UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

732

Єднаймо дух і зброю — чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Ґвардії

Лютий Ч. 6 1951

Хор. В. Крех

З ким і проти кого ми боремось?

Ніхто нам помагати не буде і ніхто за нас революції не переведе!

»Оборона України« 1.8.1943 р.

Війна між Заходом і Сходом, чи точніше між демократією й тоталітаризмом почалася. Ми не можемо бути німими глядачами, бо ці події є початком кінця большовизму, а разом з тим і початком нашого визволення.

Одначе, щоб зайняти відповідне становище відносно цих подій, ми мусимо докладно проаналізувати, як ці події, так і все інше, що посередньо чи безпосередньо може відіграти якусь негативну для нас ролю в наступаючому вирішальному зударі.

Москва, навчена гірким (для неї) досвідом 1941 р. використовує сьогодні корейців і Китай, а завтра ще кого іншого. Політбюро прекрасно розуміє, що кинути сьогодні свої війська у вир війни проти Заходу — це значить винести собі смертний вирок. Червона московська гідра ще не зализала тих ран, які нанесли їй поневолені нею народи, зокрема українці, в останній війні і які вони сьогодні роз'ятрюють, як не збройною боротьбою на рідній землі, то словом правди в країнах вільного Заходу. А тому вона, не кажучи вже про терор на теренах т. зв. СССР, всіма засобами намагається, через свої 5-ті колони, нищити наших кращих людей на еміґрації, як також підривати довір'я Заходу до нас і навпаки.

Захід ще до сьогодні не усвідомив, що як поразка большовиків 1941 р. так і пізніша поразка гітлеризму, були до деякої міри спричинені політикою як одного так і другого окупанта відносно поневолених народів. Якщо вояк-українець в перших днях минулої війни йшов в полон до Гітлера, то не тому, що він рахував останнього визволителем. Так само не тому той вояк пізніше бився до останнього набою в лавах совєтської армії, що він хотів большовизму.

І коли сьогодні в очах Заходу і один і другий з них є злочинцем, то це ще раз доказує, що Захід, як був так і залишився противником незалежности поневолених Москвою народів. Крім того це, замість розкладати, тільки скріплює совєтську армію, як це зробила відома політика німці в останній війні.

Наша Батьківщина окупована більшовицькою Москвою. Захід бореться проти большевизму. Ніби логічно наше місце на боці Заходу. Проте для нас тут найголовнішим є те, що Захід, покищо, бореться проти большевизму, як режиму, а для нас Москва, якої б вона барви не була — **ворог. Ми боремося**, спільно з іншими поневоленими народами, **не тільки проти большевизму, як режиму, а боремось в першу чергу проти Москви, як окупанта. І тому кожний, хто виступає чи виступить за неподільність московської імперії, тобто за дальше поневолення, як нашого так і інших народів — для нас ворог.**

Говорячи про Захід ми не розуміємо його, як визволителя, бо знаємо, що воля нашого народу може бути здобута тільки власною кров'ю. Ми розуміємо Захід тільки як союзника в боротьбі проти деспотії й поневолення. А нашу готовність до цієї боротьби, здається, не треба зайвий раз підкреслювати, бо вона добре відома і ми її ще раз задеклярували перед світом на початку корейського конфлікту.

Політичних угруповань може бути серед народу кілька, але національна армія

мусить бути тільки одна!

»Оборона України« 1.8.1943 р.

Українці по першій світовій війні були ворогами Заходу бо він, використавши перевагу своєї зброї супроти молодої Української Народної Республіки, озброїв її ворогів і підтримуючи їхні імперіялістичні апетити на політичній арені, віддав Україну на поневолення й знищення московському і польському імперіялізмові А за кожну нашу спробу визволитись нас називали »бунтівниками«, »бандитами«, »сепаратистами«. Подібні провокації сьогодні ми мусимо **відбивати всіма засобами.**

В демократичній Англії піднімають голови недобитки польського імперіялізму в особі Андерса й інших, а в США, відчувши відповідну ситуацію, заворушилась московська імперіялістична гідра, не кажучи вже про різні »ронди«, »ентееси« й інших, які діють на теренах Европи.

Захід ще не навчився з гіркого досвіду, що він не матиме спокою доти, доки поневолені Москвою народи не осягнуть своєї суверенности.

Якщо Захід не розуміє це сьогодні, то в короткому часі він побачить, що толерування імперіялістичних апетитів Москви і Варшави принесуть йому тільки шкоду. В проблемі сходу Европи існує одна аксіома, якої ніхто не в силах змінити, а її зміст є той, що хто піде на схід з політикою противною визвольним ідеям місцевих народів — того поразка неминуча.

І тому будемо сподіватись, що внедовзі Захід займе таке становище, яке має зайняти демократія супроти всякої деспотії й поневолення.

Але доки це прийде, ми мусимо продовжувати нашу боротьбу. Мусимо твердо запам'ятати, що з нами рахуватимуться тільки тоді, коли при наступному конфлікті по всій Україні з-під землі виростатимуть багнети — наша збройна сила, готова дати відсіч кожному окупаетові. Це мусить стати нашим головним завданням і до виконання його ми мусимо йти всіма можливими шляхами, не зважаючи на те, якими епітетами клеймитимуть нас наші вороги.

Ні на які обіцянки »перше знищити большевизм, а потім говорити про самовизначення«, ми не сміємо йти, бо знаємо з власної практики, що вони означають. Ми мусимо боротись спільно з іншими поневоленими народами за нашу незалежну Українську Народну Республіку в колі всіх вільних народів. З поляками та росіянами ми станемо до дружних взаємин лише тоді, коли вони офіційно зречуться своїх імперіялістичних зазіхань на наші етнографічні землі.

Ми будемо спільно боротися тільки з тим, чиї ідеї не будуть протилежні нашим ідеям. Мета нашої боротьби ясна. Вона чітко окреслена нашою новою політичною концепцією. Шанувати принципи цієї концепції Захід буде змушений, чи хоче він того чи ні. Бо для нього є тільки два шляхи: або стати союзником визвольних рухів поневолених Москвою народів, або, відспівавши собі »вічну пам'ять«, віддатись на ласку Москви.

Вивчаймо матеріяли II-го Конґресу УНҐ

ВІЙСЬКОВА ДОКТРИНА

Загальні відомості про військову доктрину. Погляд на українську військову доктрину. Наші завдання.

(Доповідь полк. Ів. Коваля на II-му Конґресі Української Національної Ґвардії в днях 26-27 грудня 1949 року)

I. Вступ

Світова історія і історія воєн на своїх сторінках відмітять незнану ще людству війну, що до розмірів ворожих армій та участі в ній вояцтва, всіх видів техніки, транспорту, економіки та надзвичайно великої кількости військового матеріялу. Все це в відповідних оперативно-стратегічних і тактичних формах значно збільшувало вдарно-руйнуючу силу загальновійськових організмів і тим спричинило надзвичайно велике знищення духового, культурного та мистецького надбання людства.

Остання війна дуже багато зруйнувала, а особливо на Україні. Тут вона вихром-буревієм пронеслась вперед і назад, та, як подають навіть чужинецькі публіцисти Едгар Шов і П'єр Кот, спричинила величезні втрати, а саме: загинуло 12,5 мільйонів осіб, знищено житлової площи, не враховуючи сіл, 2.000.000 кв. м, знищено 31.850 підприємств, вивезено та знищено з одного Києва 250.000 тягарових авт культурних надбань. Всі матеріяльні втрати на Україні опінюються вищезгаданими публіцистами в 50 мільяр. дол.

Отже після закінчення війни, виснажені нею народи світу майже всю свою увагу присвятили ліквідації наслідків її і відбудови того, що вона зруйнувала, а також присвятили увагу питанню налагодження майбутнього життя народів.

З метою ліквідації наслідків війни та устійнення нових політичних кордонів держав, було покликано до життя велику кількість установ. Жодна з цих установ, на протязі своєї праці, не торкалася в засадах внутрішніх відносин своїх членів, а всі були однозгідні в осуді керівництва тих держав, які були спричинниками війни. І цей осуд знайшов у новоствореному міжнародному праві свої карні санкції (але нажаль не до всіх, нема керівників російсько-комуністичного імперіялізму, які теж у великій мірі спричинилися до війни). Праця всіх згаданих установ, зустрічей та конференцій прямувала, як бачимо, до єдиної мети — миру. Але мета ця до сьогодні не досягнена і народи світу ще по цей час живуть під страхом жахіть війни. Тим більше, що замість миру яскраво зарисовується неминучий збройний конфлікт, але конфлікт не означений на часі, який прийде несподівано.

II. Праця генеральних штабів.

Якщо установи, що були покликані для ліквідації наслідків війни опинилися під впливом пацифістських гасел про »вічний мир«, військові кола навпаки під цей вплив не попали. Та й не могло бути інакше при наявності такого партнера, як керівник »справжньої демократії«, апетит котрого зростає до тих розмірів, що він готов би з'їсти цілий світ з його пацифістськими мрійниками про »вічний мир«. Тому Генеральні Штаби, як працювали, так і продовжують свою працю над тими питаннями, що повстали перед ними зразу ж по закінченні війни Ці питання стосуються також українських військових кіл і їх треба обов'язково розв'язати, щоб уникнути тих помилок, які трапились в останній війні.

До цих питань, на мою скромну думку, треба віднести:

1. Причини виникнення війни?
2. Які військові та політичні цілі ставилися в плянах війни?
3. Чому не виправдались передбачення, як по формах так і по темпах, плянованої війни (можливість: відсутність військової доктрини)?
4. Які обставини спричинилися до довготривалої війни?
5. Як вплинули нові технічні винаходи на форми ведення війни?
6. Як вплинули політично-стратегічні помилки на вислід війни?
7. Які помилки були допущені в цій війні та чим і як вони вплинули на вислід війни?
8. Причини поразки Німеччини?
9. Які впливи мало диференційне керівництво аліянтських військ на вислід війни та яке керівництво потрібно буде на майбутнє в коаліційних війнах?
10. Перспектива майбутньої війни?
11. Які зміни викличуть в характері майбутньої війни нові науково технічні винаходи зброї?
12. Як треба організувати народи для рішучої боротьби проти російсько-комуністичного імперіялізму?
13. Як уникнути страхіть та руїнницької дії війни народам світу й з малими втратами усунути російсько-комуністичний режим, а також російський імперіялізм?

Від з'ясування цих важливих питань, хоч далеко не всі вони тут подані, залежатиме успішне розв'язання питань, стратегічних напрямних, виготовлення військових плянів, поставить військову і політичну мету майбутньої війни і, спираючись на повний потенціал країни, з успіхом оформить військову доктрину. Бо ж тільки спираючись на цих засадах, можна відповідно організувати збройну силу, внести необхідну корективу в тактику і стратегію і, нарешті, опрацювати пляни для захисту інтересів своїх держав або цілих народів і тим розв'язати ті завдання, які будуть поставлені перед збройними силами країни, бльоків країн та всього демократичного світу.

І так, Генеральні Штаби перетворилися на наукові лябораторії в яких проводиться переоцінка всього дотеперішнього, переглядаються ідеї, напрямні їх, і це не відбувається без боротьби. Військові кола, відповідальні за оборону своїх країн, аналізують величезний досвід останньої війни, ретельно переглядають матеріяли ворожих генеральних штабів, вивчають та узгляднюють помилки. Науковці працюють над новими винаходами для піднесення ударної сили в майбутніх атаках і в той же час відшукують засоби протидії ударно-руїнницькій силі тих же винаходів. На маневрах випробовуються нові роди зброї, ще раз перевіряються властивості старої і відшукується синтеза для їхнього бойового та оперативного взаємодіяння. Кожна держава, група держав, цілі бльоки держав, опрацьовують свої військові доктрини, одночасно уважно слідкуючи за своїми майбутніми противниками — вносять відповідні корективи в свої військові доктрини та в цілу свою військову систему.

III. Походження слова „доктрина"

Звідки походить слово »доктрина«?

Слово »доктрина« походить від латинського слова »доктрін«, що означає теоретично-практичну точку погляду на те чи інше питання, як природничого, філософського, політичного, економічного, церковного, військового порядку та багато інших питать. Так, нам відомо багато доктрин, а особливо за останні часи багато чуємо про них і зустрічаємо їх в різних публікаціях: про доктрину Монтре, про доктрину Трумана і вкінці про військову доктрину.

IV. Формування військової доктрини до 1914-1918 рр.

Як проходило формування військової доктрини?

Формування військової доктрини проходило під безпосереднім впливом політичної цілі та пляну війни, стратегічних напрямних, що випливали з політичної ситуації, соціяльно-політичних відносин в країнах, культурного рівня людських контингентів (накопичення обучених та необучених резервів), якості всього військового апарату, накопичення військової техніки, мобілізаційної готовності промисловості, фінансів, рішучості керівництва державою в останній критичний момент до переведення пляну війни в життя та якими способами: оборона, наступ.

Так формувалися і розвивалися до першої світової війни за опанування світом, у всіх великих европейських державах, військові доктрини з їх характерними особливостями для кожної держави. Потрібно тільки відмітити, що в той час як в Росії вона була недостатньо відчинена, то із всіх військових доктрин того часу — найбільше закінченою й удосконаленою була німецька військова доктрина, що виходила з Шліфеновського пляну війни. Проведення її в дію молодшим Мольтке, що з початком війни дещо змінив її, мало в результаті поразку.

РЕЗОЛЮЦІЇ

Другого Конґресу УНҐ від 27 грудня 1949 р.

(Закінчення з Бюлетеню ч. 5)

5. Для успішної реалізації Визвольних Змагань України, II-ий Конґрес УНҐ визнає необхідним:

а) повну консолідацію всіх політичних партій на демократичній плятформі Української Народної Республіки;

б) заведення абсолютного внутрішнього правопорядку по дерективах єдиного Державного Центру та під контролем Національної Ради;

в) активізація й координація дії всіх українських комбатантських організацій;

г) більше уваги широкого громадянства до військової справи;

д) пожвавлення роботи над питаннями української військової доктрини;

е) масовий ідейно-політичний вишкіл всіх наших військових та цивільних кадрів на базі національно-державного ідеалу;

ж) духове озброєння цілої нації через мілітаризацію політики та високу політичну грамотність і доцільність активного мілітаризму;

з) введення обов'язкового широкого військового вишколу воєнноздатних кадрів доступними засобами кореспонденційних курсів, лекторських курсів, рефератами та пресою;

и) обов'язкового відведення належної кількости учбового часу по всіх школах для популяризації військової справи та слави мілітарних традицій серед молоді та окремої масової військової підготовки молоді;

і) широка кампанія популяризації військової справи всіма засобами серед народних мас на Батьківщині і на еміґрації, як головного фактора Визвольних Змагань України;

к) абсолютна і всесторонна опіка над воєнним інвалідом, вдовою та сиротою національного героя.

6. II-ий Конґрес УНҐ вважає, що реалізація перерахованих в § 5-му завдань є реально можливою, коли до цього буде добра воля та організаційний хист компетентних чинників. Без масового глибоко ідейного, хрустально чесного та фанатично жертвеного і високо політично грамотного та фахово кваліфікованого вояка, ніколи не буде ні національної армії ні суверенної держави. Українська нація, починаючи від Святослава Хороброго, безперервно плекає свій боєвий дух та гарячу любов до свого рідного війська. Ці світлі мілітарні традиції непорушно передані нашим сучасним ґенераціям через лицарську козацьку добу, Визвольні Змагання 1917-21 рр., та героїчну повстанську боротьбу УПА, УНРА, Леґіону Самооборони та інші національно-військові формації в цілій Соборній Україні, аж по сьогоднішній день. Мілітарні традиції України вічно живі, святі і непорушні.

7. Краєві З'їзди УНҐ мають відбуватися регулярно кожен рік, а делеґатські Конґреси скликаються з усіх країн раз на два роки.

Закінчуючи свої наради, II-ий Конґрес УНҐ якнайсердечніше вітає:

1) цілу героїчну Українську Націю, що вже понад 300 літ веде невпинну боротьбу за свою державну суверенність, а понад 30 літ стоїть в аванґарді чинного спротиву проти ворога цілого людства, російсько-большевицької тоталітарної деспотії;

2) всі революційно повстанчі сили в підземеллі цілої України, що чекають наказу та нагоди, розпочати свою ґенеральну офензиву проти окупанта;

3) всіх українських вояків в рядах совєтської армії і всіх каторжан та репресованих наших Братів і Сестер по катівнях СССР. Час Вашої духової та фізичної муки явно скорочується. Завтра Ви скажете своє рішуче слово катам Вашої Батьківщини;

4) цілу українську політичну, військову та громадську еміґрацію. Ієрархів, духівництво та вірних всіх українських Церков. Політичні партії. Громадські, культурні та економічні установи;

5) Президента і Головного Отамана Української Народної Республіки, п. Андрія Лівицького;

6) Голову Української Національної Ради, п. проф. Бориса Іваницького;

7) Прем'єр-міністра Уряду Української Народної Республіки, п. проф. Ісаака Мазепу;

8) Голову Вищої Військової Ради Української Народної Республіки, п. ген.-полк. Михайла Омеляновича-Павленка;

9) Міністра Військових Справ Української Народної Республіки, п. ген.-хор. Миколу Капустянського.

ПРЕЗИДІЯ
II-го Конґресу УНҐ

Мобілізація всіх сил народу, головним чином проти зовнішніх ворогів України, не партійними, а державними методами дії —

це ділова тактика українського вояка!

Ідеологічно-моральні основи УНҐ

V. Формування військової доктрини після першої світової війни 1914-1918 рр.

Хоч останні світові війни чітко діляться на першу й другу війну, а сьогодні вже чуємо про таке ж окреслення третьої світової війни, всі ці дії можна б також назвати одною світовою війною, яка тільки ділиться на певні фази. Це розпочата в 1914 р. й досі не закінчена боротьба за панування над цілим світом. Це окреслення внесла по першій світовій війні нова військова доктрина світового комунізму.

Після першої світової війни, військова думка, на протязі багатьох років, разом з військовими дослідами, працювала над формуванням військових доктрин. Часами то проходило через фантастику й нереальність, висувалися з одного боку проекти відносно летунства (летунська доктрина італійського ген. Дуе), і відносно мото-механізації (доктрина англійського генерала Фуллера).

Але в противагу їм, відповідальні за долю своїх народів, військові керівники винайшли більш помірковані й реальні рішення — хоча вони й признавали, що техніка внесла деякі зміни в форми ведення військових операцій — взявши все ж з старих арсеналів все, що було здобуто і освячено кривавим досвідом попередніх війн.

Особливо яскраво з посеред других країн виступає військова доктрина у Франції, а також і в тих країнах, які були в тій чи іншій мірі під впливом французького Генерального Штабу.

Французька військова доктрина зформувалася в умовах Версальського миру, в умовах різко падаючого приросту населення, росту індустрії й техніки, колоніяльної політики та загострення соціяльних протиріч в середині країни, »Закону про організацію нації під час війни«, »Закону про загальну організацію армії«, статутів та положень для вишколу війська, що відбивали одну загальну систему поглядів, як вже було відмічено вище.

Виходячи з досвіду попередньої війни (1914-1918 рр.), французька військова думка разом з керівниками відповідальними за оборону своєї батьківщини, виробила свою військову доктрину, яка виходила з передумов позиційної війни, вимагаючи (лінія Мажино) величезних матеріяльних засобів, — з обороною на всьому фронті з прикритими флянгами. Цієї думки притримувалась і Чехія. Наслідки відомі: оборона витримала тільки 40 днів. Не ураховано сил та маневрових спроможностей майбутніх ворогів.

Що ж до польської молодої армії, яка знаходилась під впливом французького Генерального Штабу, то, не дивлячись на те, що вона була залежна історично і матеріяльно в своїму будівництві від Франції, в останніх часах силкується звільнитися від впливу французького Генерального Штабу та побудувати свою військову доктрину, оперту на свій військовий потенціял та особливості східно-европейського театру війни, урахувавши сили та якості своїх майбутніх ворогів. Хибною стороною польської військової доктрини слід відмітити: недостатня поінформованість про своїх майбутніх ворогів, особливо СССР, не ураховано якості техніки, географічного положення, та різнонаціонального складу своєї держави, як також і однобічність вишколу (наступ без оборони — нерозважність).

Військові доктрини В. Британії та США повністю базувалися на своїх потенціяльних оборонних можливостях і теоретичних працях гарячого теоретика і практика мото-механізованої війни англійського ген. Фуллера, ставлячи в основу широкого використання мото-механізованого війська, повну взаємодію техніки, вогню, летунства і людини для усунення ворога з терену і передачі цих теренів для повного очищення окупаційному війську.

(Закінчення в наступному числі)

Внутрішна Національна Позичка

Як повідомляє Українське Інформаційне Бюро, виконуючи постанову Національної Ради, Уряд УНР в день 22 січня 1951 року проголосив Внутрішну Національну Позичку. Видані облігації на 1, 5, 10, 20, 50 і 100 американських долярів.

Мета позички — фінансування Визвольної Боротьби України. Рекомендується всім членам і прихильникам УНҐ по діловому поставитись до реалізації позички самим та заохочувати до набування облігацій позички всіх інших громадян. Реалізація позички великою українською еміґрацією, буде наявним іспитом її політичної дозрілості. Коли ціла наша нація спливає кров'ю, її вільна еміґрація зобов'язана дати змогу Державному Центрові реалізувати його політичну та військову програму визвольної боротьби.

Як вивчати лекції в зошитах »Військова Справа«?

Реалізуючи постанови II-го Конґресу УНҐ, Вишкільний Відділ УНҐ відновив видавання журналу »Військова Справа«.

Кожна Краєва Команда УНҐ включає зошити »Військова Справа«, як обов'язкову вишкільну лектуру для всіх членів та прихильників УНҐ. Старшини та підстаршини зобов'язані допомагати в вишколі їх молодшим товаришам. Вишкіл молоді організувати окремо, згідно інструкцій військової підготовки молоді.

Всі читачі »Військової Справи« рахуються курсантами заочного кореспонденційного військового вишколу УНҐ. Курсантами мають право бути члени і не члени УНҐ. Кожний курсант зобов'язаний:

1. купувати і зберігати всі зошити »Військової Справи«, комплектуючи з них потім книгу;

2. систематично пророблювати всі лекції сам;

3. Брати дисципліновану участь в колективній системі пророблювання лекцій »Військової Справи« в тих Місцевих Командах УНҐ, де буде організований спільний вишкіл по матеріялах »ВС«;

Кожен Краєвий Командант зобов'язаний:

1. видати наказ всім Місцевим Командам УНҐ негайно розпочати систематичний військовий вишкіл по матеріялах »Військової Справи«;

2. доручити цей обов'язок начальникам відділів військового вишколу.

Закликається всіх молодших вояків та невійськові кадри УНҐ, поставитися до нашої вишкільної акції з ентузіязмом, а всім старшинам і підстаршинам рекомендується своїм товариським прикладом всюди допомагати тим нашим товаришам, що не мали змоги набути військових знань. Це наш святий обов'язок. Військо — це головний фактор нашої національної політики. Без вишколеного фахово та глибоко патріотичного і політично грамотного вояка, ніхто не зорганізує боєздатної армії.

Примітка: Всю кореспонденцію відносно журналу »Військова Справа« спрямовувати на адресу Бюлетеню.

УНҐ В АВСТРАЛІЇ

Однією з найбільш віддалених клітин УНҐ являється Команда УНҐ в Австралії. Доля судила вибути туди багатьом активним членам нашої організації, які, помимо всіх труднощів, як то: розпорошеність наших людей по цілому австралійському континенті, асиміляційні закони і т. п., розвинули велику організаційну роботу. В усіх більших скупченнях українців організовано Місцеві Команди УНҐ та проводиться виховна і вишкільна робота. У вересні минулого року на широких сходинах членів зформовано Краєву Команду, члени якої помимо організаційної роботи серед нашого вояцтва беруть активну участь в суспільному та громадському житті нашої еміґрації в Австралії.

Одним з активних організаторів УНҐ на австралійському континенті був бл. п. поручник Микола Питрушевич, один з перших організаторів УНҐ в Міттенвальді.

Члени УНҐ в Австралії, як військовий авангард, всіма силами підтримують Українську Національну Раду та дбають про поширення ідеї українського народу серед чужинецького світу.

ЗБІРКА НА ВИШКІЛЬНО-ВИДАВНИЧИЙ ФОНД УНҐ

Головна Команда Української Національної Ґвардії свого часу започаткувала збірку на вишкільно-видавничий фонд УНҐ. Ця збірка дала змогу приступити до видання друкарською технікою Бюлетеню УНҐ та вишкільного журналу »Військова Справ«, а крім того дала змогу продовжувати і поширювати летючкову акцію.

Цією дорогою щиро дякуємо жертводавцям, як рівно ж закликаємо всіх підтримати збіркову акцію. Кожна найскромніша допомога являється внеском в наші Вязвольні Змагання і дає можливість продовжувати їх до переможного кінця.

Свідомість, що політичні партії і програми настають і зникають, а народ існує вічно, як однокровна спільнота — це політичне кредо українського вояка!

Ідеологічно-моральні основи УНҐ

ДО ВСІХ КРАЄВИХ КОМАНД УНҐ І ОКРЕМИХ ОСІБ, ЯКІ ПЕРЕВОДЯТЬ ЗБІРКУ НА ВИШКІЛЬНО-ВИДАВНИЧИЙ ФОНД УНҐ

Просимо подавати звіти про висліди збірки на вишкільно-видавничий фонд УНҐ. Звіти треба подавати за кожну листу окремо не чекаючи закінчення збірки по всіх листах.

ТІЛЬКИ ТОЙ НАРОД ПОБАЧИТЬ СВІЙ КРАЙ ВІЛЬНИМ, ЯКОГО СИНИ НЕ БОЯТИМУТЬСЯ ЗА ВОЛЮ ВМИРАТИ!

О. Маціні

КОНКУРС НА МАРШ УНҐ

Головна Команда Української Національної Ґвардії оголошує конкурс на слова та музику бойового маршу Національної Ґвардії.

Умови конкурсу:

1. Проекти тексту маршу можуть бути або разом з композицією музики, або без музики, або спільні композиції окремих авторів.

2. Речинець конкурсу призначається 15.8.51.

3. Висота нагороди за приняті конкурсові праці та склад жюрі, що буде оцінювати їх, будуть подані пізніше.

Всю кореспонденцію в справі конкурсу, а також конкурсові праці спрямовувати на адресу; Gen. M. Krat, 123 High Street, Notting Hillgate, London W 11, England.

Заввага: При цій же нагоді ГК УНҐ вважає за доцільне заохотити наших поетів та композиторів до активної праці над композиціями нових маршів для всіх родів зброї та стрілецьких пісень.

Просимо всі українські часописи передрукувати цей заклик.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ: В оголошенні про конкурс на марш УНҐ в журналі »Військова Справа« ч. 1 зайшли деякі редакційні помилки. А тому ласкаво просимо виправити той текст оголошення так, як він поданий в цьому числі Бюлетеню.

Поштова скринька

О. Р., Чікаґо, США. Дякуємо за переведення збірки на вишкільно-видавничий фонд УНҐ. Переслане Вами одержали. Чекаємо остаточного звіту.

Б. К. Франція. Переслане Вами одержали. Передамо по призначенню. В організаційних справах просимо звертатися до Краєвої Команди УНҐ в Парижі.

Видає Головна Команда
Української Національної Ґвардії
Редагує Колегія

Листи спрямовувати на адресу:
A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15,
US Zone Germany

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА БЮЛЕТЕНЯ: В Німеччині — 0.25 ДМ; у В. Британії — 10 пенсів; у Австралії — 10 пенсів; у США — 8 центів; у Канаді — 8 центів; у Бельгії — 3.00 б. фр.; у Франції — 25.00 фр. фр.; у всіх інших країнах рівновартість 8 ам. центів. Замовлення авіапоштою за окремою оплатою по поштових тарифах.

Єднаймо дух і зброю — чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Ґвардії

Березень | Ч. 7 | 1951

Отаман Тарас Бульба-Боровець

БІЛЬШЕ ІДЕЙНОЇ ПРИНЦИПОВОСТИ

Українська Національна Ґвардія, як безперервний продовжувач лицарських традицій наших революційно-повстанських армій часів двох світових воєн, під одним і тим самим прапором Української Народної Республіки, це аванґард і одна з багатьох рушійних сил визвольних змагань України. Мало того, УНҐ виразно виписала на свойому прапорі точно і чітко сконкретизовані політично-соціяльні ідеали та зобов'язалася за ці ідали вести боротьбу. Така ситуація зобов'язує Національну Ґвардію куди більше як любу іншу комбатантську організацію.

Коли ми зобов'язалися вести боротьбу за національно-державну суверенність України, то це означає, що в цьому принциповому питанні в нас не може і ніколи не буде жодних компромісів. Ніякі »федерації« та інші »общі катьолки«, ніколи не стануть нашим ідеалом. Навпаки, ми за всіх умов будемо вести чинну акцію тільки за ідеал **повної суверенності України.**

Коли ми зобовязалися вести боротьбу за конституційно-республіканську форму нашої суверенної держави, то це означає, що по цьому принциповому питанні, в нас не може бути жодних компромісів. Ніяка »трудова гетьманія« очолена новим рабофеодалом і ніяка нова деспотична »фюрерія« з »демократичною диктатурою«, не можуть стати нашим ідеалом. Ми мусимо і будемо боротись тільки за один свій ідеал — **конституційну республіку.**

Коли ми зобов'язалися вести боротьбу за народоправний лад у нашій суверенній державі, то це означає, що по цьому принциповому питанню в нас ні в якому разі не може бути найменших компромісів з реакційними, антидемократичними, тобто тоталітарними системами, всіх виглядів. Навпаки, ми мусимо їх принципово заперечувати та всіма силами боротися тільки за наш віками вимріяний ідеал — **народоправство.**

Коли ми зобов'язалися вести боротьбу за соціяльну справедливість в нашій суверенній державі, то це означає, що по цьому принциповому питанню в нас не може бути жодних компромісів ані з монопольно-державним, ані з безконтрольно-приватним капіталізмом. Навпаки, ми мусимо послідовно боротися за свій ідеал у формі **регульованого народного капіталізму.**

Ось ці чотири основні засади являються вугольним каменем нашої національної свідомости, нашого погляду на державність, нашого світогляду і нашої соціяльної програми.

З уваги на те, що всі перелічені нами основні засади, за винятком третьої, сьогодні ще в нас мають тільки теоретичне, а не практичне застосування, ми тут присвятимо більше уваги тій засаді, яка вже сьогодні застосовується в нашому всенаціональному колективі практично. Це засада світогляду. Ідеологічно-світоглядова диференціяція української політичної думки нам загально відома. Кожен цей світогляд вже веде практичну боротьбу за поширення своїх впливів в масах українського народу. Яке має бути наше ставлення до цієї диференціяції та її боротьби за впливи?

Коли ми себе задеклярували абсолютними суверенниками, республіканцями, народоправниками та прихильниками соціяльної справедливості і всенародного проґресу, то це означає, що нам абсолютно неподорозі з усіма тими силами, які всі ці ідеали заперечують і нашу програму всіма силами та засобами поборюють, аж до братовбивства включно. Нам однаково неподорозі з московською »єдінонеделімською« реакцією без огляду на те, чи вона »червона«, чи »біла«, чи »зелена«. Так само нам однаково неподорозі з кожним українським тоталітаризмом без огляду на те, чи він буде »лівий«, чи »правий«, монархістичний, чи »фюрерський«, супернаціоналістичний, чи націонал-комуністичний.

Україна не чекає ані нового Скоропадського, ані нового Гітлера, ані нового Тіта, а тільки нового Петлюру. Ідеали монархізму, фюреризму та націоналкомумізму на Україні не знайшли найменшого ґрунту. Вони були в нас насаджувані тільки чужими силами та трималися і тримаються виключно на чужих багнетах. Натомість ідеали універсальної національної революції, що їх символізує Ім'я Великого Вождя української революційної демократії **Симона Петлюри** та концепція народоправної УНР, являються епохальним здобутком абсолютно суверенної творчості духа і м'язу самої української нації. Наш Петлюрівський рух, це жива Україна з усіма її світлими й темними, позитивними та негативними сторонами. Це ми всі у такій власній історії, якою вона була вчора та є сьогодні.

Ми стояли, стоїмо і будемо непохитно стояти на концепції Української Народної Республіки. Ми визнавали, визнаємо і будемо визнавати тільки єдиний Уряд УНР своєю законною державною владою, а Національну Раду вільною законодавчою палатою України, побудованою на демократичних основах.

Ми шанували, шануємо і будемо шанувати всі ті політичні партії, яких ідеологія, соціяльна програма і дієва тактика відповідають всім тим ідеалам, що ми їх перераховували. Всі політичні партії, що по другій світовій війні знайшли спільну мову на форумі Національної Ради, ми визнали своїм вищим політичним проводом у формі нового Державного Центру. Під наказами цього колективного політичного проводу ми зобов'язалися як мілітарно-революційна організація, всіма засобами вести нашу визвольну боротьбу. І це своє зобов'язання ми будемо виконувати з честю.

З другого боку, ми так само виявляли, виявляємо та будемо виявляти наше абсолютне принципове заперечення всіх тих політичних партій, яких ідеологія, соціяльна програма та ділова практика не відповідають життєвим інтересам нашої нації. Вони потоптали ногами засади всякої моралі, оголосили громадянську війну називаючи всіх своїх неоднодумців »політичними ворогами«, замість політичних противників. Вони видали на українську демократію вирок смерти, бо вони хочуть накинути цілій нації своє монопартійно-деспотичне ярмо. Такі злочинні антинародні ідеології та їх програми разом з їх носіями монопартійними мафіями. ми мусимо всіма силами поборювати як дійсного внутрішного ворога, чим вони самі себе задеклярували.

СТАВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА СВОЄЇ ПЕРСОНАЛЬНОЇ ЧЕСТИ І ВОЯЦЬКО-ЛИЦАРСЬКИХ ЧЕСНОТ ПОНАД ВЛАСНЕ ЖИТТЯ — ЦЕ ЗАКОН ЗАКОНІВ УКРАЇНСЬКОГО ВОЯКА-РЕВОЛЮЦІОНЕРА.

Ідеологічно-моральні основи УНҐ

ВІЙСЬКОВА ДОКТРИНА

(Закінчення з попереднього числа)

Як формувалась військова доктрина РККА?

СССР, це нова держава на евразійському континенті, яка постала на згарищах бувшої тюрми народів. Прийшовши до влади, комуністична партія використала військовий апарат царської Росії, а також значну кількість російських генералів, офіцерів, і з їх допомогою організувала РККА. як опору ВКП(б) при проведенні внутрішної і зовнішної політики. Перший декрет про зформування РККА був підписаний Леніним 15.II.1918 р.

Військова доктрина РККА (тепер СА) зформувалася в дискусіях які відбувалися в кабінетах військових академій, а саме: Військової Академії Генерального Штабу, Академії ім. Фрунзе, Військово-Політичної Академії ім. Леніна. Ці дискусії провадились з початку під керівництвом Начальника Головного Політичного Управління РККА Бубнова та наркомвоєнмора Фрунзе, а також і публікаціями, що друкувалися в журналах; »Військовий журнал«, »Военний вестнік«, »Комуністичний Інтернаціонал«, газетах: »Правда«, »Красная звезда«. Остаточне своє викінчення в зформуванні доктрина РККА знайшла аж у 1935 році »формулою« сказаною Сталіном при випуску слухачів військових академій: »Кадри решают всьо«.

В КОЖНІЙ ХАТІ — ОБЛІГАЦІЇ ПОЗИЧКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

В основу військової доктрини СА лягли: метод діялектичного матеріялізму та вчення Карла Маркса, Леніна, Сталіна про війну. Тут видно головну ролю ВКП(б), а не командармів чи маршалів-військовиків.

Таким чином військова доктрина СА має в собі:

1. Комуністичне ставлення до війни й озброєної сили:

а) Основною підставою воєнної системи СА є негативне ставлення до пацифізму;

б) різний погляд щодо права на озброєння для »буржуазних« і »совєтських« держав;

в) постійно діюча мета війни — »світова революція«, »світовий СССР«;

г) причини виникнення війни — »капіталістичне оточення«;

2. СА, спираючись на повний потенціял СССР і політичну основу організації, на підставі »клясової боротьби«, політична ідеологія якої виховується не на патріотизмі, а на класовому почутті та на далекойдучій психологічній меті.

3. Щодо завдання родів зброї, піхота залишається головним родом зброї по своїй організації та призначенню і поділяється на стрільців, гірнострілецьку, моторизовану, та повітряно-десантну, з вищими штабами в яких об'єднуються корпуси, дивізії, окремі бригади.

Панцерний рід зброї є рішучим середником наступу, міцним середником контр-атак та оборони. Цей рід зброї об'єднує в собі високу рухливість і всюди зможе пройти з сильним вогнем та великою вдарною силою і з панцерним захистом. Організаційно зведений в окремі батальйони та бригади, що по своїх боєвих якостях поділяються на легкі, середні і тяжкі. До цього ще треба додати панцерні авта та панцерні потяги, які зведені в окремі дивізіони.

Артилерія призначена для знищення та подавлювання ворога, прочищання шляху всім суходольним військам при наступі та перетинання шляхів ворогу при відступі й обороні. Організаційно поділяється на батальйонну, полкову, дивізійну, корпусну та артилерію резерву головного керівництва, що по призначенню поділялася на легку, тяжку, великої потужності та спеціяльну — протипанцерну та протиповітряну.

Авіація являється допоміжним родом суходільним військам та для забезпечення панування в повітрі, розвідки, спостереження зв'язку, транспортування військ, амуніції та необхідних військових матеріялів, а також евакуації хворих та ранених. За своїм призначенням, озброєнням та летно-технічними показниками поділяється на винищувачів, близьку і далеку бомбову, штурмову, розвідувальну, зв'язку та транспортову. В організаційному відношенні зводиться в окремі відділи-скадри, полки, бригади, з додатками спеціяльних обслуговуючих частин: обслуга аеродромів, протилетунська охорона і т. ін.

Кіннота призначена як прикриття для концентрації механізованих військ та летунства, а також перегрупування та відступу їх, для розвитку успіху під час наступу та переслідування, дії на крила та в запіллі. Діє у великих з'єднаннях. Організаційно була зведена в корпуси та окремі дивізії.

Спеціяльні війська, що по своєму призначенню забезпечували бойову діяльність та життя війська, майже всі включалися органічно в загальновійськові об'єднання у відповідній пропорції. Разом з тим всі вони мали головні штаби. До спеціяльних служб та військ відносяться: інженерні, дорожні, понтонні, протихемічні та хемічні, зв'язку, електротехнічні, залізничні, маскувальні, медично-ветеринарні, тилові служби.

Всі роди зброї, спеціяльні війська та служби об'єднувалися загальним для всіх головним військовим керівництвом, яке уявляло собою державу в державі.

4. Комплектування за клясовим принципом та в залежності від родів зброї, особливо комплектування авіації та панцерної зброї.

5. Вишкіл: старшини та військово-політичні кадри в СА підготовляються в 14-ти військових академіях та 6-ти спеціяльних військових факультетах в комуністичній академії та інституті ім. Леніна.

Вояка навчають тільки тому, що буде потрібне на війні, — наступ і оборона. Особливу увагу звертається на політичну підготовку на яку з усієї військової підготовки відводиться 25% часу. Особливу увагу звертається на дисципліну, мораль (звичайно комуністичну) та підтримку духу вояка, яка побудована на різній демагогії але вигідна і потрібна для ВКП(б).

6. Тактика групова по фронту і в глибину, в повній взаємодії всіх родів зброї та їх масовість.

7. Постійно діюче завдання — опанування світу.

8. Військо, п'яті колони. які складаються з комуністичних партій, комуністичних союзів молоді і різного роду допомогових півкомуністичних організацій: прихильники миру, союз друзів СССР, союз культурних зв'язків з СССР і т. д., партизани, які закидаються як парашутисти під час війни, а також організація останніх тими »союзами«, що подані вище.

9. Гнучка політика, як внутрішна, так і зовнішна, під час війни та рішучість диктатора до опанування світом.

10. Що ж до розв'язки завдань, які поставлені перед СА — найкраще свідчив про це маршал СССР Ворошилов, який на XVIII-му з'їзді ВКП(б) сказав: »На кожний удар ворога відповідати потрійним ударом, бити ворога на його території, звідки б він не з'явився«. Сталін також твердив: »Наша військова доктрана неперевершена, вона має здорові початки».

Ми з вами є свідками як це все виправдало себе. Це коллос на глиняних ногах.

Я хотів би тут тільки зазначити, що крім загальних засад в кожній військовій доктрині є характерні риси, які викликаються обставинами різних держав. Назагал же, всі вони пристосовують сили й засоби свого народу до всіх можливостей.

Закінчуючи цей, далеко не повний, огляд про формування військових доктрин після першої світової війни можна на підставі всього сказаного приступити до означення військової доктрини взагалі, а зокрема визначити генезу військової доктрини.

VI. Означення військової доктрини взагалі.

Що таке військова доктрина взагалі? Відповідь на це питання досить тяжка і складна. Я формулюю її так.

Військова доктрина є похідною від

Або новий тоталітаризм закопає всю українську деморатію, або ця демократія гарячим залізом випалить всі бацилі злочинних »ідеологій« з свого національного організму. Іншого вибору нема і не буде.

Доба вимагає від нас: більше організованості; більше ділової активності; більше моральної та фізичної дисциплінованості; більше універсальної жертвеності в користь поневоленої Батьківщини; а найбільше — **ідейної принциповості!**

Плекаймо наш здоровий дух. Плекаймо всі вичислені прикмети. Плекаймо досмертну вірність, пошану і культ до наших основних ідеалів. Плекаймо основу основ усіх прикмет — **ідейну принциповість!**

пляну війни, який характеризує собою повний об'єм стратегії та встановлює певний погляд у війську тієї чи іншої держави на характер будівництва збройних сил: методи бойового вишколу військ, керівництво збройними силами на підставі пануючого в державі погляду на характер військових завдань, що лежать перед військом, а також способи та методи їх розв'язування, виходячи з клясової суті держави та певного рівня розвитку економічної могутности країни.

VIII. Визначення генези військової доктрини.

Генеза військової доктрини знаходиться у відповідній внутрішній та зовнішній політиці, пляні війни та економічній могутности країни.

VIII. Еволюція військової думки по закінченні другої світової війни.

Як тільки було закінчено другу світову війну, військові кола США утворюють два напрямки з різними поглядами на значення атомової зброї, яка винайдена та застосована була в останні дні зазначеної війни.

Перший напрямок вважає, що атомова зброя є надзвичайно грізна зброя, як руйнуючого так і психологічного діяння. Цей напрямок вважає, що атомова зброя значно вплине на хід війни, але що не тільки вона є єдина зброя сучасного арсеналу війни, а тому старі роди зброї матимуть ще рішаючу ролю.

Другий напрямок розглядає атомову зброю як головну і рішаючу, що не потребує навіть підтримки інших родів зброї.

На мій погляд; військові кола США, що відповідальні за оборону своєї країни та цивілізацію всього світу, підтримують перший напрямок та будуть жадати від свого уряду, щоб США мали сильну та в достатній кількості суходольну армію, в достатній кількості авіацію та першорядну військово-морську фльоту, яка б відповідала сучасним вимогам та завданням, які будуть поставлені перед нею сьогодні або завтра. Перший напрямок, на мою думку, виходить з того міркування, що атомова зброя тільки здібна зруйнувати терени, на яких мотомеханізовані частина повинні зробити пролом у взаємодії з могутнім вогнем артилерії та авіації, очистити його від ворога та закріпити.

Крім зазначених поглядів на атомову зброю, відомі ще публікації таких відомих американських генералів авіації, як Ванденберґа, Джоржа С. Кенней та Спааца, які вказують про бомбардування любої точки СССР з американських летунських баз улаштованих навколо СССР.

Як видно з цих, хоч і не достатніх публікацій розвитку військової думки про застосування окремих родів зброї в майбутній війні головною і рішальною зброєю, в сполученні атомової зброї, стане повітряна фльота. Суходольні частини та морська фльота будуть відогравати допомогову ролю.

Повітряна фльота — це ударна стратегічна зброя в руках стратегічного інтегрального керівництва війною. Перше її завдання — це опанування повітря. Друге — знищення важливих життєвих осередків ворога і унеможливлення йому дальшої боротьби як в повітрі так на суходолі і на морі. Тим самим підірветься моральна сторона війська і народу, а це спричиниться до небоєздатности армії та політично-адміністративних установ ворога. Отже, всі вищезгадані засоби приведуть до скорої і не так тяжкої перемоги над ворогом. Таким чином суходольна армія та морська фльота матимуть завдання тільки очистити цей терен, навести порядок та організувати оборону.

Що ж до військових доктрин та розвитку військової думки інших країн, що входять в північно-атлантійський оборонний бльок, то думаю, що особливого впливу на військову доктрину США вони не матимуть та що вони, будуть ідентичні до неї.

Відносно військової доктрини за залізною заслоною, то скупі відомості, які просякають звідти, не дають можливості з певністю щось про неї сказати. Але, приймаючи під увагу постійно діючу політичну мету ВКП(б), мрії Сталіна про опанування світу, а також характер покликаних до вищого військового керівництва таких людей, як маршал Соколовський і ген.-полк. Штеменко, можна сказати, що та військова доктрина, яка була в РККА до другої світової війни — залишиться, з деякими корективами, які були внесені останньою війною.

Військова доктрина СА є і буде військовою доктриною сателітів та Китаю, як і єдине інтегральне керівництво війною — диктатор-ВКП(б).

IX. Українська військова доктрина

З попереднього видно, як військова думка, щоб створити свої військові доктрини, витрачала досить багато часу та пройшла довгий шлях шукання від досліджень попередніх війн, щоб скласти ясну перспективу майбутньої війни. Накресливши пляни війни, приступають до формування поглядів, як найлегше та з більшим ефектом досягнути намічену мету. Військова думка, як ми бачимо, не задовольняється досягненням, а стремить до відшукування все нових і нових шляхів та найліпших умов до оборони своїх країн. Над цим працюють відповідальні державно-політичні діячі, відповідальні за оборону своїх країн військовики, науковці. Всі досягнення перевіряються на маневрах практично та спрямовуються до генеральних штабів для синтези і остаточного устійнення відповідальними за долю країни керівниками.

Що в цьому напрямку робимо ми, маючи на еміґрації свободу думки й чину? Майже нічого. Мусимо мати відвагу і визнати такий стан за недопустимий, Ясно, що нам багато дечого бракує. Але для наукової теоретики ми маємо всі можливості, яких не використовуємо. Шо за це нам скаже наша поневолена Батьківщина.

Ми повинні накреслити головні напрямні нашої військової доктрини. Це ми зробити можемо і мусимо. До цього примушує нас сьогоднішня стратегічно-політична ситуація в світі.

X. Якою ж повинна бути українська військова доктрина?

Українська військова доктрина повинна врахувати досвід останніх війн, а особливо досвід української зброї: визвольних змагань 1917-20 р. та української повстанської армії з останньої війни. Подруге, виходити з рівня сьогоднішнього воєнного мистецтва, тобто оперувати сучасними військовими поняттями. І по-трете, доктрина повинна спиратися на окремі складники українського військового потенціялу і четверте, виходити з сучасної політично-стратегічної ситуації в світі, наших завдань і спроможвостей.

Виходячи з усього наведеного, вузловим питанням нашої військової доктрини є кадри, їх вишкіл, якість та кількість, мораль, дух, аванґард та резерви — це кістяк, це основа всього, вони вирішують її боєздатність.

Другим не менш важливим питанням є організаційні форми, технічне забезпечення, як також забезпечення боєприпасами та базами.

Третім моментом, який ми повинні ураховувати є організованість, єдність та революційно-національна свідомість українських мас. Свідомість значно зросла від збройних визвольних змагань останніх двох війн, про що свідчить та безкомпромісова боротьба нашої нації на окупованих теренах.

Четверте — це наше завдання, виборення нашої самостійної держави.

П'яте, наше ставлення до війни та революції в СССР.

Шосте, Уряд та його рішучість в досягненні поставленої мети,

Сьоме, наша стратегія і тактика.

Восьме, методи дії, фронт, регулярні частини, хоча б невеликі, пропагандивно-пробоєвого значення, в запіллі рухливі повстансько-революційні відділи, постійно діючі та в повній зкоординованості з регулярними фронтовимо частинами і з тенденцією переходу до регулярних частин.

Дев'яте, відповідна військова політика, внутрішна та зовнішна, яка б скріплювала дії українського визвольного центру, як на внутрішному так і на зовнішному фронтах та була притягаюча для всіх сил українського народу.

Тому, що нам невідомо при яких обставинах та коли розпочнеться збройна боротьба, як також мінливість стратегічно-політичної ситуації світу, а разом з тим і нашої, наша боротьба за визволення буде проходити декількома етапами, тому і військова доктрина повинна бути елястичною та відповідати головним етапам нашої боротьби.

Я вважаю, що нашу військову доктрину треба достосувати до таких головних етапів: перший етап — підготовка до збройної боротьби; другий — збройна боротьба за звільнення наших теренів від окупанта; третій етап — очищення, закріплення та оборона наших кордонів від зовнішних ворогів.

Такі етапи дадуть нам можливість пляново притягнути всі наші сили до боротьби та поступово відновити й зорганізувати наші збройні сили в єдину Українську Армію, а лише після звільнення нашої Батьківщини буде змога творити українську військову доктрину достосовану до оборони української держави і оперту повністю на її потенціял.

XI. Наші завдання.

Накреслюючи наші завдання, я вихожу з одного головного завдання, яке стоїть не тільки перед вояками, а й перед всією нашою політичною еміґрацією і перед цілим українським народом. Це звільнення від окупанта та виборення нашого ідеалу української суверенної держави.

Ми, як вояки, ставимо перед собою такі завдання:

1. Прийняти найактивнішу участь в організації майбутньої іррегулярної та регулярної української армії, відповідно до тих етапів, які я вище накреслив, основа якої була б: техніка, вогонь, наступ та оборона.

2. Зберегти старшинський склад, підвищити їх знання та вишколити нові кадри і добре підготовити їх з штаб-

Товариство Допомоги Українській Національній Ґвардії в США

25. лютого ц. р. в Ню-Йорку було засноване Товариство Допомоги Українській Національній Ґвардії. В Установчих Зборах приймали участь старшини і вояки з різних міст штатів — Ню-Йорк, Пенсільванія, Ню-Джерсі. Збори були скликані Ініціятивною Групою. З її доручення збори відкрив ген. шт. полк. Аркадій Валійський. Керувала Зборами президія в складі: полк. Б. Барвінський, сотн. М. Олексіїв і п. Михайло Саливом.

З доповідями виступали полк. Володимир Кедровський — про форми повстанської боротьби часів Визвольних Змагань, і полк. Петро Смородський — один з основоположників УПА та начальник її штабу — про постання УПА, її героїчний шлях та політичну плятформу. Обидва доповідачі подали багато цікавого матеріялу мало відомого зокрема для молодшої генерації.

Схвалено Тимчасовий Статут Товариства згідно якого було обрано Тимчасовий Головний Виконавчий Комітет в складі: ген. шт. полк. А. Валійський, сотн. М. Олексіїв, п.п. М. Саливон, М. Бояр, П. Красноніс і К. Кохно і Тимчасову Контрольну Комісію в складі: полк. Борис Барвінський, полк. Петро Смородський та полк. Микола Куликівський. Також обрано Місцевий Виконавчий Комітет в складі: майор П. Шпірук, сотн. Т. Маль-Малюта, сотн. О. Деменчук, пор. Василь Медвідь, п. В. Кревсун і контролер д-р Юліян Мовчан.

Схвалено привітання: Президентові УНР А. Лівицькому, УНРаді і її Виконному Органу, Українській Повстанській Армії і її першому командирові Тарасу Бульбі-Боровцеві та учасникам революційного підпілля на Україні.

Вирішено вступити до Комітету Демократичних Організацій в Америці і як представника до Екзекутиви цього Комітету делеговано сотн. Михайла Олексіїва.

СТАВАЙ В РЯДИ АКТИВНИХ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ БАТЬКІВЩИНИ — ВПИШИ ПОЗИЧКУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

Штабова парада в Бандери

В п'ятницю, суботу і неділю 23, 24 25 березня ц. р. в Мюнхені відбувся з'їзд активу т. зв. Закордонних Частин бандерівського ОУН. На цей з'їзд, скликаний Степаном Бандерою, прибуло біля 60-ти осіб з Німеччини, Бельгії, Англії і Франції. Центральною точкою нарад бандерівського активу була промова Степана Бандери, який намагався знайти відповідне становище своєї партії до сучасної акції т. зв. ЗП УГВР. Бандера мав іти на далеко ідучі уступки.

Наради з'їзду були засекречені і про них не знали навіть деякі активні бандерівці. Фактом є, що цей з'їзд мав як основне завдання підготовити плянованої черговий »Великий Збір«. Бандера хотів, між іншим перевірити стан партійної вірности свого активу. У виступах делегатів були запити про те, як виглядає сьогодні зв'язок бандерівців з Україною і чи правдою є, що цей зв'язок утримується виключно послугами тих кур'єрів, які перебувають до диспозиції УГВР. Деякі делегати висловлювали сумнів, чи взагалі цей зв'язок існує.

З'їзд намагався конче вплинути на свій провід, щоб він ніяким способом не випустив о. Гриньоха, Лебедя і угавери з своїх рук.

ної служби та оперативного мистецтва.

3. Розгорнути поширення мілітаризації серед української еміґрації, а зокрема серед молоді.

4. Плекання поваги до старших віком військовиків, як також державнотворчих людей в нашому суспільстві.

5. Нарешті плекання бойових та революційних і державницьких традицій, духу, завзяття боротьби, непримиримости до ворогів та прищеплювання необхідності збройної боротьби серед молоді та українського суспільства для осягнення наших великих завдань — відбудови незалежної демократичної Української Народної Республіки.

Закінчуючи свою доповідь, звертаюсь до всіх, а головне до військовиків, вказати на мої помилки чи доповнити мою доповідь, щоб таким чином викристалізувати цю тему.

ЗИСКИ З ВТРАЧЕНОЇ ВІЙНИ

За минулих 5 років військова техніка вдосконалила існуючі роди зброї і розвинула нові. Корея дала змогу перевірити їх під ворожим вогнем. І вже в перші тижні конфлікту виявилось, що американське озброєння для сухопутних дій уступає російському. Американський 35-тонний панцер „General Sherman" і 45-тонний панцерник „General Pershing" не можуть рівнятися з російським 33-тонним панцерником — »Т 43« щодо здібности руху. Крім того »Т 43« через його низьку будову і скісне чолове опанцерування важко влучити стрільнами. Треба було отже зревізувати погляд, що найкращою зброєю проти ворожих панцерників є власні панцерники і повернути до близькодійної зброї „Bazooka" (америк. копії німецького »панцерфаусту«). Перевагу росіян вдалося трохи зменшити, коли на фронт прибула нова амуніція для панцерника »Першінґ — 90мм граната, яка на віддаль у десятеро більшу діє ще так сильно, як 89мм ракета »Базука« і маючи початкову швидкість 10 тис. м/сек., пробиває панцер товщиною 28 см. Проте цієї амуніції було напочатку дуже мало. Далеко кращим панцерником Заходу виявився британський „Centurion". На жаль під час відступу десяток їх, хоч і розірваних динамітом, попали в руки ворога. Через те треба сподіватися, що росіянам вдалося великою мірою прослідити таємниці цього панцерника, якщо вони взагалі досі не мали тих таємниць в руках. Про надзвичайну здібність російських шпигунів в справах продукції зброї доказує такий випадок: недавно виловлено російські міни наповнені вибуховим матер'ялом, який досі уважався дуже суворо береженою таємницею американсько-канадійської воєнної продукції. Виходить, що росіяни вже багато місяців тому знали таємницю цього вибухового матеріялу.

Повертаймося однак до Кореї. Зима показала американцям слабі сторони їх повної моторизації. Американським воякам довелося заздрити китайським ворогам, які послуговувалися малими монгольськими кіньми та терпеливими верблюдами, не так вразливими на холод і мороз, як мотори. Також з погляду тактики брак коней показався фатальним. В головному американському штабі в Пентаґоні цілком поважно розглядають тепер справу створення нових американських кінних з'єднань.

Американська морська фльота не натрапила на поважний спротив. Бо російська тихоокеанська фльота не дала північним корейцям ані китайцям жодного підводного човна, обмеживши свої дії до замінування кількох водяних шляхів.

Проте найбільший досвід здобула американська авіяція. Історія напише ще легенди про повітряний міст між західними берегами Америки і Далеким сходом. З Японії американська авіяція урухомила коротший повітряний міст на Корею, перевізши двома сотнями літаків за 4 місяці 100.000 пасажирів і кругло 90.000 тон фрахту, а з Кореї до Японії 50.000 хворих та поранених. Найбільш сенсаційною дією транспортної повітряної фльоти було невідоме досі в воєнній історії скинення 16-тонного мосту, розібраного на 8 частин. Цей міст мав допомогти оточеному китайцями корпусові американської морської піхоти звільнитися з оточення. При перевозці ранених з недоступних місць відзначилися гелікоптери так особливо, що американське військове міністерство плянує створити цілі сотні гелікоптерів. Бомбовози і стрімкопадні літаки не натрапили на більший спротив. Бомбардування американцями ворожих становищ випробуваними в Европі »густими килимами« не дали наслідків, бо китайці негайно після налету переходили до наступу. (Далі буде)

Видає Головна Команда
Української Національної Ґвардії
Редагує Колегія
Листи спрямовувати на адресу:
A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15,
US Zone Germany

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА БЮЛЕТЕНЯ В Німеччині — 0.25 ДМ; у В. Британії — 10 пенсів; у Австралії — 10 пенсів; у США — 8 центів; у Канаді — 8 центів; у Бельгії — 3.00 б. фр.; у Франції — 25.00 фр. фр.; у всіх інших країнах рівновартість 8 ам. центів. Замовлення авіапоштою за окремою оплатою по поштових тарифах.

Єднаймо дух і зброю — чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Ґвардії

Квітень Ч. 8 1951

З одиниць по сотику — в сумі мільйони!

До Членів і Прихильників Української Національної Ґвардії і до всіх Українських Громадян на чужині.

З цілого світу надходятн повідомлення про те, що »блискуче відокремлення« та монархісти, розпочали спільну саботажницьку акцію проти реалізації визвольної позички, що її оголосив Уряд Української Народної Республіки, згідно з постановою Національної Ради.

В своїх антидержавних виступах преса згаданих середовищ безсоромно поширює різні нісенітниці, якими намагається компромітувати високозаслужених громадян України та підкопувати авторитет Державного Центру.

Найцікавіше в цій деструктивній акції те, що вже давно всі її арґументи тотожні з демагогією... советської пре-Це нічого, що їх автори є ура-націоналістами і навіть »ура-демократами«. Разом з тим вони також виконують функцію, яку потребує не націоналізм і не демократія, а московський комунізм. Підкопуючи позиції законного Уряду України, вони тим самим скріплюють позиції московсько-комуністичної маріонетки в Києві, що носить назву »уряд УССР«. Справа ж не в поглядах, а в наслідках кожної акції.

Кожна боротьба ведеться в ім'я якихось ідеалів. Трудова Україна виявила свої життєві ідеали у формі Української Народної Республіки та її демократичних законів в 1917 році. За ці ідеали наша нація провадила понад трьохлітню збройну боротьбу, а протягом понад 30-ох років, за тіж самі ідеали, провадить свій героїчний універсальний резистанс. Цей спротив коштує мільйони кривавих жертв. Всі вони йдуть на вівтар всепалення в ім'я концепції УНР, за її Уряд і за її демократичне законодавство. Діється це все так тому, що концепція УНР виявилася абсолютним антиподом проти всіх концепцій »білої«, »червоної« та »зеленої« Росії. Інакше мовити, це була одинока суверенна національно-державна концепція України. Тому й не дивно, що за неї стоїть ціла нація.

І ось сьогодні знайшлося чотирьох »вождів«, які наважуються топтати ногами цілу українську націю, її державну концепцію, її вільний суверенний Уряд, її новий вільний передпарлямент, побудований на демократичних основах, всі її державні традиції і всі мільйонні криваві жертви зложені на вівтар визвольної боротьби протягом 33-х років. Вони починають історію України не від Аскольда і Дира, а — **від себе самих.**

Кваліфікація такої »роботи« для нас ясна. І головними »вождями« підривної роботи являються пп. Бандера, Лебедь, о. Гриньох та Скоропадський. Якраз персонально до них треба адресувати нашу відповідь, а не до різних їхніх анонімних організацій та »вожденят«. Крайня пора покінчити з різними анонімами. Ми домагаємось персональної відповідальности від дійсних керівників антинародної та антидержавної диверсій. І ця відповідальність прийде! Чи це подобається »вождям ,чи не подобається, а велика українська демократична еміґрація свою визвольну позичку зреалізує, згідно з пляном Уряду. Це й буде наша перша гідна відповідь, бо остаточну відповідь їм дасть колись прокуратура вільної України.

Наш Державний Центр мусить мати необхідний фонд для реалізації його програми визвольної боротьби України. Цього фонду нам ніхто чужий не дасть. Його мусимо створити виключно ми самі. Тоді буде гарантія суверенності дії нашої національної політики. Коли ж багатотисячна, сьогодні вже не завжди голодна, наша еміґрація не створить такого фонду, тоді ввесь тягар визвольної боротьби спадатиме тільки на сам наш поневолений народ. З такого негідного факту народ очевидно зробить належний висновок по відношенні до еміґрації, яка іменує себе амбасадором України.

Пана Президента УНР Андрія Лівицького, Голову УНРади п. проф. Іваницького, прем'єр-міністра Уряду УНР п. проф. Мазепу, Уряд УНР, Український Народ та його резистанс на Рідних Землях, всі Українські Церкви, цілу велику політичну та військову еміґрацію і кожного Вояка-українця обабіч залізної заслони — найсердечніше вітаємо з Великим Днем Воскресіння Христового!

Головна Команда
Української Національної Ґвардії

Як довго наші Батьки, Брати та Сестри конатимуть в каторзі ворога, як довго наше героїчне озброєне підпілля ставитиме спротив нерівним силам окупанта, як довго ціла наша нація стікатиме живою кров'ю, так довго ми, як їх частина, не знайдемо і не повинні шукати »забуття« на далекій чужині. Ця чужина для нас, це ні що інше, як далеке запілля нашого національного фронту. А кожне запілля солідарно віддає всі свої фізичні, моральні та матеріяльні сили тільки для фронту. Всі наші думки, всі наші надії і всі наші матеріяльні засоби поза життєвим мінімумом, сьогодні повинні бути там на фронті, а завтра там також повинно бути й наше власне життя. Того вимагає Україна!

Головна Команда УНҐ рекомендує всім своїм Членам і Прихильникам та цілому еміґраційному Громадянству:

1. Покінчити з толеранцією всіх диверсійних елементів, а перейти на державні методи дії, як і слід нації, що має такі великі скарби державної традиції. Організувати всюди масові віча на яких публічно осуджувати всяку диверсійну та підривну роботу проти Державного Центру України.

2. Негайно розпочати та послідовно вести пропагандивну і мобілізаційну кампанію за реалізацію визвольної позички.

3. Кожен український еміґрант повинен в першу чергу стати передплатником позички сам, а далі занести її в якнайширші маси, які його оточують: між господарів помешкань, працедавців, купців, колег по праці, між різні організації і т. п. З одиниць по сотику — в сумі мільйони! Це наше гасло.

Просимо всі українські демократичні часописи цей наш заклик передрукувати.

Головна Команда
Української Національної Ґвардії

КОМУНІКАТ

спільної наради представників Союзу Українських Ветеранів, Української Національної Ґвардії і Українського Вільного Козацтва дня 8.4.1951 р.

8. квітня 1951 р відбулася в Ауґсбурзі (Західна Німеччина) нарада представників СУВ, УНҐ і УВК. На цій нараді 3 названі комбатантські організації винесли такі постанови:

От. Тарас Бульба-Боровець

ЗБРОЙНА БОРОТЬБА УКРАЇНИ (1917-1950)

Доповідь на маніфестаційних зборах у В. Брітанії 8, 15 і 22.X.1950 р. та 17.XII.1950 р. в Парижі на зборах Українського Військового Товариства

ВСТУП

Поруч багатьох негативних рис характеру українського народу, є одна надзвичайно позитивна. Цією позитивною рисою ми зовсім сміло можемо назвати природну любов цілої нації до своєї рідної збройної сили. Тільки цій палкій любові до мілітаризму, що в своїх наслідках пориває народ до найбільшої жертви крови, ми завдячуємо той факт, що наша Батьківщина являється духово ніким не переможеною, а наша нація помимо всяких руйнуючих історичних процесів, продовжує своє існування як окрема етнографічна одиниця на грані двох світів. Мало того, ця нація постійно росте.

Кожну найсильнішу державу, можна завоювати фізично-матеріяльною перевагою. Одначе від завоювання якоїсь території до повної перемоги над її населенням, ще дуже далеко. Повна перемога розбитої нації наступає тільки тоді, коли завойовникові пощастить остаточно зламати дух спротиву поневоленого народу. Тобто, окупувати крім території та фізичної енергії, також його інтелект та включити всі його духові скарби й ресурси в свою систему.

Вся історія української нації, з її темними і світлими сторінками, являється клясичним прикладом, як можна якомусь народові навіть знищити його державу та пограбувати всі матеріяльні багатства, але до його духовості не мати жодного доступу. Цю непереможну твердиню духа, наша нація завдячує в основному її природній любові до мілітаризму та її практичній дії. Якби в нас не було Ігора та його поразки під Калкою, може ми не мали б славних переможних походів Святослава Хороброго. Якби не було Святослава Хороброго, не мав би за що боротися Байда-Вишневецький. Якби не було козацьких епосів, ми не мали б Т. Шевченка та Лесі Українки. Натомість без двох останніх, в нас був би зовсім немислимий славний 1917 рік, що знов поставив Україну на карту Европи як суверенну державу!

Нема ідеї, яка б потрапила так гартувати духа та об'єднувати чин народу так, як це робить мілітарна ідея та окоп.

1. ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ 1917 РОКУ.

Напередодні закінчення І-ої світової війни, українські вояки в російській та австро-угорській арміях, були вже згуртовані в своїх таємних революційних організаціях. Всі ці організації, діючи окремо, мали спільну мету: творення української збройної сили.

Особливу ролю в цьому потужному здвигу відограв Волинський Полк царської лейб-ґвардії в Петрограді, що складався з самих українців. Цей полк 8. березня 1917 року обернув свою зброю проти царської влади. За прикладом Волинського Полку пішли інші, чим була започаткована велика нова епоха універсальної революції на Сході Европи. Лютневу революцію треба відрізняти від большевицького »жовтня«.

Революційна хвиля спочатку охопила цілу Російську імперію, а за деякий час було те саме в Австро-Угорщині та Німеччині. Користаючи з революційного хаосу, українські вояки почали стихійно формувати свої національні військові частини. Ці формування проводились:

1) українізацією та відокремлюванням готових боєвих формацій в російській армії;

2) відокремлюванням українських формацій в австро-угорській армії;

3) добровільні формації з військовополонених українців Західної України, що як вояки австрійської армії були в російському полоні;

4) добровільні формації з військовополонених українців з російської армії в австрійському та німецькому полоні;

5) добровільні формації Вільного Козацтва, як територіяльного порядково-допоміжного війська;

Протягом певного часу, всі ці формації перебороли хаос та оформили себе в добре зорганізовані та здисципліновані основні дві боєві одиниці під назвою:

1) Армія Української Народної Республіки;

2) Українська Галицька Армія.

По їх об'єднанні під одне Командування актом соборності всіх земель України (22 I.1919 р.) всі ці формації становили монолітні Збройні Сили Української Народної Республіки. Численість цих збройних сил змінювалася залежно від обставин. Вона в різних періодах доходила до 500.000 багнетів, а в кінці визвольних змагань спала на 43.000 вояків, що разом із своїм урядом 21.XI.1920 року перейшли в азиль на територію польської та румунської держав.

2. ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ УКРАЇНИ 1917-1921 РОКІВ.

Новозформовані українські збройні сили мали дуже серйозне завдання: звільнити всі українські землі від чужого окупанта; відбудувати на тих землях українську соборну суверенну державу; впорядкувати нутро та закріпити кордони нової держави на Сході Европи.

Нововідроджена українська національна держава протягом 4-х років визвольних змагань, в наслідок диференціяції внутрішної політики, мала три державних періоди: 1) республіка доби Центральної Ради під керівництвом проф. Грушевського; 2) монархія доби Гетьманату під керівництвом ген. Скоропадського і 3) відновлення республіки доби Директорії під керівництвом Головного Отамана Петлюри.

У всіх цих періодах українські збройні сили стояли на сторожі суверенності своєї держави. Молода українська національна держава та її збройні сили були примушені боротись аж на чотири фронти:

1) червона Росія;
2) »білі« росіяни;
3) польська аґресія проти України;
4) внутрішний хаос.

В цих своїх кривавих змаганнях українська нація та її нова держава й армія, були абсолютно осамітнені, без жодної допомоги ззовні. Всі намагання України заключити союз з поляками та »білими« росіянами проти червоної комуністично-большевицької Росії, не дали позитивних результатів. Царські генерали Колчак і Денікін та польська керівна верства того часу че-

---

1. Тісніше координувати свою дію як окремих організацій і покликати до життя для цієї мети Інформативно-координаційний комітет, що в його склад входять голови і секретарі цих трьох організацій.

2. На майбутнє всюди виступати, як на внутрішному так і на зовнішному відтинках, спільно іменем трьох організацій не зв'язуючи також ініціятиви окремих організацій та їх поодиноких членів.

3. Покликати до життя широкий Громадський Комітет для вшанування 25 річниці смерти Головного Отамана Симона Петлюри.

4. Видати спільну відозву трьох організацій до Українського Громадянства на еміґрації з закликом до якнайактивнішої підтримки кампанії по реалізації Позички Визволення України, що її розписав Уряд Української Народної Республіки.

За СУВ
полк. В. Татарський
За УНҐ
от. Т. Бульба-Боровець
За УВК
полк. Д. Гулай

Ауґсбурґ, 8.4.1951 р.

В КОЖНІЙ ХАТІ — ОБЛІГАЦІЇ ПОЗИЧКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

рез свою імперіялістично-шовіністичну засліпленість, замість спільно боротись проти нової червоної потуги, яка несла їм повну загладу. намагалися всіма силами в першу чергу знищити українську державу, як свого ворога ч. 1. Особливу віроломність проявила нова польська держава марш. Пілсудського. Вона заключила з Україною 20.4 1920 року союз, а потім зрадила Україну, заключаючи 20.10.1920 р. сепаратний мир з червоною Росією в Ризі. Тим мирним договором поділено територію України між Росією та Польщею.

Незважаючи на польський ніж в українську спину, збройні сили України далі продовжували героїчну боротьбу за свою суверенність. Цей період наших визвольних змагань, коли український вояк тисячами гинув на всіх фронтах, а найбільше від тифу та інших пошестей, бо не було де купити навіть медикаментів, становить окрему сторінку трагічної історії України. Ні Уряд УНР, ні його вірні збройні сили, не скапітулювали духово та політично перед найсильнішим ворогом!

Українські збройні сили, виконуючи накази свого законного Уряду, героїчно боролися регулярним фронтом так довго, як на це дозволяли об'єктивні умови фронтової боротьби. Потім був період славних Зимових партизанських Походів та інших методів боротьби регулярного війська, в іррегулярних умовах. Коли ж були вичерпані всі можливості для регулярного фронту, Уряд і його Армія пляномірно під скаженним натиском переважаючого ворога, відступили на чужу територію.

Чотирьохлітня епопея кривавих визвольних змагань України регулярним фронтом була закінчена трагічно, але з великою славою і лицарською честю. Знов нас фізично розбито, але духово не переможено!

Українська збройна сила зберегла свої знамена та всі національно державні святощі у вигляді державних архівів. Захистила їх своїми голими грудьми та освятила рясною кров'ю на незчислимих боєвих полях. Відступаючи з рідної землі, вона там залишила свою невмирущу та непереможну ідею національної свободи, державно-політичного народоправства і соціяльного прогресу. Ця ідея залишилася в душах і в крові мільйонних мас української нації, які з нею далі живуть в Україні та за неї далі безупинно ведуть криваву боротьбу.

3. РУХ СПРОТИВУ УКРАЇНИ В 1921-1939 РР.

В 1921 р. знов не стало України на карті Европи як суверенної держави. Живе тіло території 40.000.000-ї нації було брутально пошматоване й поділене між Москвою, Варшавою, Прагою та Букарештом. Але на всій тій території залишився невмирущий і неподільний твір Всевишнього Творця та світової історії — українська нація.

Українська нація та її остання суверенна влада народоправної республіки, з ніким не заключувала мирного договору і не визнавала та не думає коли-будь визнавати якісь чужі договори, що торкаються України. Навпаки всі ті договори української нації незобов'язують. Згідно з міжнароднім правом, нові кордони, чужі закони, які ділять та поневолюють Україну, являються незаконним насиллям. І проти цього незаконного насилля наша нація далі проводить і буде проводити свою законну боротьбу.

Ця запекла боротьба проводиться всіма доступними засобами. А особливо збройною рукою в формі масових повстань та партизанських акцій. Не скоро нові окупанти України почали себе почувати спокійно на чужій території. Відступаючи з своєї території, Уряд і Головне Командування збройних сил української держави видали своїм іррегулярним військовим з'єднанням наказ переформуватися залежно від обставин і далі вести збройну боротьбу.

Цей період збройного спротиву України в нашій історії носить назву »партизансько-повстанська доба«. Він тягнеться від 1921 і майже аж до 1925 року. Потім, в міру того як окупанти послідовно вогнем і мечем »нормалізували« всі відносини в країні, повстання та партизанські акції зовсім припинилися. Але припинення відкритих партизанських акцій проти окупантів, не означало, що наш народ зовсім припинив свій рух спротиву. Навпаки, цей рух тільки знов змінив свою тактику та перейшов на нові методи і засоби боротьби, конспіруючись в глибокому підпіллі. На всіх українських землях почали діяти багаточисленні різні революційні таємні організації. Цей період наша історія називає »саботажно-диверсійна доба«. Вона тривала від 1925 до 1939 року.

УКРАЇНА АБО СМЕРТЬ!

Напис на прапорі повстанців Холодного Яру

Коли продовжування відкритих партизанських акцій було вже неможливе, український народ перейшов на такі методи організованого спротиву:

1) пасивний спротив шляхом невиконання всіх ворожих законів та економічних плянів;

2) активний спротив через саботаж масовим шкідництвом по всіх галузях господарства;

3) активний індивідуальний контртерор проти масового терору ворогів.

В совєтському та польському судівництві ця доба славиться багаточисленними процесами проти українських терористів та саботажників, а історія цих двох держав, нотує в мирному часі криваві пацифікації цілих українських областей панцерами та масові арешти, депортації та інтернації в концтаборах.

На східних і центральних землях у 20-х роках до історії українського руху спротиву ввійшли з особливими заслугами слідуючі організації:

1) Братство Української Державності;

2) Спілка Визволення України;

3) Спілка Української Молоді;

4) Військова Організація генералів Дубового і Криворучка;

5) Група культурно-політичного спротиву Хвильового і Скрипника.

Всі ці організації та люди стояли, або повертали на плятформу УНР. Їх члени боролися та тисячами гинули в підвалах Че-Ка та концтаборах за суверенну і демократичну республіку українського трудового люду. Вони гордо перейшли етапи НЕП-у, українізації, відукраїнізації, колективізації, індустріялізації та п'ятирічок, постишевщини та єжовщини і залишилися вірними синами Батьківщини!..

Особливо цікавою є позиція української молоді під совєтською диктатурою. Хоч як компартія намагається її зкомунізувати, затеїзувати та зрусифікувати, вона постійно стоїть на антикомуністичних, антибезбожницьких та на своїх національних позиціях.

Рух спротиву в Західній Україні в 20-х роках проводить нова Українська Військова Організація (УВО), під керівництвом бувшого командира Корпусу Січових Стрільців Армії УНР полк. Е. Коновальця. По трагічному фіналі визвольних змагань, полк. Коновалець та його товариші закладають в Галичині таємну військову організацію, яка стає в опозицію до Уряду УНР та всіх галицьких політичних угруповань. УВО проголошує безоглядну активну боротьбу проти всіх окупантів України, підвищує військові кваліфікації бувших вояків та підготовляє спеціяльними курсами вояків з молоді.

В 1929 р. УВО перетворюється в військово-політичну партію під назвою Організація Українських Націоналістів (ОУН) під дальшим керівництвом полк. Коновальця. Осідком проводу нової організації стає Прага. Ця організація, базуючись на ідеалістично-волюнтаристичному світогляді, проголошує свою нову концепцію націократичної держави та виставляє авторитарну програму дії. Як монопартійна всеобіймаюча політична організація, ОУН в 30-х рр. поглиблює своє опозиційне ставлення до всіх інших політичних угруповань аж до їх повного заперечення. Розпочинає ще сильнішу боротьбу за свої політичні впливи на всі землі України. Посилює акти терору та саботажу проти польської влади в Галичині.

(Далі буде)

ЗИСКИ З ВТРАЧЕНОЇ ВІЙНИ

(Закінчення з попереднього числа)

Багато навчилися американські летуни в кількох повітряних боях з російськими ракетними літаками. Перед американськими турболітаками F 80 „Shooting Stars" швидкі російські МІГ 15 звичайно втікали, аж коли вжито найновіший ловецький літак F 86 „Sabres", який побиває російського літака рухливістю і витривалістю, тоді повітряний бій на висоті 10 км скінчився збиттям 6-ох російських машин, коли американці не втратили ні одної.

Надзвичайно цікаві спостереження пороблено в справах постачання коаліційній армії. Тоді, як американські генерали і вояки на початку не надто по-

важно трактували малі з'єднання, вислані різними державами ОН для підкреслення символічного братерства зброї, цілком щиро лаяли їх інтенданти армії, бо чужі війська вимагали іншого, ніж американське, постачання. Так було не тільки з амуніцією, але і з харчем: брітанці хотіли чаю замість кави, магометанські турки не їли свинини, буддистські вояки з Таї відмовлялися від воловини, вимагаючи рижу, якого не люблять американці. Було багато труднощів передавання наказів, а одного разу високий штаб мусів відложити офензиву з огляду на нехристиянське свято. Тому чужинецькі з'єднання, щиро кажучи, щоб їх позбутися, а водночас дати їм якусь корисну роботу, вислано спочатку для боротьби з партизанами. Коли одначе на фронті відчувся брак людей, їх вислано назад в бій і тут сталося багато несподіванок. Звичайно те, що англійці й австралійці добре б'ються, не могло бути ні для кого таємницею, бо вони і в Кореї направили не одну ситуацію, що здавалася майже безнадійною.

Одначе про те, що турки також незвичайні вояки, американські генерали довідалися аж тоді, коли мусіли висилати офіцера за офіцером до турецького командира з гострими наказами, щоб той видав нарешті наказ відступу. 5.000 турецьких вояків, вистрілявши всю амуніцію, багнетами і ножами проложили собі дорогу через китайські маси. Хоробра постава турків може навіть змінити світову стратегію, бо досі американський штаб уважав Туреччину воєнним пляцдармом другої кляси на випадок, коли б дійшло до війни з Росією. Після турецької лекції в Кореї, американці, хто знає, чи не розбудують Туреччину на флянговий бастіон першої кляси.

Найбільшим зиском з втрачених боїв в Кореї став бойовий досвід американських дивізій. З огляду на те, що старшини і підстаршини тих дивізій будуть вишколювати нові з'єднання на території США, вони матимуть великий вплив на систему вишколу в аспекті майбутніх фронтових завдань.

По сторінках преси

Петро Мєрчук мріє про ГПУ

Березневе число »Сурми«, видання ЗЧ ОУН викликало багато коментарів в українських пресових і політичних колах. Рівень і тематика цього органу обнизилися в названому числі так глибоко, що навіть т. зв. »невтральні« (читай: поплентачі!) обсерватори бандерівщини признають факт щоразу більшого розкладу цього руїнницького середовища.

Найцікавішою в »Сурмі» є стаття колишнього ундівця З. Пеленського про »Запаморочення від демократії«. Стаття велика і повна фраз, але написана з одною лише метою: перепачкувати тільки таке речення: »Не будь організації українського націоналізму, не будь організації видимого революційного проводу нації, не будь імені Степана Бандери, як видимого символу тієї революції — Україна була б пройшла через хуртовину II-ї світової війни як невідома справа, легковажна величина. Українські демократичні партії були б не дали і тіні тієї активізації«.

Очевидно, колишній демократ Пеленський свідомо помилився. Пишучи правду, мусив був сказати приблизно так: не будь імені і злочинів С. Бандери, не було б львівської провокації 22 червня 1941 р., не було б братовбивства і ганьби, а Україна була б пройшла через II-гу світову війну без тих жахливих жертв, яких вона зазнала у великій мірі через ненависницьке засліплення бандерівського проводу.

Проте — не нам учити Пеленського. Коли Бандера робив свою криваву »революцію«, Пеленський робив на Україні цукрові інтереси. Сьогодні намагався пролізти в дипістський банк. Нагнали бідолаху. Лізе в вільно-европейське радіо, хто зна чи приймуть. А тут стало відомо, що Бандера і Стецько, після візити в Мюнхені пропольського британського журналіста Герберта дістали лондонські фунти (за те, що таємно продали Галичину полякам!) і вже влаштовують »революційний центр« в одному відомому містечку британської зони. Пеленський має носа і зразу до них з низькими поклонами. Відразу змалював своє нове кредо, не жаліючи будь-що-будь непоганого пера і хоч сумної, але все таки значної журналістичної слави.

Тільки найновішої декларації п. Пеленського не треба брати аж надто серйозно. Якщо завтра якась інша чужа розвідка дасть гроші комусь іншому, Пеленський залишить і Стецька і Бандеру і напише ще краще кредо тому іншому, з більшою валютою. Бо кредо на кредит такі публіцисти як Пеленський не пишуть.

Коментарі громадянства про останнє число »Сурми« викликала одначе не демонстраційна заява Пеленського, тільки жахливі матеріяли »з архівів СБ« щодо »провокатора Петра Яблоня-Ярового і його приятелів«. З усією силою відомої бандерівської лайки »Сурма« плямує »підлоту« Яблоня, що інвігілював головних діячів самого бандерівського штабу для СБ. І жахлива ця справа не тим, що Яблонь міг бути агентом совєтів, вона ще жахливіша тим, що в бандерівській організації заведені такі самісінькі звичаї як у совєтському НКВД, де один за другим стежить. До цієї системи СБ само признається! А в кожного критичного читача »Сурми« волосся лізе на голові від питання: скільки таких Яблонів є в штабах бандерівців ще сьогодні? І фактом є, що Яблонь грав велику ролю, редагував важливі бандерівські видання, наставляв партійну лінію. Де ґарантія, що в теперішній »Сурмі« не сидять нові Яблоні, яких завтра розкриватимуть майбутні політкомісари СБ і »Сурми«?

І вкінці кілька слів про найпримітивнішого публіциста »Сурми« пана д-ра Петра Мєрчука (бо так він називався тоді, як ще носив свої дописи до львівських газет), схованого за нехитрий криптонім П. Мук.

Отож цей бандерівський хлопчина, вибившись (із браку сильніших голів) в редактори і видавці, ущасливлює під керівництвом ен-російського діяча Кононенка і Шульги-Бідолахи українську еміґрацію нудними числами »Українського Самостійника«, а останньо своїм циклом »про фронт ненависників ОУН« в »Сурмі«.

Вже в попередньому числі »Сурми« цей »типовий півінтеліґент з немитими ногами« (так його охрестили колишні співв'язні в львівській тюрмі) взявся ставити ґалерію українських „сатаністів«. Першим »сатаністом« став з ласки Мєрчука автор відомої публікації про розлам в ОУН д-р В. Рудко.

В останньому числі »Сурми« Мєрчук аналізує »політичну сатанослужбу Боровця-Бульби« з приводу одної одвертої замітки в »Бюлетені УНҐ« про покійного Романа Шухевича, на смерті якого бандерівці роблять дійсно сатаністичні ґешефти (в долярах), торгуючи погруддями, споминами і інш.

Питаємо: хто дає Мєрчукові право складати списки майбутніх жертв терору СБ. Звідки ґарантія, що Мєрчук це не Яблонь? Порівняйте стиль його писання з »рапортами« тамтого! Ми для Мєрчука »сатаністи«, а Мєрчук для нас це просто наїжений ненавистю бандерівський блазень, звичайний кар'єрист пахолківського типу без даних на протверезіння. Але він діє, бігає, кричить, пнеться вгору, шаліє. Вже вліз в ЦПУЕ, вже став інтимним інформатором містера Коха і Карея в новій американській радіостанції, вже публічно, щоправда в «Сурмі«, кваліфікує хто українець, а хто ні. Підозріла активність і підозріла фіґура дуже незначного формату. Радимо СБ приглянутись ближче Мєрчукові. Бо хто сатаністами займається, може сатану носити за плечима. Всяке буває!

Видає Головна Команда
Української Національної Ґвардії

Редагує Колегія

Листи спрямовувати на адресу:

A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15, US Zone Germany

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА БЮЛЕТЕНЯ

В Німеччині — 0.25 ДМ; у В. Британії — 10 пенсів; у Австралії — 10 пенсів; у США — 8 центів; у Канаді — 8 центів; у Бельгії — 3.00 б. фр.; у Франції — 25.00 фр. фр.; у всіх інших країнах рівновартість 8 ам. центів. Замовлення авіапоштою за окремою оплатою по поштових тарифах.

Єднаймо дух і зброю — чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Ґвардії

Травень Ч. 9 1951

ВОЇН-ДЕРЖАВНИЙ МУЖ

НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО МЕЧ, УЧІМОСЯ МІЦНІШЕ ТРИМАТИ ЙОГО В РУКАХ!
ЄДИНОЮ БОРОТЬБОЮ, УПЕРТОЮ І БЕЗКОМПРОМІСОВОЮ, МИ ПОКАЗАЛИ СВІТОВІ, ЩО УКРАЇНА Є, ЩО НАРОД ЇЇ ЖИВЕ І БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ ПРАВО, ЗА СВОЮ СВОБОДУ І ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. (Симон Петлюра)

Серед багатьох славних синів України однією з найбільших постатей є СИМОН ВАСИЛЬОВИЧ ПЕТЛЮРА, провідник українського народу і організатор його збройних змагань з окупантом за свою незалежність. Минуло чверть століття коли від пострілу ворожої руки, що пролунав 25. травня 1926 року на вулиці Рассін міста Парижа, впав Головний Отаман збройних сил України і Голова відродженої самостійної української демократичної Держави.

Постріл цей був спрямований московським аґентом не тільки в особу непохитного речника державної самостійности українського народу, він був спрямований одночасно в живий і палаючий символ тієї самостійності. В живе джерело і рушійну силу незламної української визвольної ідеї, в персоніфікацію вікової активної боротьби українського народу за волю і право до незалежного державного життя. Москва святкує свою перемогу. Але святкування перемоги передчасне. Ворог прорахувався...

Вороги української державности вбили лише тіло, а дух Провідника українського народу залишився безсмертним і як сказав великий Пророк України Т. Г. Шевченко »Не вмірає душа наша, не вмірає воля«. Звільнившися з тіла українського еміґранта, дух Петлюри полинув на Україну і пориває на дальшу боротьбу міліони синів своєї Батьківщини. І став Симон Петлюра для червоних сатрапів грізним синонімом боротьби і помсти. Від того трагічного дня, що став днем болю і смутку всього українського народу безприкладне терпіння і море крові пролив наш народ в ці роки, що були роками боротьби саме за ідею, якої вказуючим смолоскипом був Петлюра, яку окупив Він ціною ідейного свого життя і жертвеною смертю.

25 років з дня його трагічної смерті час може закороткий для повної і всебічної оцінки цієї ґіґантної постаті воїна і державного мужа, іменем якого українська історія визначила цілу епоху — епоху петлюрівщини. В імені Петлюри персоніфікується збірний тип сучасного українського патріота в боротьбі за свою незалежність.

Петлюра — це той вояк, невідомия, що віддав за волю Батьківщини своє юнацьке життя під Крутами.

Петлюра — це той вояк, що зі співом »Ще не вмерла Україна« поляг смертю хоробрих після героїчного листопадового походу від московських кулеметів під Базаром.

Петлюра — це сотні тисяч тих, що козацьким тілом вкрили широкі лани України на протязі боротьби.

Петлюра — це сотні тисяч тих, що з нечуваною жорстокістю закатовані в льохах НКВД та в сибірських тайгах.

Петлюра — це міліони тих, що їх червона Москва за спротив, за петлюрівщину заморила голодом на родючих ланах України.

Петлюра — це організатор і керівник українського війська, що мужньо впав на варті української демократичної державності, щоб боротись за неї і кликати до боротьби не лише живих, але й ненароджених.

Петлюра — це дух повстанської боротьби в другій світовій війні і надхненник цієї жорстокої боротьби і сьогодні і завтра.

В довгій і жорстокій окупації наш народ викристалізував свою національну свідомість. Міліони жертв загартували українську націю в крицю, об яку розіб'ються всі ворожі зусилля дальшого поневолення. Сьогодні, коли минає чверть століття від смерті організатора збройної боротьби, вона безупинно продовжується в повстанському русі України, в масовому пасивному та активному спротиві народу та в його повсякчасній готовності до нового, мабуть вже рішального, останнього бою. Горить знов невмируща сила ідей та чину Симона Васильовича Петлюри.

В спільному поклоні перед його могилою, яка кличе нас на останній бій за нашу Батьківщину і в роздумі над великою жертвою Його життя, що до останнього моменту була присвячена боротьбі за визволення України — можливо нарешті об'єднаються наші зусилля в одному виключному бажанні служити Україні так, як служив Він. Бо тільки в спільній дії всіх наших починів, в солідарній співдії наших сил лежить запорука нашої волі.

Ми, молоде покоління петлюрівців, намітивши собі шлях революційної боротьби в лавах Української Національної Ґвардії перед маєстатом тлінних останків нашого Головного Отамана складаємо присягу, що подолаємо всі перепони на своєму бойовому шляху аж до остаточного осягнення Ним започаткованого Ідеалу — незалежної Української Народної Республіки.

Полковник Є. Коновалець

23 травня 1938 року на Вулиці голяндського портового міса Ротердаму вбито полк. Євгена Конональця. Полковник Євген Коновалець це один з видатних командуючих військових частин українського визвольного війська 1918-19рр. Політичну діяльність Конвальця 1920-38років, що в принципі заперечували українську демократію, ми лишаєм для осуду нашої історії, ми її заперечуємо як фалшиву концепцію. Натомість ми глибоко шануємо Конвальця -вояка. Полковник Євген Коновалець один з перших організаторів руху спротиву в Західній Україні по фіналі визвольних змагань. Він перший оголосив безкомпромісову боротьбу проти всіх окупантів українських земель звідки вони б не походили та яких фарб не були. Під його керівництвом та за його вказівками було організовано підвищення військових знань бувших старшин та вояків, як також підготовка спеціяльно зорганізованими курсами вояків та старшин з підростаючої молоді середніх та вищих учбових закладів. Передчасна смерть Євгена Коновалця відемно відбивається на українських визвольних змаганнях. Передчасна смерть кожного активного українського патріота це втрата для нації. Тим більше втрата людини такої високої національної відданості, як був Євген Коновалець. В 13-ту річницю його трагічної смерті УНГ н смутку схиляє свої голови над його могилою.

Полк. Ів. Коваль

От. Тарас Бульба-Боровець

ЗБРОЙНА БОРОТЬБА УКРАЇНИ (1917-1950)

Доповідь на маніфестаційних зборах у В. Брітанії 8, 15 і 22 X.1950 р. та 17.XII.1950 р. в Парижі на зборах Українського Військового Товариства

(Продовження)

Під безпосереднім впливом жахливих подій в центральній Україні 1930-х років, з організованим навмисне Росією голодом то розпучливим гаслом Хвильового »Геть задрипанка Москва« і »Фронтом на захід« стався великий ідейний переворот серед українського робітництва та селянства на північно-західних землях України під польською окупацією (Волинь, Полісся, Холмщина і Підляшшя). Ці робітничо-селянські маси були дуже серйозно опановані Комуністичною Партією Західної України (КПЗУ). Компартія потрапила своєю демагогією використати суто національні антипольські змагання цих людей на свою сторону.

В 1932 році, за допомогою бувших вояків Армії УНР, робітники гранітного басейну та селяни на Поліссі заснували свою нову революційно-підпільну організацію під назвою Українське Національне Відродження (УНВ). Ця організація поставила собі три основні завдання, а саме:

1. Загально-освідомлююча акція серед населення.
2. Активна боротьба проти компартії та польської реакції.
3. Підготовка молоді в мілітарному дусі.

Організація підпорядкувалася екзильному Урядові УНР і сприйняла демократичний світогляд та республіканську програму. Багато членів цієї нової організації відразу було включено в кур'єрські обов'язки для Генерального Штабу УНР в глиб СССР в цілях розвідки та антибольшевицької пропаґанди. Організація мала таємні завдання, тому її робота була суворо конспірована.

Таким чином в противагу того факту, що в підсовєтській Україні наші демократичні революційні організації в 30-х роках були послідовно розгромлювані, в поліських затишних лісах під слабшою польською окупацією почав пляномірно розвиватися новий організований осередок української воюючої демократії. Цей осередок, виконуючи директиви українського державного центру, відогравав позитивну ролю по обох сторонах совєтсько-польськово кордону.

4. КАРПАТСЬКА СІЧ 1938-1939 РР.

На переломі 1938-1939 року українська збройна сила отримала нову нагоду пригадати голосніше цілому світові, що вона пляномірно виконує свої обов'язки супроти її батьківщини. Під натиском Гітлера літом 1938 р. почала розлітатися Чехословацька держава під окупацією якої перебувала Карпатська вітка України з 700.000-м населенням.

В наслідок бурхливих подій визвольної боротьби Карпатської України зимою 1938-39 рр. там виросла неначе з-під землі мініятюрна суверенна держава з усіма атрибутами нормальної держави. Ця держава під офіційною назвою Республіка Карпатська Україна, мала свою територію, населення, свою збройну силу і вибраний загальним голосуванням парлямент та покликаний тим парляментом Уряд.

На чолі Карпато-Української Республіки стояв її президент д-р Августин Волошин, а збройна сила мала офіційну назву Карпатська Січ. В побудові та обороні нової Карпато-Української Республіки, крім політичних діючих там тоді організацій, відограла також наша збройна сила одну з передових ролів. Командиром Карпатської Січі був Дмитро Климиуш і вона складалася з 7.000 вояків. Штабом Карпатської Січі керували полк. Гузар-Колодзінський, полк. Стефанів і полк. Филипович.

Воля народу Карпатської України не була пошановина ні чехами, ні поляками, ні німцями та мадярами. Чехи потім, коли їхня федеральна держава розлетілась на три держави, тобто Чехію, Словаччину та Карпато-Українську Республіку, перестали там грати головну ролю. Доля цього простору опинилася в руках Гітлера. Мадярщина виставила свої »історичні« претенсії на анексію Карпатської України в свою державу, в чому її всіма силами підтримувала Варшава, щоб не дати змоги відродитися українській державності бодай на малому терені. Мадярщина отримала дозвіл Берліну перевести цю анексію збройною силою.

В обороні своєї держави Карпатська Січ проявила таке геройство, що про нього з великим признанням заговорив цілий цивілізований світ. Держава та її армія були брутально знищені переважаючою силою. Потім в Карпатах постійно діяв рух спротиву, який у формі партизанської акції продовжується протягом другої світової війни, а по війні до сьогоднішніх днів

5. ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ 1940-1945 РР.

Участь України в другій світовій війні треба розглядати з становища не одних повстансько-партизанських військ, а з участі всіх воєнноздібних українців в чужих арміях, а також використання воюючими сторонами потенціялу всенаціональної економіки та території, на якій була ведена війна на сході Европи. Щойно зведені до одного знаменника цифри цих всіх даних вкажуть, яка була фактична участь України в другій світовій війні та який був наш вплив на результат війни. Це діло не наше, а фахового історика.

Українська повстансько-партизанська акція в часі другої світової війни, має своє колосальне значення, але не з точки зору української військової стратегії, а виключно — політичне. В часі другої світової війни не було зовсім політичних передумов для відновлення української суверенної держави та виставленню її стратегічного пляну, якому могла б служити українська реґулярна, або ірреґулярна збройна сила. Українська територія блискавично переходила з рук до рук, то Росії, то Німеччини. І на іншу ситуацію зовсім не було вигляду. Ні української держави, ні її реґулярної армії, ні її фронту та стратегічного пляну не існувало. В таких умовах могла існувати в ворожому запіллі лише ірреґулярна українська збройна сила, яка служила тільки високим політичним ідеалам національної державності, а не суверенної держави та її військової стратегії. Зате наша дія мала стратегічне значення для обох воюючих сторін. Всі ці моменти бралися під увагу при організації українських повстансько-партизанських військ на час другої світової війни. Ніхто не міг знати яка буде політика Гітлера на сході. Політика Сталіна була нам відома. Тому існувало в пляні організації збройних сил кілька варіянтів, залежно від того, яка буде воєнно-політична ситуація на сході Европи.

Як в часі першої так і в часі другої світової війни, всі українці в чужих арміях мріяли про можливість організації українських збройних сил. Різниця була тільки та, що в 1917 році ми починали це діло хаотично, так би мовити з нічого, а в часі другої світової війни в нас існували сконкретизовані пляни по організації війська, розраховані на кілька різних варіянтів. Були конкретні державні концепції Уряду УНР та тих політичних партій, які УНР не визнавали, але боролися за суверенну державу. Яка з цих концепцій була правильною, або неправильною, ми тут не розбираємо. Це інша тема. Констатуємо тільки той факт, що вони з вибухом другої світової війни існували і по цих концепціях була ведена активна діяльність.

Перед вибухом другої світової війни провідні українські політичні центри, які вели офіційно активну боротьбу проти комуністичної Росії знаходилися по можливості якнайближче до України. Осідок екзильного Уряду УНР був у Варшаві. Провід монархістично-гетьманської партії в Берліні, а ОУН у Празі. Таким чином, коли вибухла війна, всі ці центри опинилися під німецьким наглядом.

Президент УНР Андрій Лівицький будучи відрізаним воєнними подіями від решти світу восени 1939 р. видав таємне доручення прем'єр-міністрові Прокоповичу в Парижі зформувати новий уряд. Прем'єр Прокопович це доручення виконав, проголошуючи в Парижі відповідну декларацію свого уряду. Ген. Штаб УНР під керівництвом ген. Сальського залишився в Варшаві, щоб діяти неофіційно.

Весною 1940 року в ОУН зроблено розкол на дві групи: ОУН-полк. Мельника і група Степана Бандери, яка також присвоїла собі назву ОУН. Таким чином почали всесторонньо діяти на форумі української антикомуністичної політики політичні центри. Кожен центр мав свою окрему концепцію та свій військовий плян на випадок німецько-російської війни. Нетерпимість цих нових угруповань була до того безоглядна, що про творення єдиного штабу бодай для військових справ, не могло бути й мови. Політична диференціяція була настільки різка, що не було у нас тоді ніякої сили, якою можна було б цю диференціяцію консолідувати та координувати їх дію. Кожна група розуміла консолідацію тільки шляхом підпорядкування всіх інших центрів своїм наказам.

ПІДПИСУЙСЬ НА ПОЗИЧКУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

З таких причин ми ввійшли, як активний учасник другої світової війни, не одноцільним фронтом, а навпаки окремими групами, які, замість співпраці, абсолютно взаємно себе поборювали аж до братовбивства включно. Цей сумний факт мав високо негативний вплив на цілу нашу всенаціональну політику 40-х років.

В часі другої світової війни, українські вояки в різних відтинках часу намагалися організувати свою збройну силу такими методами:

1. Організація реґулярної армії 1938-1939 року в Карпатах, за рахунок озброєння бувшої чехословацької армії.
2. Організація наших партизанських відділів в Західній Україні 1939 року, за рахунок озброєння бувшої польської армії.
3. Намагання організувати реґулярні українські військові частини при арміях держав осі Рим-Берлін.
4. Намагання організувати реґулярні українські військові частини з бувших вояків совєтської армії та за рахунок її озброєння в 1941 році.
5. Намагання виділити українців в окремі національні частини в польській еміґраційній армії.
6. Організація та служба українських добровольчих батальйонів при арміях західних аліянтів.
7. Організація своїми власними силами партизансько-повстанської армії, за рахунок озброєння армій всіх воюючих на українській території держав.

Кожен з цих семи пунктів має свою окрему історію, якої ми тут не маємо часу висвітлювати. Всі ці спроби закінчилися трагічно, бо територія цілого нашого життєвого простору знов опинилася під чужою окупацією. Політична ситуація Східної Европи в часі другої світової війни була для нас настільки несприятливою, що ні по якій воюючій стороні ми не мали змоги розвинути на широкий маштаб наших військових плянів. В совєтській і польській арміях нашого вояка заставлено воювати не за свою справу. Німці перешкодили в організації української армії за рахунок зброї совєтської армії. В наших руках залишилася тільки одна ініціятива для останнього пункту, тобто організації власними силами суверенної повстанської армії. Одначе й тут ситуація не дозволяла розвинути наші пляни в повній широті. Хоч у нас була офіційно запланована повстанська армія, нам піднімати загальне повстання не було змоги. Щоб розпочати повстання, треба мати сприяючу політичну ситуацію та змогу тримати в своїх руках якусь територію. Коли б ми всіма силами вдарили по одному окупантові України, ми б тим самим давали завелику допомогу другому окупантові.

6. УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ 1941-1942 РР.

З уваги на те, що ми ввійшли в 2-гу світову війну без одного політичного-державного центру, так само як я вже сказав, ми не могли мати одного військового штабу, Кожен політичний центр намагався творити своє військо. На початку війни таких пентрів було 4, а потім в практичній дії диференція зменшилася на 2 основні штаби:

1. коаліційний штаб республіканців, монархістів і націоналістів;
2. окремий штаб групи С. Бандери.

Коаліційний республіканський штаб був створений шляхом договорів з політичними угрупованнями і тримався суворо в підпіллі в поліських лісах. Натомість штаб групи Бандери з моментом вибуху німецько-російської війни в червні 1941 року перенісся до Львова і проголосив офіційну Українську Національну Армію під командуванням лейтенанта Климова-Леґенди.

Плян організації Української Повстанської Армії на випадок німецько-російської війни, був опрацьований Воєнним Міністром і Начальником Ген. Штабу УНР ген. Сальським та його заступником полк. Валійським ще восени 1939 року. Натомість військові пляни ОУН були окремо розроблювані ген. Капустянським та полк. Сушком. Потім ці два пляни були зведені в одну цілість. Натомість військовий плян групи С. Бандери був зовсім окремий.

Таємним наказом Президента і Головного Отамана Військ УНР Андрія Лівицького в червні 1940 року, Головнокомандуючим УПА був призначений Голова УНВ Тарас Боровець, з рівночасним присвоєнням йому звання отаман. Від тоді я почав підписувати всі документи своїм новим революційним ім'ям отаман Тарас Бульба, а по закінченні війни Бульба-Боровець. Обов'язки начальника штабу УПА в різних відтинках часу виконували: полк. Іван Литвиненко, сотн. Рогатий, полк.

Петро Дяченко, полк. Петро Смородський і пор. Леонід Щербатюк-Зубатий. УПА була поділена на теригоріяльні Січі.

УПА виступала у формі одної Поліської Січі на воєнну арену 22.6.1941 року проти російської влади, але в наслідок неприязного ставлення німців до українського національного війська, вона відразу частинно пішла в підпілля, частинно була демобілізована, а частинно виступала в очах німців, як поліція.

Група С. Бандери в цей час проголосила офіційну державу та намагалася будувати в терені державно-адміністративний апарат і армію, але німці всі ці заходи заборонили і виарештували провід організації. Організація деякий час борсалася в хаосі, а потім в 1942 р. також перейшла назад в підпілля.

Українські вояки та молодь по всій Україні намагалися в воєнному хаосі організувати українське військо, але німці всюди ці заходи забороняли, дозволяючи тільки на українську поліцію в кількості один поліцай на сто осіб населення. Навіть координація роботи поліції кількох районів була заборонена. Ці нові військові українські з'єднання відразу всюди самоліквідувалися. Зброю люди ховали, а частинно вона попадала в руки німців. Залишалася по всіх районах тільки поліція 1:100. Маси українських вояків з совєтської армії здавалися в німецький полон, бо вони не мали за що боронити Сталіна та думали, що по німецькій стороні буде організована українська національна армія. Сталося зовсім інше. Замість до своєї національної армії, німці заганяли міліони полонених за дроти під голим небом і з місця почали виморювати голодом.

Всяка надія на організацію українського війська по стороні німецької армії зовсім розвіялася. Всі заходи були даремні аж до 1943 р. Тоді було дозволено організувати одну українську дивізію в Галиччині. Українським воякам залишилася тільки одна можливість для військової служби своїй Батьківщині в партизансько-повстанських формаціях. І ці формації були в підпіллі організовані по цілій Україні.

Вибрана Ген. Штабом УНР, а потім коаліційним Головним Командуванням УПА поліська котловина, як база для повстанських військ, була дуже влучна. Тільки там можна було партизанам невловимо маневрувати перед кожним окупантом України, що в воєнному часі змінюється залежно від ходу воєнних подій.

16.11.1941 року Поліська Січ УПА офіційно розв'язує свій штаб в Олевську і переходить в підпілля та починає активну боротьбу проти німців. Від Уряду УНР був суворий наказ, розпочати цю акцію не загальним повстанням цілої України, а тільки меншими партизанськими групами. Загальне повстання було заборонене з двох причин: перша тому, щоб не давати завеликої допомоги росіянам, друга тому, щоб не викликати даремно масових німецьких репресій проти цивільного населення України. Акція мала починатися проти німців тільки тоді, коли німецька армія почне переходити з української території на російську.

Дотримуючись цих директив, УПА почала літом 1942 р. зручними »налетами« на німецьку адміністрацію України та вузлові пункти шляхів сполучення подвійну антинімецьку акцію:

1. ударами по адміністрації політично протестувати проти нового окупанта;

2. ударами по шляхах сполучення паралізувати стратегічні пляни німецької армії.

На особливу увагу тут заслуговує наш воєнний союз з нашим братнім білоруським народом. Він заключений поміж Поліською Січчю УПА та Білоруською Самообороною ще в липні 1941 року для боротьби проти большевицької партизанки в Поліській кітловині. Білоруська Самооборона діяла під політичним проводом проф. Радоміра Островського, що потім був обраний Президентом Білоруської Центральної Ради. Командували Самообороною кап. Вітушка і пор. Родзька. Союз залишився надалі для спільної боротьби проти наших спільних ворогів.

Чисельна сила обох армій в часі заключення союзу в 1941 р. нараховувала 10.000 Поліської Січі УПА і 5.000 Білоруської Самооборони. Як на партизанське військо, це була велика сила. Добра сотня партизан заступає часом полк реґулярного війська. Потім наші сили збільшувалися та зменшувалися, залежно від обставин. Там зобов'язували всі закони реґулярної армії. Військо було підпорядковане високим політичним ідеалам, а не воювало для самої війни.

Якраз з таких причин на нашу повстансько-партизанську армію в часі німецької окупації були звернені очі цілої України. На це та армія справедливо заслужила своєю героїчною поставою в обороні суверенної політики української нації та лицарськими законами.

В грудні 1942 року Головна Команда УПА ще раз звертається офіційно до всіх партій з пропозицією заснувати Революційну Раду та один Штаб. Група С. Бандери цю пропозиійю відкинула.

(З цим числом Бюлетеню друкування доповіді от. Т. Бульби-Боровця припиняється, бо в найкоротшому часі вона виходить окремою брошурою).

Вісті зі світу

ВІЙСЬКОВА ХРОНІКА

* Стратегічне значення Норвегії в північно-европейській оборонній системі полягає насамперед в можливостях дефензивного ведення війни. На випадок окупації норвежського простору совєтами, ворог загрожував би безпосередньо Великій Брітанії та її зв'язку з США в повітрі та на морі.

Норвежці розраховують, що головний удар Москви проти них йтиме через Данію, а можливо також і через південну та західну Швецію.

З тих причин норвежці домоглися дислокації добре озброєного норвежського експедиційного корпусу в Німеччині — майже 4.000 вояків — в район південно-данського кордону. В кінці 1952 року Норвегія хоче мати 270.000 вояків всіх родів зброї. Новий плян розбудови летунства передбачує створення 11-ти ескадр виключно турбінних літаків. Норвегія будує в різних місцях своєї території летовища для, щонайменше, вжитку американських турбінних ловецьких машин.

* В понеділок 27. травня до порту в Бремені прибула аванґардна частина 4-ої американської дивізії (18.000 вояків) в силі 1.300 вояків, на чолі з командиром дивізії. Того самого дня з порту в Ню-Йорку відплив корабель з наступними частинами дивізії. На зустріч прибулим військам виїхав американський командувач в Европі генерал Генді в товаристві ще одного американського та двох французьких генералів. За першим аванґардом 4-ої дивізії прибуде поступово 100.000 молодих вишколених американських вояків озброєних найновішою технікою.

* В прикордонному югославському містечку Прізрені 10. травня відбувся конґрес 400 делегатів чотирьо тисяч політичних утікачів із Албанії. Головою конґресу був 25-річний офіцер Ред'єв Беча, що в 1949 році втік до Югославії. Делегатом югославського уряду на цій, дійсно партизанській, нараді був мотенегринець Душан Мґоші, що в час останньої війни грав визначну ролю в комуністичному партизанському рухові Албанії. Конґрес висловився за »незалежну демократичну Албанію», виповідаючи найгострішу боротьбу совєтському режимові Енвіра Годжі та албанським еміґрантам у Італії і Греції, що прагнули б відновити старий режим.

Холмщина до України?

За повідомленням совєтського агентства ТАСС, в понеділок 21. травня в Москві підписано угоду, згідно з якою СССР в замін за один район Дрогобиччини отримає від Польщі частину воєводства Люблін. Покищо не сказано чи йдеться в цьому випадку про територію Холмщини і Підляшшя.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Подається до відома всіх членів УНҐ, що інж полк. Михайло Магнетеско від 27. травня 1951 року не являється членом Головної Команди УНҐ і виступив з лав нашої організації.

Опущення лав УНҐ інж. полк. Михайлом Магнетеском спричинено розбіжністю його поглядів з ідеологією і тактикою дії УНҐ. З поглядами та проєктами пок. М. Магнетеска не погоджувалися всі члени Головної Команди і тому він був примушений цим фактом, вийти з лав УНҐ.

Головна Команда УНҐ

Видає Головна Команда
Української Національної Ґвардії
Редагує Колегія
Листи спрямовувати на адресу:
A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15,
US Zone Germany
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА БЮЛЕТЕНЯ В Німеччині — 0.25 ДМ; у В. Британії — 10 пенсів; у Австралії — 10 пенсів; у США — 8 центів; у Канаді — 8 центів; у Бельгії — 3.00 б. фр.; у Франції — 25.00 фр. фр.; у всіх інших країнах рівновартість 8 ам. центів. Замовлення авіапоштою за окремою оплатою по поштових тарифах.

Єднаймо дух і зброю — чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Ґвардії

Липень Ч. 10 1951

ДО УКРАЇНСЬКОГО ВОЯЦТВА І ГРОМАДЯНСТВА

Після трилітньої війни (1918 1920 рр.) ворог окупував територію незалежної української держави. Під ударами переважаючих сил ворога, вичерпавши всі можливості і до останку боронячи кожний метр рідної землі, Армія Української Народної Республіки відступила з української території, але ні армія, ні український народ не скапітулювали перед напасником. Ворог загарбав нашу землю, але не зломив вільнолюбного духа українського народу. Боротьба в різних формах і спротив окупантові — на Батьківщині і на еміґрації — безперервно продовжується до нинішнього дня. Ця боротьба забрала мільйонові жертви, але водночас вона дала яскравий доказ непохитної волі українського народу мати свою самостійну державу.

Відбуваються важливі історичні події. В конфлікті двох світів виразна роля припадає українцям. Коли ми належно виконаємо політичні і мілітарні завдання, що припадуть на нашу долю, — це буде запорукою здійснення наших національно-державних прагнень. А для гідного виконання цих завдань ми повинні бути об'єднані і підпорядковані єдиному політично-державному центрові.

Українські Вояки і Громадяни!

Ми, генерали українського війська, що мали щастя і честь вести в бій українське вояцтво під бойовими прапорами Української Народної Республіки і під проводом славної пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри, закликаємо Вас всебічно підтримати український Державний Центр, що діє через Українську Національну Раду та її Виконний Орган. Для виконання великих і тяжких завдань, що в цю пору спадають на Державний Центр, треба мати моральну і матеріяльну підтримку широких кіл українського громадянства. Для допомоги нашим борцям на Батьківщині, для налагодження зв'язків з зовнішним світом, для пропаґанди української справи серед чужинців, для плекання наших військових традицій — Державному Центрові потрібна фінансова база. Кличемо всіх, кому дорога справа визволення України, всебічно підтримати проголошену Виконним Органом Української Національної Ради

ПОЗИЧКУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАІНИ

масовим придбанням облігацій. Тим дамо Державному Центрові моральне попертя й фінансові засоби для визвольної акції.

Вояки і Громадяни!

Ніяка жертва не є завелика для святої справи визволення нашої Батьківщини. Покажімо, що ми гідні тих героїв, що полягли у визвольній боротьбі за Україну, що полягли під Крутами, під Львовом, в Зимовому Поході, під Базаром та в численних інших боях і вмирають ще й тепер у нерівній боротьбі з ворогом нашої свободи. Поможімо нашому Державному Центрові і цим наблизимо час нашої перемоги, час тріюмфу української державної ідеї!

Генерал-полковник Михайло Омелянович-Павленко
Генерал-поручник Олександер Загродський
Генерал-поручник Володимир Сікевич
Генерал-поручник Олександер Удовиченко
Генерал-хорунжий Олександер Вишнівський
Генерал-хорунжий Роман Дашкевич
Генерал-хорунжий Микола Капустянський
Генерал-хорунжий Михайло Крат
Генерал-хорунжий Борис Палій-Неїло
Генерал-хорунжий Володимир Савченко-Більський
Генерал-хорунжий Михайло Садовський
Генерал-хорунжий Василь Сварика
Генерал-хорунжий Кость Смовський

В. В.

Український Червоний Хрест

В житті кожного народу, кожної нації є багато різних ідей, які народ плекає й удосконалює. Одною з таких ідей є висока мораль несення допомоги потребуючим, людяність і любов до ближнього. Є це властиво ідейні підстави організації Червоного Хреста чи взагалі гуманітарних організацій.

Такі організації особливо потрібні народам, що знаходяться в постійній боротьбі за своє національне визволення і в першу чергу нам — українцям, нашій державі, нашій армії.

Червонохресна ідея вперше зародилася у швайцарця Анрі Дюнана, що підчас французько-австрійської війни в 1859 році випадково попав на поле бою і побачив там терпіння ранених та почув стогін умираючих вояків, яким ніхто не хотів чи не міг дати санітарно-медичну допомогу.

Після цього, завдяки його наполегливій праці утворилася в Женеві організація під назвою Червоний Хрест, яка за досить короткий час стала міжнародною організацією.

Чи маємо ж і ми таку організацію і чи не відстали ми від культурних починів людства?

З радістю мусимо сказати, що ми не відстали від других народів, мали і маємо свою організацію — Український Червоний Хрест. Правда, ця наша організація, яка повстала в 1918 році, в своїй невідрадній історії зазнала багато змін, що повстали в силу тяжких трагічних обставин. Доля Українського Червоного Хреста була тісно зв'язана з долею нашої Батьківщини, що ще й до сьогодні перебуває в безперервній боротьбі з окупантом. В цьому випадку ми, звичайно, не можемо рівнятися з такими організаціями в Японії, Швайцарії, США, Швеції.

Роля Українського Червоного Хреста є багато скромнішою, але після його утворення, в часі Визвольних Змагань 1918-20 рр., була вона надзвичайно велика і тяжка, бо діяльність проводилась в надзвичайно тяжких умовах. Чому? Хоч наша організація і утворилася у своїй державі, на власній землі, але на слабу щойноповсталу організацію зразу ж лягли непосильні завдання. Ми дістали тяжку спадщину по першій світовій війні і розвалі російської імперії — наш край був пересичений інвалідами і хворими, своїми і чужими, до того громадянська війна зі всіма її наслідками, московська навала на нашу землю, жахливі епідемії в нашій армії, брак транспорту, брак ліків, абсолютний брак перев'язочних матеріялів, брак кваліфікованого медичного персоналу і голод.

Але не дивлячись на всі ці нещастя наш Червоний Хрест розбудував сітку медично-санітарних пунктів, в нашій армії закурсували санітарні поїзди, повстали санітарно-харчові пункти, повстали військові шпиталі. На фронті санітарно-дезинфекційні відділи. В запіллі велося інтенсивне вишколення численних кадрів і взагалі допоміжного медичного персоналу. Все робилося так, щоб зробити якнайкраще, але на жаль, завжди на перешкоді стояли постійний брак матеріяльних засобів і непереможно-трагічні обставини. Коли порівняти ті страшні умови і, скажемо для порівняння, умови в яких перебував в останній війні Совєтський Союз зі своїми колосальними засобами й більше ніж трагічними умовами совєтських полонених у Німеччині бо їх Сталін зрікся — »я не маю полонених, я маю лише вбитих« то можемо сміло сказати, що українці у свій час стояли в розумінні санітарно-медичної допомоги далеко вище.

Яка ж є роля кожного Червоного Хреста?

Червоний Хрест за загально прийнятим статутом має дбати про:

1. допомогу й опіку над раненими й хворими вояками;
2. уділювання допомоги воякам союзних армій і веєннополоненим;
3. повну реєстрацію страт в людях: померлих, забитих, ранених (для пізніших розшуків);
4. обмін реєстраційними даними з Міжнародним Червоним Хрестом;
5. уділення допомоси цивільному населенню, що потерпіло в наслідок війни.

В часі миру діяльність Червоного Хреста йде в напрямі самоорганізації і допомоги населенню у випадку стихійних нещасть: пожежі, повені, голоду епідемій і т. д.

Український Червоний Хрест виконував всі ці завдання. Він не замкнувся лише в собі, а нав'язав зв'язки з Міжнародним Червоним Хрестом в Женеві і надіслав туди свою місію в цілях придбання ліків, перев'язочного матеріялу і санітарно-медичного інвентарю. Та наша місія існувала довго навіть після упадку нашої держави, а потім під тиском ворога мусила змінити назву.

Згадуючи сьогодні цю ролю Українського Червоного Хреста в часі Визвольних Змагань мусимо сказати, що не дивлячись на організаційну недосконалість, приймаючи до уваги ті тяжкі обставини коли хворі й ранені мусили лежати на соломі по клунях, станціях, вагонах, не дивлячись на все те мусимо признати ту колосальну ролю, яку відіграла ця організація в житті нашого народу, нашої армії.

До чого ж маємо ми стреміти, аби в майбутньому зударі гідно скласти іспит зрілості?

Живемо досить довго закордоном і добре придивилися та відповідно оцінили організацію санітарно-медично-харитативної служби тієї чи іншої країни. Назріває мимоволі питання: »у нас і у них?« і тут мусимо признати, що ми є далеко позаду, що ми мало дбаємо про належну підготовку кадрів. Правдою є, що майже в кожній країні нашого розсіяння ми творили курси сестер-жалібниць, але того замало. Не сміємо чекати доки вдарить »грім« і щоб лише тоді вишколювати медично-санітарний персонал, як це доводиться робити в сьогоднішньому підпіллі. Не сміємо допустити до того щоб наші частини залишилися без санітарної обслуги, як це було під Бродами*). Ми мусимо підготуватись настільки щоб могли обслужити потребуючих в часі війни якнайкраще. Мусимо свою підготовку довести до такого стану, щоб щонайменше кожен 50-ий еміґрант був добрим санітаром. Учімо дітей по школах санітарній справі, як це робили німці. Дбаймо, аби у відповідний час ми могли дати потребуючому все, що потрібно.

*) »Броди« стор. 121.

Від Видавництва

В зв'язку з перенесенням Редакції журналу »Меч і Воля« до Німеччини всі матеріяли і розрахунки за видання надсилати від тепер виключно на адресу »Бюлетеню« аж до подання нової адреси.

Перенесення Редакції та формування нової редакційної колегії спричинило перерву у видаванні журналу. Згідно видавничого пляну, друге число появиться у вересні і від того часу буде виходити реґулярно місячником.

Крім того просимо, як Команди УНҐ так і окремих осіб, які кольпортують наші видання, в найкоротшому часі подати нам відомості про кількість потрібних примірників наших видань.

Разом з тим просимо в найкоротшому часі розрахуватись за отримані видання і надалі розраховуватись, по можливості, якнайшвидше. Бо від реґулярності розрахунків залежить реґулярність видання насупних чисел.

У випадку, коли певна кількість примірників залишається не проданою, треба на цю кількість скласти акт за підписом трьох осіб і разом з розрахунком за продані примірники надіслати до Видавництва.

Окремо звертаємось до всіх тих, хто переводив збірку на »Вишкільно-видавничий фонд УНҐ« і до цього часу не надіслав розрахунків за неї, або ж надіслав кошти збірки без збіркових лист чи навпаки, виправити ці недотягнення, бо вони завдають певних труднощів Видавництву.

Видавничий Відділ УНҐ

Дванадцять злочинів проти миру

Комісія Об'єднаних Націй для міжнародного права виробила збірник законів проти миру і людства. Збірник буде переданий на схвалення пленуму ОН. Він складається з таких 12-ти пунктів:

1. Всякий акт аґресії, включно з уживанням озброєних сил чиїм будь урядом проти другої держави, коли цього не вимагатиме національна чи колективна самооборона, або якщо цим не виконується рішення або постанова відповідного органу ОН.

2. Всяка загроза якого-будь уряду актом аґресії проти другої держави.

3. Приготування будь-якого уряду вжити своїх збройних сил проти другої держави, коли для цього немає уповноваження ОН.

4. Напад озброєних банд з політичними дорученнями з одної державної території на другу.

5. Участь, або заохота якого небудь уряду при спробах викликати в другій країні громадянську війну, або потурання організованим спробам з ціллю громадянської війни в другій країні.

6. Участь, або підтримка терористичних стремлінь в другій країні чиїм-будь урядом, або потурання організованим стремлінням, що мають як завдання терористичні акти в другій державі.

7. Дії урядів, якими порушуються їхні зобов'язання в рамках договору, що має охороняти міжнародний мир і безпеку.

8. Дії урядів, що мають, як наслідок суперечну міжнародному праву анексію чужої державної території, або території, яка стоїть під міжнародним управлінням.

9 Дії урядів, або приватних осіб, що прямують до повного або частинного знищення національних, етнічних, расових або релігійних груп, включно з убивством, навмисним поставленням в такі життєві умови, які мають спричинити їх фізичне знищення, перешкодою народжень або насильним перенесенням дітей з одної групи в іншу.

10. Нелюдські дії урядів, або приватних осіб як вбивство, винищення, поневолення, заслання або переслідування з політичних, расових, релігійних або культурних причин всякої цивілізованої людності. (Чому ж тоді Сталіна не судять? Чи може міжнародне право його не стосується? То проти кого ж воно тоді існує? Чи може воно однієї матері дитина з совєтської конституцією — „писаному не вір"? — Складач).

11. Дії, якими порушуються воєнні закони і звичаї.

12. Дії, які мають як наслідок змову, під'юджування або спроби виконання згаданих злочинів.

Крім того проєкт передбачує, що відповідальність за всі згадані злочини несуть однаково наказодавці і виконавці злочинних наказів. Судити злочинців мають або свої національні суди, або міжнародні трибунали.

З точки зору поневолених народів, цей законопроєкт являється союзником окупанта. Він тільки колись збирається „судити" того чи іншого злочинця за його різні антилюдяні злочини. Натомість сьогодні, гарантує йому повну свободу дії всередині кожної „окремої держави". Є клявзуля проти „банд", але нічого нема про право самооборони поневолених націй.

Ми вважаємо, що крайня пора домагатися введення в міжнародні закони клявзулі, яка б відрізняла чужоземні банди на чужій території, від національних визвольних армій. Вони покищо можуть проявляти себе тільки у вигляді ірреґуляних військ (в розумінні Заходу — „банд"). Старе поняття на Заході про банди мусить бути зревідоване в напрямі визнання та називання повстанських військ поневолених народів не бандами, а АРМІЯМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВОБОДИ. Большевицькі злочинці свищуть на всі міжнародні закони, але визвольних національних армій бояться гірше атомомої бомби. І ось цю найреальнішу антибольшевицьку силу, міжнародне законодавство ставить поза законом. До цієї проблеми ми ще повернемось.

В. В.

Розгорнув свої крила чорний птах,
Умірають на бруці кроки.
На копитами збитий шлях
Хтось розкидав зорі стоокі.

Хтось розкидав золото кіс,
Немов місяць прядиво чеше.
За плечима у мене кріс,
Кінь підкови об камінь креше.

Та я знаю, десь зза хащів
Згуба чорна на мене чатує.
Цілий рій вогняних дощів
Ворог нишком для мене готує.

НІЩО В СВІТІ НЕ СТРИМАЄ ПЕРЕМОГИ НАРОДУ, ЯКИЙ З УСІХ СИЛ БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ СПРАВЕДЛИВЕ ПРАВО НА ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ.

Корляйль

Консолідаційна утопія деяких вояків

Від деякого часу помітна дуже активна закулісна акція збанкротованого бандерівського фашизму у всіх його виглядах серед розпорошеного українського вояцтва по лінії »консолідації«. Заохочені »консолідацією» на громадському відтинку через ліквідацію двох інших громадських організацій та повне підпорядкування цього сектора собі, у формі старого ЦПУЕ, бандерівці тепер намагаються осягнути те саме з демократичними комбатантськими організаціями. Не маючи відваги посягати на ці організації безпосередньо, вони придумали закулісні підходи до поодиноких членів цих організацій.

Вступом до цих підходів була »ідея« зорганізувати Військово-Наукове Товариство та видавати військово-науковий журнал, в якому могли б співпрацювати всі наші військові науковці, незалежно від їх політичних переконань. А за деякий час, була висунена давно готова пропозиція об'єднання комбатантських організацій. Коли ж це не вдалося, тоді висунено нову »ідею« покликати до життя якусь »координаційну раду аполітичних військовиків«. Ця рада мала б завдання поза комбатантськими організаціями »кермувати« роботою всіх вояків, дозволяти або забороняти поодиноким воякам вступати на службу до чужих армій, розв'язувати питання творення або нетворення леґіонів і т. п.

Все це робиться на те, щоб якось прикривати свою постійну диверсію проти Державного Центру УНР, що одинокий має право розв'язувати подібні суто політичні державні проблеми. На превеликий жаль, цією підозрілою акцією дуже серйозно занявся »приватно« пан генерал Капустянський, що ріночасно являється офіційною особою в Уряді УНР, як міністер Військових Справ. З одного боку п. ген. Капустянський міністер демократичного уряду, а з другого боку він почав »приватно« оточувати себе підозрілими типами з бандерівської СБ, що в першу чергу повинні бути осуджені за масові братовбивства та інші злочини. Поява військового міністра в такому »товаристві» одних вояків насторожує, а других баламутить.

Всі наші вояки прагнуть консолідації. Всі ми вітаємо ідею заснування наукового товариства та його журналу. Але при чому тут темні типи з СБ? Які з них можуть бути »військові науковці«? Де і коли вони вивчали військові науки?

Зорієнтувавшись в »підземних ходах« цієї роботи, де темна фашистська мафія Бандери намагається спекти свою суто політичну печеню на наївности деяких вояків, щоб компромінтувати всі наші творчі сили, Головна Команда УНҐ поставилася до всіх цих махінацій з абсолютним застереженням. І це своє застереження УНҐ офіційно заявила п. ген. Капустянському, якого він не приняв до відома.

Щоб не було баламутства серед українського вояцтва, Головна Команда УНҐ цією дорогою ще раз повідомляє, що доки не буде осягнена повна консолідація на політичному відтинку доти ми не віримо в можливості консолідації серед вояків. Аполітичних вояків тепер нема. Кожен вояк має якийсь політичний світогляд. Всякі заходи про »консолідацію« це тільки фальшива спекуляція розрахована на наївне »гарматне м'ясо«, якого в нас тепер також нема.

Товариство Допомоги УНҐ в США

Засноване в берені 1951 р. Товариство Допомоги УНҐ в США під керівництвом голови ген. штабу полк. А. Валійського та організаційного референта Миколи Бояра й інших членів Управи, Товариство розгортає свою діяльність.

За фінансовою допомогою з добровільних пожертв членів Товариства, посилився настільки видавничо-пропагандивний фонд УНҐ, що Головна Команда вже має змогу розпочати регулярне видавання свого центрального органу »Меч і Воля« кожен місяць, а вишкільні зошити »Військова Справа«, раз на три місяці. Крім того також посилюється наша летючкова акція серед вояків совєтської армії.

Товариство готується до свого першого з'їзду.

Головна Команда УНҐ цією дорогою сердечно дякує всім Вельмишановним Членам Товариства за їх братню допомогу нам в Европі та бажає якнайкращих успіхів у їх праці.

Ми глибоко віримо, що спільною акцією всіх чесних патріотів на Рідній Землі та на еміґрації українська демократія осягне абсолютну перемогу над всіма зовнішніми ворогами України та запровадить лад і правопорядок в середовищі української нації і її вільної держави.

Нові видання УНҐ

1. Вже вийшла з друку і поступила в продаж окремою брошурою доповідь от. Тараса Бульби-Боровця в Лондоні і Парижі (листопад і грудень 1950 року) на тему «Збройна боротьба України 1917-1950 рр.«. Ціна одного примірника: в Німеччині — 0,25 ДМ, у Франції — 25.00 фр. фр., у Великобрітанії і Австралії — 1 шіл., в США і Канаді — 10 центів, в Бельгії — 3.00 б. фр., у всіх інших країнах рівновартість 10 американських центів.

2. Друкується і незабаром вийде та поступить в продажу 2-й зошит вишкільних курсів УНҐ і СУВ »Військова Справа«. Ціна зошита у всіх країнах вже відома з попереднього числа. Її не можемо обнизити, бо курси вимагатимуть оплати лекторів та окремої кореспонденції централі з курсантами.

3. Починаючи від 15. вересня 1951 року, перенесений з Англії до Німеччини журнал »Меч і Воля« має появлятися регулярно місячником як центральний орган УНҐ. З уваги на зміну адреси редакції та адміністрації, подається нова ціна одного примірника цього журналу: Німеччина — 0 50 ДМ, Франція — 50.00 фр. фр., Бельгія — 6.00 б. фр Великобрітанія і Австралія — 1 шіл. 6 пенсів, США і Канада — 25 центів. У всіх інших країнах рівновартість 25 ам. центів.

Замовлення на всі видання УНҐ ззакордону ласкаво просимо скеровувати не безпосередньо до Видавництва, а тільки через місцеві Краєві Команди УНҐ в даній країні, або через спеціяльних уповноважених. Адреси закордонних представництв:

Австралія:	Mr. J. Oelyha, 84, Pest Box, Roudle St., Adelaide S. A. Australia.
Австрія:	Herr M. Martschenko, Steingosse 11, Salzburg, Austria.
Америка:	Mr. M. Boyar, 350 So 2nd Str., Brooklyn 11, N.Y. USA.
Арґентина:	„Peremoha" 25-de Mayo 479(26) Buenos Aires Rep. Argentina.
Бельгія:	Ms. Wladimir Chliwniak, 1, rue du Gazometre, Houdeng-Aimeries, Belgique.
Канада:	Mr. Semen Lantuch, 365 Indian Grove, Toronto, Ont. Canada.
Німеччина:	Herr A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15 US Zone Germany.
Франція:	Ms. Pedro Nomych, 95, rue Raymond Lasserand, Paris XIV France.

Видає Головна Команда
Української Національної Ґвардії
Редагує Колегія
Листи спрямовувати на адресу:
A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15,
US Zone Germany

Єднаймо дух і зброю — чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Ґвардії

Вересень Ч. 11 1951

Новий етап Краєвої Команди УНҐ в Німеччині

(З нагоди З'їзду УНҐ в Німеччині)

Було багато людей які думали, що в наслідок масового виїзду нашої еміґрації з Німеччини в цілий світ, Німеччину пора рахувати українцям „голим полем". Тут вже нема з ким будь-що робити. Тимчасом І-й З'їзд Краєвої Команди УНҐ в Мюнхені 19.8.1951 р. показав наочно, що справа стоїть інакше. В Німеччині ще залишилось дуже багато наших людей і Німеччина, як країна, що доля розділила її на дві окупації, сьогодні являється першим форпостом експанзії Сходу на Захід і навпаки.

В Німеччині схрещуються всі шляхи світової політики, за душу німецького народу провадиться запекла боротьба двох світів, а німецька земля зробилася наче Україна, між першою і другою світовими війнами, ареною великого історичного змагу за панування над світом. Переможений німецький народ спокійно до всього приглядається і з усіх подій робить свої холодні висновки та в першу чергу ґіґантними темпами відбудовує свою зруйновану війною економіку. В Західній Німеччині наче гриби після дощу виростають серед тотальних румовищ нові величаві будови, а в Східній, під окупацією російського большевизму, так само виростають... монументи Сталіна.

Сталін зганяє до пів міліона німецького комсомолу (ФДЙ) в Берлін на восьмигодинні воєнні паради „за мир" з піднесеним вгору комуністичним „кулаком" та цілим лісом вождів комунізму від Тихого Океану до Балтики. Натомість демократія... годує той комсомол своїм хлібом.

Хто переможе? Ось питання, на яке ніхто не може дати відповіді.

Ми також не знаємо хто переможе. Але ми знаємо, що до комуністів ніяк не підходить заповіт Христа, який каже платити за камінь хлібом. Комуністи розуміють тільки камінь і то просто в лоб. Контра комсомолу мусить організуватися в сильні організації молодь цілого світу. А цього, на жаль, ми ще не бачимо.

На фоні всіх світових подій, що їх наслідки ми тепер безпосередньо відчуваємо в Німеччині, Краєва Команда УНҐ в цій країні має особливо важливе завдання. Це перший форпост еміґраційної української демократії, найближчий до рідної землі. Через Німеччину веде наша дорога на рідну землю і навпаки, через Німеччину веде дорога живого контакту України з еміґрацією. Без цього обостороннього контакту взагалі неможлива ніяка національна політика та визвольна боротьба України.

Україна перебуває в постійному універсальному резістансі проти окупанта. Цей резістанс мусить мати директиви Державного Центру на еміґрації. Натомість Державний Центр і ціла еміґрація мусять дихати одним духом з цілою своєю нацією. Мусить бути безперервна, точна і чесна, а не спекулятивна, інформація еміґрації про всі події на рідній землі. В противному разі еміґрація буде зовсім фізично і духово відірвана від рідного пня і засохне на чужині, як відрубана вітка.

УНҐ, як молода військово-революційна організація, являється однією з тих формацій, що поставили собі завдання виконувати найпочесніші функції, між іншим також і зв'язкового органу, між Україною та Державним Центром на еміґрації. З цих причин на Краєву Команду УНҐ в Німеччині наложені особливо відповідальні функції. Головна Команда УНҐ переконана, що нова Краєва Команда в Німеччині виконає всі свої завдання з честю, як цього вимагають ідеологічно-моральні основи та всі наші лицарські закони.

Бажаємо нашій краєвій організації якнайкращих успіхів. З Богом вперед до перемоги!

Від Видавництва

З появою журналу »Меч і Воля« наш Бюлетень переходить знову тільки на внутрішну службу для членів УНҐ. З цим числом він перестає виходити для ширшого читача, а замість нього, починаючи з цього місяця, виходить для ширшого читача журнал »Меч і Воля«.

РЕЗОЛЮЦІЇ

І-го З'ЇЗДУ КРАЄВОЇ КОМАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ В НІМЕЧЧИНІ, 19. серпня 1951 року

І-ий З'їзд Краєвої Команди УНҐ в Західній Німеччині по одноденних парадах 19.8.1951 року в Мюнхені та заслуханні:

1. »Сучасна міжнародна політична ситуація і наші завдання«, коротка характеристика міжнародної політики ред. Миколи Мівицького;

2. »Коротка історія УНҐ«, доповідь полк. Івана Коваля;

3. »Збройна боротьба України«, доповідь от. Тараса Бульби-Боровця, а також по переведенні широкої дискусії по доповідях і виступах учасників З'їзду, одноголосно схвалила слідуючі резолюції:

І. ВНУТРІШНІ ПИТАННЯ УНҐ

1. Привітати постанову Головної Команди УНҐ від 8.1.51 р. і 26.5.51 р., про відвантаження апарату Головної Команди роботою в периферійних Командах Німеччини і покликати до життя нову організаційну одиницю — Краєву Команду УНҐ в Німеччині. З'їзд обрав керівні органи Краєвої Команди УНҐ в Німеччині, намітив плян дальшої роботи Краєвої Команди і доручає їй вести цю роботу згідно Статуту УНҐ та директив і наказів Головної Команди.

2. Нова Краєва Команда УНҐ в Німеччині приймає всі постанови II-го Конґресу УНҐ та його резолюції, як свої ухвали, що зобов'язують Національну Ґвардію в цілому світі до наступного Конґресу УНҐ.

3. З'їзд стверджує, що переселенча акція українців з Німеччини майже закінчена і що після того значна частина людей ще залишається в Німеччині. Ставиться в обов'язок Краєвій Команді розвинути якнайактивнішу діяльність серед цих людей, щоб вони були організовані і завтра готові до боротьби за волю України, не шкодуючи найбільших жертв і коли зажадає Батьківщина, були готові віддати за неї своє життя. Німеччина сьогодні, це невральгічний пункт світової політики. Робота УНҐ в цій країні має особливо важливе значення для визвольних змагань України.

II. ЗАГАЛЬНО-НАЦІОНАЛЬНІ ПИТАННЯ

1. З'їзд закликає всю українську еміґрацію в цілому світі не забувати того факту, що наша Батьківщина залишилася в неволі російсько-комуністичної деспотії. Ми на волі, а всі наші рідні стікають кров'ю. Україна завтра запитає кожного еміґранта, що він робив у вільному світі? Байдужість до трагічної долі свого народу, це те саме, що національна зрада.

2. З'їзд закликає всю українську еміґрацію до більшої громадської активності та монолітного об'єднання всіх організацій навколо леґітимного демократичного Уряду України і Національної Ради. Крайня пора, щоб вся українська еміґрація перейшла на державні методи дії. З'їзд закликає всіх патріотів України далі реалізовувати »Позичку Визволення України«, що її розписав наш законний Уряд. Воля України спочиває в руках самого українського народу та його патріотичної еміґрації. Нам ніхто чужий не дасть ніякої допомоги, коли ми самі не проявимо максимальної активності на всіх фронтах.

3. З'їзд рішуче осуджує всі акти української фашистсько-тоталітарної диверсії проти української демократії та проти Державного Центру України на екзилі. Це ворожа аґентура на компромітацію української нації в »профашистських тенденціях«. Україна може осягнути свою суверенність тільки тоді, коли вся нація буде однодушно та якнайактивніше вести свою боротьбу і коли до тієї боротьби буде приязне ставлення широкого цивілізованого світу. Сучасна Україна вже понад 35 років бореться за ідеали демократії. Широкий світ також демократичний. Всяке втручання антидемократичних елементів до української національної політики, це причина для підозрілого ставлення світової демократії до України. З'їзд закликає всю українську політичну еміґрацію цю фальшиву опінію про Україну всюди спростовувати.

III. МІЖНАРОДНІ ПИТАННЯ

1. З'їзд вважає, що комунізм не являється непереможною силою. Він буде переможений, як всі його попередники, різні деспотії. Вся сила комунізму в широкому засягові його демаґоґічних паролів та добрій організованості і безоглядній тактиці дії. Комунізм давно перестав бути проблемою тільки поневолених ним націй. Це нова політично-мілітарна потуга, яка загрожує знищенням цілої сучасної світової цивілізації. Комунізм буде переможений тільки тоді, коли проти нього одночасно активно виступить вільний і поневолений ним світ. Плянмірне об'єднання зовнішних та внутрішних сил проти комунізму зредукують жертви обох сторін до мінімуму.

2. З'їзд стверджує досі ненотоване пожвавлення російської антикомуністичної еміґрації. Ця активізація проводиться за фінансовою допомогою головним чином американських допомогових комітетів та фундацій. Ці комітети перебувають під впливом росіян, що стоять на плятформі неподільности російської імперії. Вільна Америка стає захисником найреакційнішої в світі російської імперії. Цим ті комітети компромітують Америку в очах всіх інших націй Европи та Азії. Російським колонізаторам нічого не допоможуть американські доляри. Хай вони висувають нові проґресивні ідеали. УНҐ ніде не буде співпрацювати з росіянами доти, доки вони не відмовляться від московського імперіялізму всіх кольорів і форм. Пісня про нову »демократичну федерацію народів Росії«, це вже перестарілий анахронізм. Сталін дав на папері всім республікам »повну суверенність«. Перше суверенність окремих держав, а потім може бути мова про нові федерації. УНҐ стоїть за федерацію України в З'єднаних Державах Европи.

3. З'їзд закликає всю українську еміґрацію демаскувати всюди носіїв »ідеї« російського імперіялізму, як ворогів світової демократії та об'єктивних союзників Сталіна. Вони своєю реакційною програмою ізолювалися від всіх поневолених большевизмом народів і розбивають єдиний антикомуністичний фронт.

IV. ВІЙСЬКОВІ ПИТАННЯ

1. З'їзд стверджує дуже сумний факт, що українська еміґрація недостатньо оціцює військовий сектор національної підготовки до боротьби проти окупанта нашої Батьківщини. В боротьбі за щоденний хліб навіть молоді люди забувають про меч, як головний фактор визвольної боротьби. Плекання військових традицій та лицарських прикмет, це основа основ кожної національної спільноти. Світові події явно ведуть до третьої світової війни. Ця війна буде вирішувати бути, або не бути не тільки нашій державі, але й цілій нації. Перемога комунізму, це остаточна духова та фізична смерть нашого народу.

2. З'їзд закликає всю українську еміґрацію, а особливо нашу молодь, пам'ятати заповіт великого лідера української демократії Симона Петлюри: ...»не забуваймо про меч«!.. Головна Команда УНҐ видає військові лекції та іншу літературу. Інші комбатантські організації також видають різні публікації на військові теми. З'їзд закликає всю молодь всюди організовувати або місцеві Команди УНҐ, або інші організації чи звичайні гуртки і спільними силами студіювати військову літературу, щоб завтра всі ми були готові до великих подій.

3. Окремо З'їзд звертається з палким привітом і закликом до всіх наших братів-революціонерів з демократичного резістансу на Україні. Вас там небагато, але Ваше діло величаве і святе. Ви аванґард збройних сил і визвольний змагань України. На вас звернені очі всієї України і цілого світу. Ваше завдання Вам відоме. Тримайте гордо прапор суверенної і народоправної України. Великі події, в яких ми будемо разом з Вами, вже близько.

4. Українська Національна Ґвардія є організацією військовою і революційно-демократичною, вона непохитно стоїть на плятформі Української Народної Республіки і визнає створену демократичним порозумінням політичних партій Національну Раду своїм верховним політичним ор-

ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УНҐ

Після закінчення З'їзду Краєвої Команди в Мюнхені о год. 18 19.8.1951 р. відбулася пресова конференція, в якій взяло участь 12 чужинецьких журналістів, між ними представники: »Асошіейтед Прес«, »Юнайтед Прес«, »Ройтер«, ДПА та ряд журналістів від окремих часописів, як »Ное Цайтунґ«, »Мюнхенер Меркур« та інші.

Ще поки почалася пресова конференція, журналісти з цікавістю приглядалися учасникам з'їзду, що саме покидали кімнату нарад.

В пресовій конференції з українського боку взяли участь — от. Т. Бульба-Боровець, полк. Ів. Коваль та ред. Микола Лівицький, а також ряд укрвінських військових, політичних і громадських діячів та журналістів, як наприклад генерал Палій- Неїло, В. Доленко, ред. П. Котович від »Українських Вістей«, ред. Г. Которович від »Неділі«, білоруський гість майор Л. Ґалубович та інші. Організатором і перекладачем конференції був редактор Генадій Которович.

Отаман Тарас Бульба-Боровець привітав чужинних гостей, розповів коротенько історію постання Української Національної Ґвардії. (Ця інформація, зрештою, була видрукувана в німецькій мові і роздана учасникам конференції.) Потім от. Бульба просив давати йому питання.

Зав'язалась дуже жвава розмова між чужинними журналістами і командантом УНҐ — чи правда, що на Україні пів мільйона людей зі зброєю в руках борються проти большевизму? — питає один журналіст.

— Ні, це неправда. Був час, під час другої світової війни, коли Українська Повстанська Армія нараховувала від 100 до 200 тисяч багнетів. Але тепер українці перейшли в озброєне підпілля. Приняли іншу тактику боротьби. Існують лише маленькі загони повстанців, в склад яких входять люди, що з певних причин не можуть вернутися, так сказати б, в життя. Крім того, як наслідок війни, існують в лісах банди складені з кримінального елементу, що нічого спільного з повстанцями не мають.

— Чи Ваша організація має зв'язки з організацією Степана Бандери?

— Ні, не має. А це тому, що організація Степана Бандери не стоїть на демократичних позиціях. То є українські фашисти.

— Чи Ви маєте зв'язки з Україною?

— Так, ми маємо зв'язки з Батьківщиною. Ці зв'язки ми використовуємо для обосторонньої інформації та інструктажу.

— Чи можливий переворот, або революція в СССР? — питає один з журналістів.

— Так, він не тільки можливий, але й неминучий. Але він може настати пізніше. Большевицьквй режим ще не цілком прогнив. Навпаки він готується до опанування цілого світу своєю »світовою революцією«.

— Чи Ваша організація стоїть в контакті з АБН?

— Ні, бо АБН — це організація тоталітарна, а наша демократична, АБН-ом керує Бандера.

— Чи Ваші закиди щодо тоталітарності АБН стосуються в першу чергу українців, заступлених в цій організації?

— Так, в першу чергу, розуміється, українців, але й групи інших ниціональностей — членів АБН — не стоять на демократичних позиціях. Там групуються ідеологічно однорідні елементи, які поборюють демократію.

— Чи Ви пересилаєте на Батьківщину також зброю?

— Ні. Ми пересилаємо тільки літературу (тут от. Бульба показує і роздає учасникам конференції найновіші летючки УНҐ). Що ж стосується зброї, — продовжує Тарас Бульба-Боровець, — то її досить лишилося між нашими людьми з другої світової війни. Пізніше, якби розвинулись воєнні події, треба було б, очевидно, рухам спротиву допомагати воєнним матеріялом.

— Яким способом Ви думаєте повалити большевицьквй режим в СССР? На обличчях всіх присутніх журналістів видно велике зацікавлення.

— Вороже наставлення населення СССР, особливо поневолених народів і сателітів, приведе до падіння совєтського режиму. Але для цього потрібно довший час, або зовнішній конфлікт з СССР.

Між журналістами помітний рух. Деякі нахиляються один до одного — обмінюються думками. Раптом падає вигук одного з журналістів:

— Отже — війна?

— Так, треба сказати, поставивши сміло крапку над »і« — війна! — відповідає Тарас Бульба. В противному випадку комунізм опанує, поодиноко країну за країною, — цілий світ.

Пожвавлення напруження скоро втихає і один з журналістів спокійним голосом дає чергове питання:

— Коли ж СССР, на Вашу думку, буде готовий до внутрішної революції?

— На це питання тяжко відповісти. Покищо большевицька імперія не збирається вмірати. Навпаки, вона є в розквіті своїх сил і, як я вже сказав, знаходиться та постійно буде в наступі. Світова комуністична революція це не пропаґанда, а основна ціль большевизму.

Деякі присутні журналісти вимінюються записками. Нарешті ставиться дальше питання:

— Яке ставлення Вашої організації до російських антикомуністичних організацій, як НТС і ін., і зокрема до місії Керенського в Европі?

— Російські антикомуністичні організації, якщо можна так висловитись, висять в повітрі: в Росії нема ніяких підпільних рухів спротиву. Вони є тільки на неросійських територіях (Україна, Білорусь, Прибалтика, Кавказ і т. д.). НТС — це фашистівська організація. Що ж до Керенського, то ми приймаємо його приїзд до відома і бажаємо йому »добрих успіхів« — холодно додав командант УНҐ.

— Чи українці готують Керенському зустріч?

— Ні. Українці з росіянами будуть політично розмовляти тільки тоді, коли росіяни всіх світоглядів зречуться своєї імперіялістичної плятформи.

Один з чужинних журналістів зазначає, що 5-ий пункт нової організації Керенського ґарантує повну державну суверенність всім народам Росії в демократичній федерації.

— З цим пунктом пан Керенський спізнився на цілих 30 років, — відповідає Тарас Бульба-Боровець.

Ця дотепна відповідь знову вносить пожвавлення в перебіг конференції. Журналісти виразно задоволені переглядаються між собою і усміхаються.

— Сталін всіх інших російських імперіялістів — веде далі п. Бульба-Боровець — далеко перегнав в національному питанні. Його конституція також ґарантує всім націям »повну суверенність«. Таку ж саму »свободу« несуть і всі інші російські концепції. Росіяни ведуть боротьбу тільки за зміну режиму, а всі інші нації СССР борються в першу чергу за свою державну суверенність.

ганом. Сама УНҐ в роботі політичних органів участі не бере. З'їзд осуджує всякі неправдиві чутки про те, начебто УНҐ має тенденцію перетворитися в політичну партію. Постановами II-го Конґресу УНҐ тільки застерегла собі право річевої критики роботи державних органів. Це право в демократичних системах мають всі організації та поодинокі громадяни.

ПРИВІТАННЯ ВІД З'ЇЗДУ

По закінченні всіх своїх нарад та винесенні постанов, І-й З'їзд Краєвої Команди УНҐ в Німеччині найсердечніше вітає:

1. Цілий Український Народ на Батьківщині, всіх українців поза Україною в межах СССР та по каторгах, всіх вояків-революціонерів з озброєного підпілля України, всіх українських вояків в чужих арміях і цілу українську еміґрацію та її політичні, церковні, військові і громадські організації;

2. Президента Української Народної Республіки пана Андрія Лівицького;

3. Голову Української Національної Ради пана проф. Бориса Іваницького.

4. Прем'єр-міністра Уряду УНР пана проф. Ісаака Мазепу.

5. Міністра Військових Справ Уряду УНР пана генерал-хорунжого Миколу Капустянського.

Мюнхен, 19. серпня 1951 року

Сама назва »народи Росії« — анахронізм. Хай росіяни в першу чергу визволять свій власний народ.

Олівці журналістів жваво працюють. Чергове запитання:

— Отже, Ви є проти федерації?

— Ні, ми не є проти федерації. Навпаки, ми нічого не маємо проти, коли Україна поруч з Росією, ввійде в федерацію З'єднаних Держав Европи. Ми вважаємо, що основна демократична засада — що федеруватись можуть самостійні суб'єкти міжнародного права — дійсна також і для Східної Европи, а не тільки для Заходу. Наше гасло: Перше суверенність держав, потім розмови про ту чи іншу федерацію.

— З ким же ваші антикомуністичні організації співпрацюють там і тут, коли ви не співпрацюєте з найбільшим російськи народом?

— Російський народ не є найбільшим. В самому СССР він уявляє меншину 70:130 мільйонів неросіян. Плюс майже 100.000.000 европейських сателітів і плюс понад 400.000.000 китайського сателіта. Ми маємо дружні відносини з білоруасми, балтійцями, кавказькими народами та тюрками. Це й є наші головні союзники проти большевизму по тій стороні залізної заслони. Координація дії цих всіх внутрішніх ворогів большевизму є дуже тяжка, але вона послідовно реалізується в підпіллі на місцях вдома.

— Від якого часу Ви в Німеччині? — падає нове питання.

Отаман Бульба оповідає про повстанську боротьбу України проти двох окупантів в 1941-44 рр., про свої переговори з німцями в листопаді 1943 р. та ув'язнення в гітлерівському кацеті в грудні 1943 року.

— Яка Ваша соціяльна програма для України?

На це питання от. Бульба коротко заявляє, що УНҐ — організація військово-революційна, а не політична партія і своєї соціяльної програми не виставляє, а бореться за програму Державного Центру України на екзилі. Програма цього Державного Центру є: 1) відбудова суверенної української республіки; 2) заведення в свій суверенній державі демократичного ладу; 3) ліквідація большевицької системи колгоспів та монопольного державного суперкапіталізму і свобода приватної власності, але без реставрації поміщицтва та безконтрольного великого капіталу. Докладніше може поінформувати про політику Державного Центру присутній на залі член Української Національної Ради п. редактор Микола Лівицький.

На прохання кореспондентів п. М. Лівицький дав детальнішу інформацію про роботу Уряду Української Республіки від 1917 р. та його демократичне законодавство й соціяльну програму, яка менш-більш нагадує соціяльну програму західно-европейських демократичних країн. Він пояснив як уряд демократичної Української Республіки та його армія під командою Головного Отамана Симона Петлюри аж до 1921 р. боролись проти большевизму, а потім перейшли в азиль. В 1948 році на еміґрації, базуючись на традиціях Державного Центру, покликано до життя вільний передпарлямент Національну Раду. Подав, які партії входять і які не входять в склад Національної Ради. Повідомив про те, що наш Державний Центр розписав на еміґрації »Позичку Визволення України«, яка має забезпечувати Державний Центр від нікого незалежними фінансовими засобами на визвольну боротьбу. На еміґрації перебуває понад 2 міл. українців.

Справа внутрішної позички викликала в кореспондентів велике зацікавлення і признання для високої політичної дозрілості української еміґрації. Це є явна моральна протилежність до російської еміґрації, яка постійно гониться за чужими фондами і каламутить воду своєю реакційно-імперіялістичною поставою за чужі гроші. Однак все це їм нічого не поможе. Революції робляться не золотом, а новими прогресивними ідеалами.

На цьому пресова конференція була закінчена. Вона мала дуже жвавий перебіг і тривала півтори години. (пк)

Від Редакції: Докладний перебіг пресової конференції подаємо з тих причин, що деякі пресові аґентства неправдиво подали деякі відповіді от. Т. Бульби-Боровця на задавані йому питання. Зокрема аґентством »Ройтер« неправдиво подана відповідь на питання про кількість повстнців на Україні. З цієї відповіді взято тільки закінчення, яке стосувалось кримінальних банд, що нічого спільного з повстанцями не мають, а все те, що стосується повстанських загонів — не подане.

»Домік на Невском Проспекте«

Шпигунська школа в Ленінграді

В Ленінграді на »Невском Проспекте« є мало помітний будинок в якому підготовляють керівників советських 5-их колон. Товарищ Волков є шефом цієї школи. Як учнів туди беруть тільки дорослих чоловіків стократно перевірених органами МВД.

Переступивши поріг шпигунської школи людина забуває своє ім'я. Вона дістає нумер і тільки під цим нумером фіґурує як серед учнів так і серед учителів. На протязі всього навчання, що тягнеться коло двох років, таких учень не бачить своїх учителів. Він чує голос учителя з голосника, а перед ним стоїть мікрофон в який він дає відповіді. Приміщення де мешкають учні устатковане підслухувачами й іншими приладами і кожний учень день і ніч знаходиться під всесторонньою обсервацією. При навчанні будь-які конспекти недозволені. Це робиться для того, щоб у випадку арешту такої людини в часі його шпигунської праці, він не мав жодних компромітуючих записок. Він мусить все лише запам'ятовувати і ні в якому разі не записувати.

Крім багатьох чужих мов, шпигунів навчають відмінно володіти всякою зброєю, вміти малювати мапи, знати добре ґеоґрафію і топоґрафію, володіти абеткою Морзе, кодами. Крім того такого учня навчають техніці відмикання сейфів, маскуванню слідів при подібних операціях, Джіу-Джіцу і взагалі всьому, що такому аґенту може бути потрібне при його праці.

Поруч з цим існує спеціяльне навчання окремо для кожного учня в залежності від того до якої країни шпигуном він призначений. Тут учень вивчає все, що стосується тієї країни, до найменших дрібниць включно. Наприклад призначений до США аґент мусить не тільки говорити диалектом міста звідкіля він »походить« чи знати все, що стосується того міста і цілої країни. Він мусить також вміти курити цигарку як американець і як американець випльовувати кауґуму. Взагалі він мусить знати всяку дрібничку, яка б могла навести на підозріння, що він чужинець.

Після відмінного засвоєння всіх цих вимог, кожний учень проходить ще спеціяльну школу, де він вивчає автомобільний і взагалі моторовий фахи, парашутну справу, різні спортові фахи, будівництво літаків, техніку фальшування банкнотів і документів і т. д. Лише після цього і ще одної суворої перевірки органами МВД, така людина висилається як аґент з певними завданнями до призначеної країни.

Як бачимо підготовка еліти советської агентури є настільки всестороння і фахова, що ці аґенти є дуже небезпечними і боротись з ними дуже тяжко. Тут треба додати, що ці аґенти не є тільки аґентами військової розвідки. Вони є також аґентами промисловими, закулісними керівниками компартій у всіх країнах світу і т. д.

Видає Головна Команда

Української Національної Ґвардії

Редагує Колегія

Листи спрямовувати на адресу:

A. Hrycenko, Augsburg 3, Postfach 15, US Zone Germany

Єднаймо дух і зброю - чекає нас рішальний бій!

ОБОРОНА

ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ.

Лютий Ч. 12 1953

Сот.О.Гриценко.

МИ - ВОЯЦТВО УНР .

На наших очах відбуваються важливі події історичної ваги. Холодна війна з дня на день все загострюється і помимо того,що ввесь світ прагне мир,від холодної до горячої війни може бути лишень один крок. В цьому конфлікті двох систем визначна роля припаде нам воякам-революціонерам. Коли ми зуміємо належно виконати ті вояцькі завдання,що на нас накладає Батьківщина,- це буде запорукою нашої перемоги та осягнення нашої мети - вільної Української Народної Республіки. Від зорганізованості нашого вояцького стану сьогодні,в майбутньому залежатиме дуже багато. На жаль в сьогоднішній день справа з вояцьким станом та взагалі з вояцькими організаціями знаходиться в досить скомплікованому положенні. Замість того,щоб воящтво було згуртоване в одній організації,яка була б підпорядкована нашому Законному Уряцові Української Народної Республіки, воящтво є розпорошене по різних організаціях і кожна з них знаходиться під впливом тієї чи іншої політичної організації /партії/. Політичні організації /партії/ намагаються всіма способами той потенціял нашої нації,який завтра піде в окоп,жертвуючи на вівтар Батьківщини свою кров, втягнути в орбіту своїх впливів,щоб ми вояки завтра йшли в той окоп в першу чергу за ідеї тієї партії. Політичні угруповання готові всіма способами вояцькому станові допомогати в його самоорганізованості,підтримувати його,але ...тоді,коли те воящтво стане військовим сектором їхньої партії. І подумаймо,до чого цей стан доведе? Чи ми вояки будемо в такому випадкові на услугах цілої нації /миж Національна Гвардія!/ або більшої чи меншої групи того народу? Є беззаперечна істина у всіх армиях світу /за виключенням тоталітарних країн/,що вояк служить всьому народові

а не одній групі чи партії. Наслідки, коли кожна партія творитиме своє військо, можуть бути для нас цілком ясні. Сьогодні ці всі партії ведуть помж собою величезну "паперову війну", натомість завтра ця "війна" може вестися багнетом і ним можуть старатися деякі партії доказати свою правоту та силу. Пригадаймо, чи в першій та другій світових війнах не було подібних випадків в українському суспільстві та політиці?...

Нам сьогодні скажуть, що ми не є вояками в армії. Ми політичні емігранти. Одначе ми називаємо себе вояками і помимо того, що ми сьогодні не носимо військових одностроїв, мусимо рахувати себе дисциплінованими вояками Української Народної Республіки. Чому?... - Українська Народня Республіка на чолі з Бл.П. Головним Отаманом Симоном В. Петлюрою оголосила війну більшовицькій Москві. Від цього проголошення війни до сьогоднішнього дня та боротьба ведеться далі. До нині Українська Армія не капітулювала /хто і коли підписував капітуляцію?!/. До нині перемир"я не заключено. До сьогодні Уряд УНР не дав наказу, що боротьба припиняється. Отож обов"язком нас всіх вояків, тих які під стяг Армії УНР вступили 35 літ тому та під цей стяг стали вчора і сьогодні рахувати себе вояками та боротися далі всіма можливими способами та засобами.

Ми мусимо бути далекі від партійфобства. З них же має складатися диспозиційний та координаційний центр нашої боротьби. І такий центр ми сьогодні маємо в формі УНРади. Наша військово - революційна організація стояла ввесь час на становищі співпраці зі всіма тими політичними організаціями, які стоять на платформі Української Народної Республіки та творця Її Збройних Сил С.В.Петлюри, який безпосередньо, посередньо чи ідейно нас до тієї боротьби покликав. Поборювали ми та і в майбутньому мусимо теж поборювати всіх тих противників, які ту платформу УНР, ті ідеї нашого духового Вождя С.Петлюри та всі досягнення заперечували та опонували. Це ж є обов"язком кожного чесного вояка захищати честь, ідеї, концепції та програми того Уряду, який його до тієї боротьби покликав. Час ідейно покликає до боротьби проти всіх ворогів України Уряд Української Народної Республіки і було б з нашої сторони морально і дисциплінарно нечесно, коли б ми тих всіх досягнень та концепцій нашого уряду не боронили.

Як ми згадали вже вище, УНІ як військово-революційна організація стояла ввесь час на становищі тісної співпраці з нашими політичними організаціями. Одначе, хиба сьогодні нам всім ясно, до чого вже доходило. Була явна тенденція, щоб ми вояки стали есесами однієї партії. Коли ж сказали - ні!..., посипалися на нас різні провокації та пороблено заходи підпорядкування собі силою. Одначе чесні вояки цього не дозволили і сьогодні як реакція на наш спротив, нас починають штурмувати партійні "Штурми". Але, коли ідеї петлюрівців, що зі словами "Це не вмерла" гордо йшли на розстріл під Базаром, не зуміли духово знищити якіри, фрінівські та гамарники /Якір і Фрінівський підписували наказ розстрілу базарівцям - сьогодні "національні кадри" "Штурму"/, так само і нас як ідейних синів тих героїв не зуміють знищити ідейні наслідники тих же гамарників, фрінівських та якірів. Український народ знає, кого він має рахувати своїми патріотами і кадрами. Гамарники і їм подібні ніколи нашими національними кадрами не були. Це були вороги, які допомогли Москві окупувати нашу Батьківщину і на крові нашого народу здобували орденки та становища, аж вони більше не були потрібні для імперіяльної політики. Які заслуги цих людей перед українською нацією? - Жодних! Це зрадники!!!

Ми мусимо бути далекі від приписування українському воякству найважливішої ролі в нашій національній політиці. Але мусимо одначе підкреслити, що український вояк з давних часів і дотепер користається найбільшим довір"ям в нашому народі. Він найчесніше виконував свої національні обов"язки і освячував їх своєю кров"ю. Народ оспівував і оспівує їх як героїв. В інших народів те саме. Ми бачимо, що в цілому світі військовим авторитетам деякі народи доручають свою долю. Останній вибір генерала Д.Айзенгауера Президентом США чам це потверджує. Це дотепер не було в історії ни падку, щоб 38 військовиків вищих рангів стояли при державній кермі /включно східчий бльок/. Для інформації подаємо головніших з них: ген.Д.Айзенгауер - США; ген.Магмуд-Ірак; ген.Нагуіб - Єгипет; ген.Перон - Аргентина; ген.Франко-Еспанія; маршал Чанкайшек - національний Китай; маршал Тіто - Югославія; ген Кернер -Австрія; ген.Льопес-Португалія; ген.цель Кампо - Чіле; ген.Батіста - Куба; ген.Магльойре - Гайті; ген.Сомоза - Нікараґуа; ген.Одіра - Перу; ген.Сельо -Сирія; полк.Арбенц -Ґуатемаля; полк Озоріо-Сальвадор. Деякі з вищенаведених прийшли до влади силою, чатомість більшість цілком леґальною дорогою народ вибрав. Причини ми тут не дискутуємо. Їх сьогодні ще тяжко ствердити.

Як ми вже згадали вгорі, мусимо бути далекі від вивищування воякства та приписування йому одну з важливіших ціляноп в нашій визвольній політиці. Всі ціляки мусять гармонійно йти впарі та тісно співпрацювати одна з другою. Нашим обов"язком є йти вногу з нашою національною політикою /Уряд УНР/ і їй підпорядковуватися. І ми це повсякчасно виконували і будемо в майбутньому виконувати. Натомість наші партії, на нашу думку, мусілиб своє ставлення до нас вояків цілковито змінити. Стати на становищі творення всенаціональної військової сили, а не так як дотепер, кожна партія має в своїх Центральних Комітетах чи Проводах військові референтури, відділи або секретаріяти, тенденцією їх пізніше перетворити в головні командування, генеральні штаби та зародки української національної армії. Для цих цілей кожна партія і старається творити свої воєнні організації. Скільки ж буде тих командувань, генеральних штабів та армій? Яскравим прикладом для нас можуть бути останні заходи в справі творення вартових сотень при американській армії, де доходило до бійок помі: представниками поодиноких політичних груп. Кожна хотіла їх організувати і ними командувати. Результати для нас всіх відомі.

Помимо всього нашим завданням є докладати всіх зусиль до універсального скріплення наших рядів, - всесторонньо підготовлятися до остаточного побідного бою. Нехай для нас будуть наказом слова заклику Генералів Української Народної Республіки /дивись Бюлетень ч.10, Відозва підписана 13-ма генералами УНР/:

..."Покажімо, що ми є гідні тих героїв, що полягли у визвольній боротьбі за Україну, що полягли під Крутами, під Львовом, в Зимовому Поході, під Базаром та в численних інших боях і вмирають ще й тепер в нерівній боротьбі з ворогом нашої свободи".

Н А К А З ! ! ! ПАНОВЕ ГЕНЕРАЛИ!

- В И К О Н А Є М О З Ч Е С Т Ю ! ! !

- x X x -

ТІЛЬКИ ТОЙ НАРОД ПОБАЧИТЬ СВІЙ КРАЙ ВІЛЬНИМ,
ЯКОГО СИНИ НЕ БОЯТИМУТЬСЯ ЗА ВОЛЮ ВМИРАТИ !
О.Мацінг.

ПРОПАГАНДА Й ІДЕОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ.

Ідеологічне виховання та пропаганда являються особливої ваги для кожної організації. Коли кадри якоїсь організації не будуть постійно ідеологічно виховувані та не вестимуть жвавої пропаганди за свої ідеали в широких масах, тоді автоматично наступатиме моральний розклад та отупіння і збайдуження кадрів всередині, а на зовні без ширшої жвавої цієї організація зробиться "мертвою душою". Свого часу ПК УНГ опрацювала плян ідеологічно-політичного вишколу кадрів разом з Бльоком Українських Демократичних Партій. На жаль ця ідея зсаботована через УРДП, яка намагалася провести в цей вишкіл тільки свої постуляти. Інші партії з демократичного бльоку не диспонували пресовими органами та поліграфічною базою та ніхто не дав обіцяних матеріялів. Така ситуація остаточно переконала Головну Команду, що вона мусить повернути до свого первісного пляну: організувати за всяку ціну свій власний пресовий орган і вести вишкіл кадрів та пропаганду ідеалів УНГ тільки своїми власними силами. І в цьому напрямі ПК веде тепер роботу. З таких причин Відділ Пропаганди й ідеологічного вишколу рекомендує всім Краєвим та Місцевим Командам

1. Впровадити по всіх Місцевих Командах та гуртках обов"язкові сходини, принаймеше один раз тижнево, всіх членів і прихильників УНГ на регулярні ідеологічно-політичні товариські бесіди. Керує цими бесідами Начальник Пропагандивного Відділу Місцевої Команди. Він відкриває та закриває збори, призначує лекторів та веде реєстрацію участи всіх членів на бесідах. На ідеологічно-пропагандивних бесідах впровадити: 1/ перегляд світової політичної ситуації; 2/ перегляд актуальних подій в українській політиці; 3/ перегляд актуальних подій в даній Команді чи гуртку УНГ; 4/ спільне проробляння матеріялів з лектури УНГ, або іншої літератури подаючої Головною Командою.

Заввага: Перегляд всіх подій дає сам Нач. Відділу Пропаганди менше-більше 10 хвилин. Лекторів та керівників спільного читання і вивчання лектури призначувати подисциплінно з-посеред членів. Викликати дружню критику та дискусії над проробляваним матеріялом. Розвивати та плекати пропагандивні й ораторські здібності серед усіх членів. Плани товариських бесід та їх матеріял підготовляє Нач. Пропаг. Відділу ПК і затверджує Краєвий Командир.

2. Ідеологічно-політичне виховання кадрів УНГ базувати на глибоких основах християнської моралі, 2/ толеранції до всіх віровизнань; 3/ високих особистих чеснотах, 4/ лицарських прикметах; 5/ товариській свободі та службовій субординації; 6/ досмертній вірності Батьківщині; 7/ ідеалістичному світогляді; 8/ соціяльній справедливості, 9/ народоправній програмі; 10/ національно-державній концепції Української Народної Республіки.

3. Впровадити сектор вивчання ідеології та соціяльних програм і засад українських партій.

4. Впровадити сектор вивчання ідеологічно-політичної, державної та економічної системи СССР і проектів нової Росії, як головного ворога України.

5. Впровадити сектор вивчання ідеологічно-політичної, державної та економічної системи США, Велико-Британії і Франції, як головних представників справжньої світової демократії та евентуальних союзників України.

6. Розпочати вишкіл негайно від грунтовного проробляння: 1/ ідеологічно-моральних основ і статуту УНГ; 2/ всіх матеріялів з брошур от. Т. Бульби-Боровця "Кредо Революції" та "Збройна боротьба України"; 3/ проблематичного матеріялу в журналі "Меч і Воля".

Завваги: Дальші матеріяли будуть подавані. Матеріяли проробляти в той спосіб, що керівник даної теми спершу добре сам її вивчає та підготовляє запитник до кожного параграфу. На зборах голосно читається ціла частина, призначена керівником на дане засідання, а тоді проводиться розбір параграфчо за запитником. Керуючий завжди запити поміченю. Потім переводиться загальна дискусія на порушену тему. В розборі і дискусії відповідати коротко, ясно і швидко, тримаючись тільки одної даної теми. Нагадувати час. Не затягати дискусії в безплідне багатомовство.

Вдома кожен член і прихильник УНГ повинен дуже уважно і систематично студіювати твори: "Історія України" М.Грушевського, Аркаса або Крип"якевича та інші історичні твори. "Україна в огні і бурі революції" та "Підстави нашого відродження" І.Мазепи, "Історія українського війська" ст. Стефанива. "Похід українських армій" ген.Капустянського. "Симон Петлюра - Президент України" от.Івачиса. "Енциклопедія Українознавства" - видання АПБ та іншу серйозну лектуру. Книги набувати спільно. Читати по черзі.

7. Кожного 1-го всі Місцеві Команди та гуртки звітують до Красвих Команд про всі проведені ідеологічно-політичні бесіди з подаванням числа учасників та пророблені теми. Кожного 15-го всі Красві Команди звітують до ГК своє загальне звеценння.

Завваги: По пророблені статуту УНГ подати до ГК прорискутовані погляди членів на наш статут в такому розрізі: 1/ чи в загальному статут є вистарчаючий, чи вимагає зміч? 2/ чи відповідає загальний статут для даної країни, чи є вимога іншого? 3/ які пропонуються поправки до загального статуту і які проекти для даної країни?

- x X x -

ОРГАНІЗАЦІЯ КЛЮБІВ УНГ.

Кожна соціяльна організація в цивілізованому світі має свій клюб, де її члени проводять більшість свого вільного часу для розваги та інших організаційних потреб. Національна Гвардія як молодеча організація мусить також прямувати до того, щоб при кожній Місцевій Команді, або спільно при кількох не далеко розположених осередках, були засновані Клюби УНГ. Організування такого клюбу очевидно вимагає багато заходів та коштів. Одначе при добрій волі та завзятому бажанні, всі ці перешкоди можна поступово переборoти, починаючи від найскромнішого початку. Клюб може бути приміщений або в більшій кімнаті приватного помешкання, або в окремій залі якогось ресторану, за невелику оплату. В Німеччині приміром, ресторани радо дають приміщення цілком безплатно, задовільняючись тим, що клюб дає їм дещо торгувати на пиві і т.п..

Приміщення клюбу треба в першу чергу прикрасити хрестом /якщо це не є ресторан/, національними прапорами України та даної держави де є клюб. Потім поступово клюб треба прикрасити Тризубом та гербами всіх земель України і портретами князів, гетьманів, полковоців та державних, церковних і культурних діячів України. На одній стіні діячі з Київської Доби, на другій з Гетьманської, а фронтово-президіяльна стіна повинна бути прикрашена між прапорами зверху портретом Проф.М.Грушевського, Тризубом і портретом Головного Отамана С.Петлюри. Нище друга шихта портретом Президента А.Лівицького, знаком УНГ і портретом міністра військових справ ген.М.Капустянського, або іншої особи, що виконує обов"язки міністра вій.справ Української Народної Республіки. Всюди серед молоді є або

студенти, або аматори малярського мистецтва. Вони можуть поступово поробити всі декорації. Можна також попросити консультації і допомоги добрих малярів, запрошуючи їх також до клюбу на лекції про мистецтво та його колосальне значіння для кожної нації. Вони радо це для молоді зроблять безплатно як патріоти.

В клюбах УНГ проводити якнайбільше вільного часу, використовуючи його для планомірного і послідовного виховання та вишколу кадрів та їх культурної розваги. Плян цієї клюбу та його правильники опрацьовують Краєві Команди УНГ. Кожен клюб має свою управу з голови, секретаря і скарбника, призначену Краєвим Комендантом. Клюб веде своє окреме господарства та касу. Контролює клюби та розглядає спори Контрольна Комісія та Суд Чести Краєвої Комендантури УНГ. Члени та відвідувачі клюбу мусять привчатися до точного й дисциплінованого виконування всіх правил клюбу. Абсолютно забороняється некультурна поведінка, а особливо пиятика в клюбі. Авантюрникам та хуліганам нема місця ні в УНГ, ні в її клюбах.

Впровадити в клюбі читальню часописів, читання різних політичних, військових та культурних і економічних лекцій та інформацій. Завести в клюбі шахматну гру, неазартні гри в карти а особливо "Бриджа", різні роди "Домино" та інші культурні розваги. Обов"язково впровадити стрілянчя з короткої та довгої спортової зброї, стрілянчя з луків і кидання в ціль стрілами та індійськими ножами. Культивувати всякий спорт. Організувати прогульки з топографічно-тактичними вправами. Плекати скаутські традиції. Притягати до клюбу якнайбільше молоді обох статей, де в роботі клюбі за правильником всі є однаправні і однаково проводять час в клюбі. Плекати принципи лицарства та нерозривної дружби.

Запрошувати до Клюбу УНГ своїх приятелів з-посеред дружньо наставлених до України представників поневолених націй та господарів цієї землі. Особливо їх молодь. Читати для них лекції та інформації про Україну. Просити, щоб вони читали нам такі ж лекції про їхню батьківщину. Відвідувати їхні клюби та імпрези. Плекати й зміцнювати єдиний антикомуністичний фронт всіх націй.

Через висококультурну та хрустально чесну роботу своїх клюбів, УНГ матиме змогу притягати до себе та правильно виховувати і вишколювати чим раз то більше число своїх нових та старих членів, а також і робити корисну пропаганду для України та нашого військово-революційного руху.

- x X x -

ДОСМЕРТНЕ ЗБЕРІГАННЯ ВСЯКОЇ ДОВІРЕНОЇ ТАЙНИ,
ТОВАРИСЬКА ЛЮБОВ ТА ДРУЖНЯ СВОБОДА І ОДНОЧАСНО
АБСОЛЮТНА СЛЕЖБОВА С У Б О Р Д И Н А Ц І Я -

ЦЕ ФІЗИЧНА ДИСЦИПЛІНА УКРАЇНСЬКОГО ВОЯКА-РЕВОЛЮЦІОНЕРА!!!

/З ідеологічно-моральних основ УНГ/.

Сот.Л.Кизімов.

ФІНАНСОВІ ТА ВИДАВНИЧІ СПРАВИ.

Кожне підприємство,установа чи якесь статутове товариство,щоб виконувати ті,чи інші завдання мусять до своїх послуг мати якісь грошові засоби. Для фабрик та заводів вони потрібні для придбання машин та обладнання,на заготівлю сировини,для виплати робітчиками заробітньої платні і т.п.. Для установ та товариств,які не продукують виробів,а виконують адміністративні,чи громадські фучкції,ці засоби потрібні для придбання інвентару для бюр,утримання платних службовців, винаймання приміщення і т.п. і т.п..

В першому випадкові ці кошти повертаються до кас від продажу готових виробів,через те й носять назву "Обігових". В другому випадкові, кошти лишень витрачаються і ніколи назад не повертаються. В цьому випадку установи утримуються на державних бюджетах,або на фондах,що їх складають окремі члени товариства чи організації. Наша організація - Українська Національна Ґвардія є статутово-громадською організацією,до якої ми всі вступили цілком добровільно та зобов"язалися всіма засобами її підтримувати. Тепер подивімся,як ми виконуємо ці зобов"язання? Не кажу вже про те,що ніхто з Вас,за виключенням одиниць і то головним чином тут в Німеччині,вже на протязі довшого часу не платить членських вкладок й не розраховується якслід за ту літературу,що її ГК вам надсилає. В річному звіті на 1.1.53 числиться заборговачости за літературу,що її ГК надіслала в терен - 3317,50 НМ Що це значить,Дорогі Колеги? Це означає,що існує малий гурт людей, які своєю відданою працею,не зупиняючись перед грошовими та іншими труднощами,продовжують з самопосвятою все й таки наш журнал випускати й тим самим духово втримувати зв"язок з нашими членами,розкиданими по всьому світі.

В журналі "МіВ" ч.7 на останній сторінці Видавничий Відділ ГК звертався до Вас з спеціяльною відозвою,про допомогу нам шляхом збірки пожертв на Пресовий Фонд УНІ. Кожній Команді надіслано збіркові листи,але не дивлячись на те,що вже пройшло понад 3 місяці, крім уповноваженого на Канаду п.Про.М.Сахна та Краєвої Команди в Велико-Британії,ніхто з Вас не відгукнувся. Існував погляд,що дехто на місцях саботує нашу літературу,або виручену від реалізації готівку обертає на інші цілі. Щоб перевірити ці погляди попереднє число журналу на 50% було надіслано на адреси нових кольпортерів і в результаті маємо цікаві явища: Особи,що не належать до нашої організації,відгукнулися негайно. Так наприклад п.М.Виг. з Америки пише: "...Отримав 5 примірників Вашого журналу "МіВ". Щиро дякую. Надсилаючи Вам вартість літератури плюс 1 доляр пожертви на пресовий фонд, ласкаво прошу надсилати мені щонайменше 15-20 примірників та разом з тим пару збіркових лист. Можливо,якийсь гріш зберу на видавничий Фонд.Здоровлю ч. Ставачів та всіх,що тримаються перед новим наступом". Пан С-к теж з США пише:"Журнал "МіВ" ч.7. одержав.Посилаю 5 долярів як передплату до кінця року. Решта на Вид.Фонд....Прошу висилати,починаючи від ч.8 "МіВ" на такі адреси:" далі подає 9 адрес своїх приятелів" - "прошу повідомити про прийняття цього замовлення".

Пані Ч-ка з Парижу, Семен Д-ко з США, Петро Л-кий, Гриць П-т з США всі в своїх листах пишуть те саме. Всі ці люди не є членами нашої організації, лише прихильниками.

Вище наведені відгуки яскраво вказують нам шляхи, якими мусимо крокувати далі. Ми мусимо перш за все зробити порядок в нашій організації, відсіяти ж тих, що підтримуючи хвильовистів, залишилися покищо в наших лавах з метою всіма силами гальмувати нашу справу, а якщо пощастить, то й розвалити. Наше членство одначе показало вже, що їм цього осягнути не вдасться. Скрізь увесь здорово-думаючий елемент військовиків на нашому боці. Маємо багато прихильників на зразок тих, що я навів вище, які при нашій активності завтра будуть членами нашої організації.

Тепер повертаюся знову до грошового питання. Мати грошові засоби, це ще не все. Треба їх ретельно суворого грошової дисципліни уміти їх витрачати. Над прецільністю організаційних витрат, треба нам з Вами міцно подумати, а в першу чергу Начальник Гос-Фін. Відділу КК, які несуть повну відповідальність за фінанси. Щоб облік готівки з боку фінансової дисципліни був належно оформлений та не викликав сумніву Контрольної Комісії, в додатку подаємо коротенькі вказівки щодо обліку готівки:

1. Всі грошові надходження мусять бути негайно заприбутковані до Касової книжки в графі "Прибуток", при чому в графі "Зміст операції" треба вписати від кого та за що гроші надійшли.

Всі грошові витрати записуються до касової книжки до графи "Видаток". В графі "Зміст операції" подається кому і за що гроші виплачені. В графі "Решта" записується різниця поміж прибутком та видатком. Сума залишка в графі "Решта" завжди мусить бути тотожньою з наявністю грошей в касі. Як прибуток так і видаток записуються до каси на підставі касових ордерів, зразок яких, як також і зразок касової книжки подаємо нище.

2. Кожна витрата повинна бути виправдана відповідною потребою та потверджена документом, на підставі якого виписується видатковий ордер До такого ордеру підколюється первісний документ на витрату, а потім вже записується до касової книжки. На розі з лівого боку ордеру робиться помітка, під яким числом операція записана до каси і після цього всі ці грошові документи підшиваються до окремої папки з надписом "Видатки каси". Бувають випадки, коли каса видає тій чи іншій особі гроші під звіт. В такому випадку ці видатки відразу не відбивати по касі, а видатковий ордер підписаний підзвітньою особою тримати в касі як готівку до часу, коли підзвітня особа зробить ті чи інші витрати і подасть до каси виправдуючі документи. Термін подачі касі таких документів оприділює в залежності від умов, Начальник Фінансового Відділу. Перевитрата чи лишки грошей регулюються представленими подзвітньою особою документами. Коли це все пророблено, каса повертає підзвітній особі підписаний нею раніше документ, а виправдуючі документи, що їх отримано від підзвітньої особи, записує до касової книжки. В випадку, коли не можливо отримати виправдуючих рахунків на перевеценні витрати, або такі рахунки загублено, складається за підписом 3-х відповідальних осіб акт і на підставі цього акту витрати записуються до каси.

3. На придбаний інвентар, що перевищує вартість 1 доляра, каса записує ці витрати до касової книжки і одноразово цей предмет записує

до інвентарної книжки з поміткою, хто за цей інвентар відповідає.

4. Каса не приймає до виплати документів загального змісту, наприклад: Нач.Орг.Відділу довший час був в роз"їздах, й коли повернувся подає до каси такий рахунок: " За грудень місяць на різні поїздки мною витрачено 50 дол....прошу мені їх повернути" і далі його підпис. По такому рахункові каса грошей виплатити не може. В даному випадку мусить бути зазначено куди саме він їздив, чи була потреба в поїздці /хто поїздку акцептував/, довідка про вартість квитків /залізничних/. Це все мусить бути підтверджене Командантом і лише тоді каса приймає рахунки до виплати

5. Поштові витрати. Як правило, зокрема в Німеччині, пошта не видає ніяких поквитовань. В таких випадках треба щоб цілове листування стверджувалося копіями відправлених листів або реєстром цих листів. Менше уживати летунської пошти, бо вона багато дорожча. Хиба, щось термінове - уживати летунської пошти. Винятком може бути тільки Австралія, куди звичайна пошта може йти кілька місяців.

Пригадується ще раз про цілковитий розрахунок за отримані журнали. Ні в якому разі ми не можемо допускати до того, щоб заборгованість доходила до так великих сум, як ми вже згадували. Мусимо всю свою увагу скерувати на те, щоб стягнути всі борги з минулого і теперішні та тим самим забезпечити вихід нашого журналу не раз в три місяці, а щомісячно та відновити видання вишкільного журналу "Військова Справа" раз на три місяці.

Від активності нашого членатва, від їх допомоги та жертвенности залежитиме дальший розвиток нашої організації. Наша організація опирається виключно на своїх силах та на жертвенності своїх кадрів. Всі члени Керівних Органів УНГ працюють гонорово і так само як Ви всі мусять опріч того заробляти на своє прожиття. Нехай не буде ані якоїсь імпрези, ані іншої оказії, де б наші члени і прихильники не проявили ініціятиви для збірки фондів УНГ. Кожен же член хоче бачити свою організацію сильною та активною. Це можна досягнути лишень тоді, коли всі члени приладають мінімум цієї активности та жертвенности. Таку свідому ґвардійську ініціятиву проявив член ККоманди в Англії п.Василь Бондар. Коротко перед виданням нашого Бюлетеню ми одержали від КК в Англії слідуюче повідомлення:

"Член КК в Велико-Британії Василь Бондар вносить на фонд УНГ свій тижневий заробіток в сумі 12 фунтів шт. Ініціятиву п.В.Бондара підтримали члени КК УНГ і члени УНГх та внесли теж свій тижневий заробіток:

І.Барчук --- 5 фунтів шт.
І.Жовтобрюх -5 "
Ю.Демченко - 5 "
А.Барчук - 5 ф.7 шил.6 пен.
П.Очайський- 6 ф.5 шил.

Одноразово закликаємо всіх членів та прихильників УНГ, тих українців-революціонерів, які змагаються за визволення своєї Батьківщини наслідувати наш приклад".

Ми складаємо цим як і рівнож і всім іншим жертводавцям якнайщирішу подяку. Така жертвенність доказує нам, що ми не самі, а з нами наші кадри. Ми віримо, що спільними зусиллями при допомозі всіх, ми могтимемо проявити якнайбільшу активність та розбудувати нашу організацію так, що вона завтра могтиме виконати всі ті завдання, які на неї накладає наша поневолена Батьківщина.

З Р А З К И :

1. Зразок Касової Книжки.

Число порядк.	Дата	Зміст операції	Прибуток		Видаток		Решта	
1.	5.2.53	К. Овчаренко - членські	25	80	—	—	25	80
2.								

2. Зразок прибуткового кас.ордеру

Краєва Команда УНГ в .....
Фінансовий Відділ

ПРИБУТКОВИЙ ОРДЕР .....

Одержано від .....
як розрахунок за .....
.....

Суму .....словами

.....19...р. .....
/Підпис/

3. Зразок видаткового ордеру.

Краєва Команда УНГ в .....
Фінансовий Відділ

ВИДАТКОВИЙ ОРДЕР Ч.....

Видано П-ві .....
на .....
.....

Суму ..... словами

.....19...р. Видав .....
/Підпис/
Одержав .....
/Підпис/

4. Зразок звіту за літературу.

Назва літератури	Кількість	На суму		Реалізовано			Залишилося			Примітки
				Кількість	На суму		Кількість	На суму		
Ні В'	50	25	—	42	20	—	8	4	—	2 прим. роздано безплатно.

1. Разом .....
2. Знижка 25% за кольпортаж .....
3. Належить Гол.К-ці .....
4. Вислано Гол.К-ці .....
5. Зібрано член.внесків .....
6. Належить Г.К-ці /50%/.....
7. Зібрано пожертв від .....
8. Заборгованість Г.К-ці .....

Командант Краєвої Команди: .....
/Підпис/

Нач.Фінансового Відділу .....
/Підпис/

Вище поданий зразок загального звіту. Звітувати щомісячно. Найпізніше до 1.4.53. подати докладні звіти за попередній рік та 3 місяці ц.року.

ЗА ПРАВОПОРЯДОК !!!

Ми мали змір не вести ніякої полеміки з УРДП,щоб не витрачати зайвого часу та енергії. Ми враховували,що таки це серцовище має трохи більше політичного такту,як рівнож і коли саме скрізь горлає за національчий правопорядок,в першу чергу саме буде його дотримуватися. Як бачимо,що так не є. В "Штурм" ч.1. видали вони "комучікати" проти УНГ. Їхні інструкції вказують теж на це / дивись "ШіВ" ч.7/8. Ч.2."Штурм" видане знову від імені УНГ,як рівно ж і в інших сутопартійних дискусипублікаціях стараються нашу організацію цілком дискримінувати. В "Бюлетень-Інформатор Ч.2. Грудень 1952.Лондон. Тільки для членів і кандидатів УРДП. Сторінка 8. В справі Легіону Симона Петлюри /ЛПС/" читаємо:

"... В повідомленні інформаційного бюра УНГ від 5.9.52р,говориться, що "З метою організації і перебудови УНГ та спрямування кадрів УНГ на шлях ідейсивчої діяльності на користь Української Визвольної Ідеї члени Головної Команди УНГ приступили до співпраці з новозакладеним антикомучістичним об"єднанням колишніх вояків і старшин червоної армії - Легіоном Симона Петлюри."

До наших рук потрапили документи,які стверджують про антисамостійницьку діяльність бувшого команданта Головної Команди УНГ,Бульби -Боровця / хтож теперішній командант? -зап.друкарки/,що виявляються через заагачжування в співпраці з організаціями,які заперечують самостійність України,пропонуючи українцям "плебісцит" /як "Американський Комітет Визволення Народів Росії"/...

Нам відомо,що досі всі політичні українські організації висказалися проти приступлення до таких і подібних "комітетів",які не хочуть визнавати самостійности України та які /комітети й центри/ опановані московським імперіялістичним елементом.

Українським військовикам особливо треба бути постійно пильними щодо ворожих плянів,бо якщо незамаскованим ворогам України не пощастить пролізти в наші ряди політичні та військової організацій,ті вороги тоді використовують зрадників,хулиганів та ренегатів українського походження.

Одиниці таких прикладів зустрічаємо й у В.Британії,що п"ячиці -хулигани,які протягом останнього часу виявили себе сліпими поплечтачами "отамана" Боровця-Бульби,може навіть ще незнаючи - куди стелиться стежка "отамана",що безоглядно завеце і цих поплентачів. "Отаман",нехтуючи всякий правопорядок,самочинно кооптував собі особистих помічників,назвав їх разом з собою "Головна Команда УНГ" і тепер цією назвою послуговується для здобуття ласки в чужинецьких колах,проти яких досі наставлені всі українські політичні і громадські організації.

Ставимо ще раз наголос на повсякчасній пильности супроти ворожих вилазок в наших,українських рядах."

З вище наведеного бачимо,до чого змагають ці Бондаренко та його наказодавці. /П.Бондаренко - Кр.Секр.УРДП в Англії,який видав цей "Бюлетень"/. Він напевно ж діє по "директиві з центру". Щоб брехня не баламутила нікого з нашого членства та помалу не набірала прав "правди" подаємо коротку з"ясовання:

ГК УНГ ніколи до співпраці з ніякими новозаложеними антикомуністичними об"єднаннями т.зв.Легіоном Симона Петлюри не приступала.

На подібні провокативні "трюки" якоїсь ніби співпраці нашої організації з якимсь "організаціями,що заперечують самостійність України"

вже хиба п.Бондаренко і його чаклодавці нікого не візьмуть. Командант УНГ своє ставлення до української самостійности засвідчив своєю кільканадцятирічною повстанською боротьбою проти всіх окупантів. Де були в той час всі інші панове з партії, які сьогодні так за ту самостійність розпинаються? Що вони тоді робили? Становище УНГ до творення різних "сочів", "кщабів" і т.п. заняте ще 19.8.51 /як приїхав Керенський до Европи творити "сонр"/ на Краєвому З"їзді УНГ в Німеччині. Це наше становище, виявлене Командантом УНГ було подане не тільки в українській, але теж і в чужинецькій пресі. Тоді Командант УНГ на Прес-конференції заявив, що, "українці з росіянами будуть політично розмовляти тільки тоді, коли росіяни всіх світоглядів зречуться своєї імперіялістичної платформи." /Дивись "Бюлетень" ГК ч.11./. Своє становище ми займали майже в кожному числі "МіВ" щодо тих питань. /Дивись: "МіВ" ч.3-4 передова стаття: "Російські емігранти й Україна" та "МіВ" ч.7 в статті: "Місія делегації УНКА в Европі"/. Коли панове бондаренки і його шефи мають якісь оригінальні документи, то чому вони їх досьогодні як фотокопії з оригінальними підписами не опублікували?

Тон та лексикон "інформації" говорить сам за себе. Хто сміє не підпорядкуватися партії, той відразу стає "хуліганом", "п"яницею", "попиентачом", "зрадчиком" і т.п. і т.п. Дуже "поважних" слів уживає так "поважна партія". До моменту, поки ті всі "зрадчики" були членами їхньої партії - були порядними людьми. Коли ж з неї виступили, відразу стали всім "найгіршим". Чому ж ті всі "найгірші" були довший час членами тієї партії і самі лишень, побачивши ту "партійну правду" з неї виступили ? Нас всіх, тих що вирвалися з-під впливу "ясного сонечка", теж клеймують найрізнорідніщими епітетами. Шкода, що писане з "Бюлетеня-Інформатора" за 10 літ ще не забув тієї самої методи та практики. Чи може він сьогодні проводить "генеральну пробу", щоб такий метод завтра ввести в нашій вільній Батьківщині? Думаємо, що це йому не вдасться!

Зараз перейдемо до вияснення, хто нехтує всякий правопорядок, зупинимося над вияснениям, якто "отаман"...кооптував собі особистих помічників та назвав їх Головною Командою"?

Ми не заперечуємо, що на місце, в наслідок еміграції вибувших членів ГК, були кооптовані нові /Скільки їх вже докооптував ЦК УРДП - за це не згадується/. На засіданні ГК УНГ дня 7.1.51 р. були докооптовані до ГК: сот.П.Кизимов, пор.П.Коперник та проф.І.Варчук. Кооптація ухвалена одноголосно. Чи протестували тоді ані полк.І.Коваль, ані май.В.Василько а були за кооптацією. Ця кооптація була ще раз потверджена на засіданні ГК при кооптації хор.В.Скуйбіди дня 10.11.51, де одноголосно винесено постанову, що докооптовані члени ГК користаються тими самими правами, що і члени обрані Конґресом. Протокол засідання підписали власноручно пп.полк.Коваль та май.Василько /оба члени ЦК УРДП/. Отож так пишнящає партійна мораль, вчора голосували за їхню кооптацію і за їхню рівноправність - сьогодні це все "самочинно кооптовані помічники". Як же назвати нарешті тих всіх обраних Конґресом, які залишилися в УНГ: Полк.А.Вантійський /Ком.УНГ в США/, сот.Ю.Лукгдук, сот.В.Остапенко, сот.О.Гриценко, хор.П.Кривобок, Отець К.Данилевський? Може це теж "особисті помічники"? Вони ж сьогодні всі стоять по стороні Команданта УНГ От.Т.Бульби-Боровця та схвалюють всі останні потягнення ГК УНГ.

Тепер розглянемо, як створено другу "головнону команду УНГ". Про це, з чийого наказу її створено говорить нам цілком ясно лист УРДП до Краєвих Комітетів з дня 26.7.52. пар.7. /Див."МхВ" ч.7.Стр.34/, в якому зобов"язується пп.І.Коваля, В.Василько та М.Батурко виконувати функції Головної Команди УНГ. Тут відразу бачимо, як то партія "дбає" про незалежність УНГ та як вона дбає про правопорядок, про який на кожному кроці горлає. До того цей лист підписує п.В.Василько - Григоренко, він же Керівник Ресорту Внутрішніх Справ ВО УНРади і, нам здається, що власне ця людина повинна в першу чергу своїм прикладом показувати отой національний правопорядок. Як бачимо, що так не є. Чи взагалі він має право називати себе членом ГК? Він членом ГК не є. Він з ГК виступив. Він, п.Василько на засіданні ГК УНГ дня 11.5.52 побачивши, що він не могтиме в УНГ грати ролі "партійного комісара", бо більшість членів ГК стоїть за незалежність УНГ, зложив заяву про вихід з ГК УНГ, яка, між іншим, закінчувалася слідуючими словами: ..."Цим складаю заяву про неможливість дальшого перебування в товаристві членів ГК УНГ і виходжу з Г.Команди. Залишаю за собою право свій вихід з ГК опублікувати в пресу". Як бачимо, то п.Василько відмовився співпрацювати не з От.Т. Бульбою-Боровцем, а з Гол.Командою і всіх інших її членів він ще в той час рахував Головною Командою, а не "особистими помічниками". Раптом, коли повернувся до Ульму, то ті всі люди, якими роками разом сидів на засіданнях ГК УНГ, стали для нього тільки "особистими помічниками". Ну що ж: - "полк.Арт.О.Батюк" так приказали: - "Ти вчора виступив з ГК УНГ -зробив помилку /так в дійсності було -прим.друкарки/, - сьогодні організуй сам УНГ. Правопорядок та принциповість - дурниця. Так приказує партія, яка завтра з "правительством" буде".

На цьому самому засіданні ГК дня 11.5.52 р., в зв"язку з тим, що ГК не акцептувала листа з дня 24.3. 52. про розв"язання Команди в Англії, під командою п.Барчука, п.полк.І.Коваль уступив теж з ГК. Той лист був написаний в партійній канцелярії, яким розв"язувалося Кр.К-ту в Англії тому, що її Командант п.Барчук виступив з УРДП. В листі ЦК УРДП хотів призначити комісаричного Командента з п.Бондаренком на чолі /Секретар Кр.Комітету УРДП в Англії/. Цей лист п.Коваль, виконуючи в той час обов"язки Команданта УНГ /Командант був відсутній/ підписав, не порозумівшись з іншими членами ГК. Справа, на похоронах Бл.П.Проф. І.Мазепи дня 20.3.52 п.Коваль жалівся членам ГК пп.сот.Кизімову, сот. Гриценкові та хор.Скуйбіді, що "партійні комісари" в особі п.В.Василька натискають на нього, щоб він розв"язав Команду в Англії та призначив іншу, яку рекомендує йому партія. Коваль заявляв тоді, що він цього ніколи не зробить, бо він є проти вмішування партії в справи УНГ. Одначе такий лист без відома інших членів ГК дня 24.3.52 п.полк.Коваль підписав. Коли ж ГК, за виключенням п.Василька цього поступку не схвалила, п.полк.І.Коваль подався до димісії з ГК. Пізніше, з наказу тієї ж партії разом з п.Васильком організують свою "УНГ".

Третя особа з партійної "УНГ" є п.М.Батурко. п.Батурко ніколи не тільки ГК УНГ, а взагалі членом УНГ не був. Його пп.Коваль за Василька старалися притягнути до УНГ як технічну силу в вишкільному відділі.

Як дбає про правопорядок автор "Бюлетеня-Інформатора" п.Бондаренко, нехай нам посвідчить його лист з дня 21.6.52, яким то листом він як Секр.Краєвого Комітету УРДП в Англії скликав пленум КК УНГ для її розбивання. Наводимо для інформації характерні моменти з нього:

..."Повідомляю Вам, що в суботу та неділю, 28 й 29 червня цього 1952 р. призначаю поширений Пленум Краєвої Команди, Контрольної Комісії й Суду Чести Української Національної Гвардії". Далі п.Бондаренко

ніше вцарити свого політичного противника. Це, так би мовити, взірці "демократичних" застосувань, якими користаються вожцики з УРДП в боротьбі зі своїми ідеологічними опонентами чи опозицією. Для цекого з чих, це стара й випробувана школа. Це нам відомо. І це по суті, в період відсутності у них реальної влади, - "цвіточки", а колиб вони ту влацу мали - були б і "ягідки, на взірець з країни "найдемократичнішої в світі".

Але час дуже цивує отой зухвалий, неперевершений на еміграції цинізм в "діяльності" цих партійних вожциків з УРДП, які в розрахунковї на чиюсь наївність, публікують постанови незавуальованих своїх партійних нарад, іменуючи це продукцією інших, опозиційних до них організацій. Бо ж підвівши під нищенаведене с исле резюме, виглядає ось що:

1. Секретар крайкому УРДП в наказовий спосіб скликав членів УРДП на нараду в справах УНГ /див.стр.13 Бюлетеню/.

2. Цю нараду, цібраних для цього членів УРДП названо "Об"єднаним пленумом Краєвої Команди УНГ, Контрольної Комісії й Суду Чести" та послуговуються іменем всіх членів УНГ!

3. Керував цим т.зв."Об"єднаним пленумом..." секретар крайкому УРДП.

4. Опубліковану в "Штурмі" постанову цього "Об"єднаного пленуму..." написав зазцалегідь сам секретар крайкому УРДП в Лондоні та привіз її готову в Ольдгам на "затвердження".

5. Т.зв."Об"єднаний пленум..." улаштовує партійний суд над головним зверхником і промотором УНГ от.Т.Бульбою-Боровцем та колишнім команцантом Краєвої Команди УНГ пор.М.Сахном.

6. Ця партійна нарада "звільняє" теперішнього Команцанта Кр.Команди УНГ п.І.Варчука з його становища в противагу виборам його на законному Пленумі Краєвої Команди УНГ в днях 2-3 лютого 1952 р. "Звільняє" - розуміється заочно.

7. Вона уневажнює /парт.нарада/ рішення попередніх Пленумів Краєвої Команди УНГ.

8. Під іменем "Об"єднаного пленуму..." ця партійна нарада дискваліфікує Команцанта Головної Команди УНГ от.Т.Бульби-Боровця й вимагає перед "Головною Командою" /що на Люцвігштрассе/ усунення його з того становища.

Отже, кожному і всякому видно, що назва "Об"єднаний пленум ..." є фіговим листом на партійну нараду, як рівно ж кожному видно, що за тим фіговим листком сховане. Ті ж, які удають, що за тим листком нічого не бачать - правдоподібно мають на те свої спеціяльні причини.

Прикро висвітлювати прояви нещирости, безсоромности й брак найменшого почуття правоспрядку у цеяних вожциків з УРДП, але, що зробиш? Брехню треба спростовувати, бо без цього вона набере громацських прав і перетвориться в "правду".

- x X x -

СТАВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА СВОЄЇ ПЕРСОНАЛЬНОЇ ЧЕСТИ
І ВОЯЦЬКО-ЛИЦАРСЬКИХ ЧЕСНОТ ПОНАД ВЛАСНЕ ЖИТТЯ

- ЦЕ ЗАКОН ЗАКОНІВ УКРАЇНСЬКОГО ВОЯКА-РЕВОЛЮЦІОНЕРА!

/З ідеологічно-моральних основ УНГ/

ДРУЖНЯ УКРАЇНСЬКО - БІЛОРУСЬКА СПІВПРАЦЯ.

Українсько-білоруська співпраця в спільній боротьбі проти московського імперіялізму та комунізму має свою чудову традицію, яка сягає далеко в історію. Українці і білоруси разом підготовляли революційні акти в 1905 р. і вони разом несли тягар революційної дії в 1917-х роках та несуть його до сьогоднішніх днів. У всіх подіях дружній нам Менск йшов нога в ногу з Києвом, це були проголошені одночасно суверенні Народні Республіки України і Білорусі. Співпраця українсько-білоруських частин та їх молоді під рівночасними всіма чужими окупаціями обох країн та на еміграції, базується на найкращих традиціях. В часі II-ї світової війни коробрі батальйони Білоруської Національної Оборони, під командою кап. Вітушки /сьогодні Вітушка на Батьківщині бореться підпільно проти окупантів/, цілий час тісно співпрацювали з Українською Повстанчою Армією. Там був формальний військовий союз, скріплений спільною братньою кров"ю. Ця спільна кров, проливана в боях проти чужої обом націям деспотії, в"яже нас на вічну дружбу.

Білоруська еміграція так само як і українська, має цілий ряд політичних партій та військових, громадських і культурних організацій. Всі ці організації стоять на платформі Білоруської Народної Республіки, але організаційно є поділені на два конкуруючі бльоки: одна група є очолена проф. Р. Островським, а друга інж. Абрамчиком. Ми не вникаємо до внутрішніх справ білорусів, а тільки для інформації наших членів подаємо загальну інформацію. Причини розбіжностей поміж обома білоруськими бльоками є більше характеру адміністративного, як ідеологічно-програмового. Проф. Островський до і в часі II-ї світової війни, очолював білоруський національний рух на батьківщині. Там відбувся 27.6.1944 р. Всебілоруський Конґрес, який покликав до життя Білоруську Центральну Раду, як парлямент для відновленої в майбутньому БНР, коли на це дозволять обставини. Цей Конґрес обрав проф. Островського Президентом БНР. Велика трагедія білорусів є в тому, що екзильний уряд БНР десь в 1925 році самозліквідувався та повернув до БССР. Такого фатального кроку не зробив наш екзильний уряд, тому Україна має лігітимну урядову традицію.

На еміграції, по I-й світовій війні на позиціях БНР залишився тільки Президент Республіки, без уряду п. Кричевський, що 1927 року помер в Празі, залишивши евентуальне наступство п. В. Захарко.

Інж. Абрамчик від 1924 року перебував на еміграції. Група людей, згуртована коло інж. Абрамчика твердить, що покійний Президент БНР В. Захарко, що помер в 1943 році в Празі, перед своєю смертю заповітом зробив своїм наступником інж. Абрамчика. Люди з бльоку проф. Островського цей акт рахують не доказаним. По II-й світовій війні на еміграції група інж. Абрамчика покликала в 1948 році Раду Білоруської Народної Республіки та створила новий уряд. Так появилося дві білоруські ради на плятформі тієї самої БНР. Зараз по війні ця група повела дуже гостру кампанію проти проф. Островського, ~~жжж~~ клеймуючи його "німецьким колаборантом" і т.п. Ця пропаганда була сильно і штучно перебільшувана. Проф. Островський та цілий ряд білоруських національних політичних та військових діячів, діючих разом з проф. Островським, нам дуже добре знані як чесні люди, що в воєнчій хуртовині жертвували своє життя за Білорусь, а не німців. Вони також сьогодні стоять на таких самих позиціях як УНРада по відношенні до "СОЧР" та "КаЦАВ".

Група інж.Абрамчика по війні була багато рухливішою від групи проф. Островського. Спочатку вона дуже тісно була пов"язана з польським екзильним урядом в Лондоні. Пізніше вступила до АБН. Потім взяла участь в "Вісбадені" та послала свою спеціяльно створену нову крию організацію в КЦАВ. А під кінець відкликала ту групу з КЦАВ. В цей же самий час група проф.Островського скромно і непохитно стоїть на своїх національних позиціях.

УНГ утримує тісну співпрацю з Білоруським Визвольним Рухом. Це є така сама військово-революційна організація білорусів, як у нас УНГ. Керівником БВР є підполк.Л.Заречни. Політично БВР входить в склад Білоруської Центральної Ради, під проводом проф.Островського. Рекомендується всім Краєвим Командам та поодиноким членам УНГ всюди утримувати якнайдружні відносини з БВР. Організувати спільні імпрези і т.п. Про цю діяльність звітувати своєчасно до ГК.

К О М У Н І К А Т.

Дня 18 січня 1953 року в Штутгарті відбулася спільна нарада представників Української Національної Гвардії і Білоруського Визвольного Руху. Предметом наради було об"єднання військово-революційних сил і створення спільного штабу.

Нарада виявила необхідну потребу створення спільного штабу визвольно-революційних сил всіх поневолених народів Східної Европи і Середньої Азії. Поміж білоруською і українською сторонами по цьому питанні досягнена повна згода і нарада постановила рахувати з днем 18.1.53 р. вище названі українську і білоруську військово-революційні організації об"єднаними під головним керівництвом Отамана Т.Бульби-Боровця. Одночасно постановлено звернутися з пропозицією до інших поневолених народів долучитися до цієї акції.

Комунікат підписали:

Від УНГ: /-/Сот.О.Гриценко

Від БВР: /-/Підполк.Л.Заречни.

- x X x -

Б Ю Л Е Т Е Н Ь
Г О Л О В Н О Ї К О М А Н Д И
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ
Редагує Колегія

Ціна: 30 нім.пф. або рівновартість.

Тільки для членів УНГ!

Розрахунок з Фін.Від. ГК УНГ.

4459 К

Єднаймо дух і зброю

– чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ

Серпень-вересень Ч.7-8 /19-20/ 1955

ЩО ОЗНАЧАЮТЬ ПРАЕНТІ ПОСМІШКИ ХРУЩОВА?

Світ перебуває в стані озброєного миру і атомного сьонсю. Дух Женви, висловлений у формулі "мирного співіснування", почав був потрясати самими підставами оборонного союзу західньої демократії з середини. Рожеві окуляри для багатьох державних мужів і дипломатів демократичного світу, стали тим далекновидом, крізь який вони почали дивитися в майбутнє.

"Мирне співіснування", – стара військова тактика большевизму в новій формі, викликала нову хвилю ентузіязму в багатьох західних інтелектуалістів і в різних численних будівничих мостів порозуміння між диктатурою і демократією. Совєти готові прийняти пропозицію През. Айзенгауера про взаємну контролю з повітря. Москва нав"язує дипломатичні стосунки з Німецькою Федеральною Республікою. Булганін хлопає по плечах Адеонауера у Великому Театрі в Москві. Москва зменшує свої військові сили, не чекаючи договору про розброєння. Совєтський Союз відмовляється від свого воєнного пункту у Фінляндії і передає фортецю Порккала Фінляндії. Саме ці заголовки західніх часописів формували громадську думку на Заході. Обмін туристами, студентськими організаціями, ввічливість міліціонера на Червоній Площі в Москві, привітність продавця балалайок в московському державному Універмазі, – все це викликало знов бурю захоплення. Шпальти часописів Англії, Франції, США і інших країн, заливають читачів компліментами на адресу Хрущова і Булганіна.

Здавалося, що барометром міжнародніх стосунків став ступінь посмішок Хрущова.

З перебігом часу розгортається далі "мирний наступ" Москви. Підписано договір про ненапад з Фінляндією до 1975 року. Підписано

державну умову з "урядом" Сов.Зони Німеччини про "самостійність" т.зв. Німецької Демократичної Республіки. Тим самим перекреслюється на довший час об"єднання двох частин Німеччини. Залишаючи Австрію,офіцери сов.окупаційних частин обіймають австрійських дітей і ...плачуть. Так повідомляє "Frankfurter Allgemeine Zeitung". Плачуть звичайно не з любови до австрійських дітей,а з причин необхідности повороту на "родіну".

Судячи по заголовках статтей демократичних часописів можна сказати,що настає доба братерства Сходу і Заходу.

Але поруч з цими великими заголовками про "добрий дух Женеви", стали появлятися і невеличкі повідомлення про те,що Сов.Союз озброює арабські країни проти Ізраїля,що продовжується транспортування військових матеріялів і зброї до північної Кореї,негуючи цим умови перемир"я. З коротеньких хронікарських заміток довідуємося,що комуністична армія в північному Вєтнамі модернізується і збільшується. Ввесь час поступають повідомлення,що совєтська агентура проникає все глибше і глибше в національно-визвольні рухи народів Азії і Африки. Страйкова хвиля в корабельних доках і тяжкій індустрії в Західній Німеччині,Франції і інших країнах,вже після Женеви,має всі ознаки єдиного керівництва і єдиного пляну. Такий же самий характер мають і страйки,що якраз тепер підготовляються в Італії і Англії,саме на підприємствах,що мають велике значіння для оборони Заходу.

Багато людей звертає увагу на величезну кількість совєтських представників в демократичних державах. Тільки до Бону плянується вислати совєтську місію силою 300 осіб.

Лише тепер з"ясовується,що совєтське шпигунство так глибоко проникло в певні кола західніх держав,що в США навіть в театрах,серед акторів,оказалася порівнюючо велика кількість американських - комуністів,агентів Москви,а такі англійські дипломати як Бургес і Маклен, що стояли на керівних становищах в англійському Міністерстві Закордонних Справ і мали відношення до таємних документів,були совєтськими шпигунами вже ...20 років.

Західніх журналістів і туристів,що їздять по СССР,дивує надзвичайна велика кількість солдат і офіцерів,яких вони зустрічають на вулицях і площах совєтських міст. Але вони були б ще більше здивовані,коли б побачили як горячково день і ніч працюють совєтські фабрики для озброєння Совєтської Армії і армій сателітів.

Тактика Москви є ясна і недвозначна. Кампанія "мирного співіснування" для Москви потрібна,щоб закріпити за собою ті терени,що вона опанувала після 2-ї світової війни,оформити Статус -Кво і послабити оборонний фронт західніх держав за допомогою зручної політики дрібних поступок,як також організуючи при допомозі місцевих комуністичних сил різних заворушень в Европі,Азії,Африці і Америці.

Тяжкий політичний і катастрофальний господарчий стан в середині СССР покищо не дозволяє йому вести велику війну. В цьому і криється причина тактики Москви в галузі "мирного співіснування". Такі факти,як бій між цілим відділом совєтських солдат на чолі з офіцером з прикордонними частинами МВД,під час спроби цього відділу перейти через кордон Австрії на Захід,або самогубства совєтських вояків з окупаційних частин Австрії,перед відправкою їх на "родіну", - яскраво промовляють за моральний стан совєтської армії.

Але не дивлячись на часи "співіснування" ми стверджуємо,що деякі керівники демократичних держав вже зрозуміли "дух Женеви" як тільки тактику большевизму для виграння часу,та що світ ніколи не був так близько до війни як тепер, і що не дивлячись на дрібні поступки і проблематичне зменшення армії, Москва горячково готується до аґресії,а Захід до оборони. Ми також стверджуємо,що Хрущов,в другій половині вересня ц.р. вже п і с л я Ж е н е в и довів сам,що ціль комуністичної Москви н е з м і н и л а с я.

24 серпня ц.р. Президент Айзенгауер в своїй промові на зборах американської асоціяції адвокатів попередив,щоб не розуміти фальшиво наслідків Женеви. Він сказав,що на підставі Статусу-Кво ніколи не буде дійсного миру. Фальшивий мир за рахунок поневолених націй тільки наблизив би майбутній конфлікт, - підкреслив През.Айзенгауер. Айзенгауер особливо відмітив,що "Центральною проблемою сьогоднішнього життя є існування двох великих філософій". Цим самим Айзенгауер підкреслив,що н а й г о л о в н і ш е є ідеологічна боротьба,боротьба за душі людей. Тут не можна не згадати,що ГК УНҐ вже роками пропагує цей погляд і що саме з цього погляду приняття УНҐ-єю засад Християнського Солідаризму,який підриває самі філософські підстави комунізму,годі недооцінювати.

Поруч з переговорами за круглим столом про мирне співіснування, Москва вживає всіх заходів на всіх віддтинках дипломатії,індустрії і політики для розкладу з середини оборонного фронту демократичних держав і посилити власну військову міць. Навіть в Східній Німеччині,в рямках Варшавського пакту,створюється совєтозональна німецька армії.

США,вже після Женеви,починає озброювати Японію. В Німецькій Федеральній Республіці в усіх нових житлових будинках будуть будуватися бомбосховища. США також вживає заходи для поширення своїх оборонних пунктів в Европі. Можна було б привести багато фактів, що свідчать про те,що під параваном "коекзистенції" йде шалена підготовка з одного боку до провокування аґресії,організуючи місцеві невеликі війни,а з другого боку до оборони. Все це разом і дає нам право казати,що світ йде до 3-ї світової війни,не дивлячись на всі спроби"коекзистенції". Навпаки,саме ці спроби "співіснування",як замітив і Айзенгауер,більки цю війну наближають,бо сама ця теорія коекзистеції побудована на фальшивих засадах.

Всякі розмови,що комуністична Москва змінює свою войовничу злочинну і аґресивну ідеологію,є наслідком,або цілковитого нерозуміння большевизму,або навмисної дезорієнтації світового суспільства.

Цим байкам про переродження комунізму поклав край сам Хрущов. На принятті совєтозонального німецького уряду дня 18 вересня ц.р. в Кремлі,Хрущов дослівно заявив слідуюче:

"...Але в випадку,коли хтось вірить,що наші посмішки означають, що ми від вчення Маркса,Енґельса і Леніна відійшли,той глибоко помиляється. Той з таким же успіхом може чекати,що рак свисне".

Отже ця заява Хрущова є чудовою відповіддю на те,що можна чекати від комунізму./До чого змагають ті вчення,докладніший аналіз подаємо в іншому місці/.

Дипломатична активність Москви за останній час,дуже нагадує її активність в складанні міжнародніх умов і в пропаганді миру 1938-39 рр. Якраз після заключення всіх мирних умов в ті часи,були

окуповані Латвія,Литва і Естонія,а в 1939 р. почалася 2-а світова війна.

З цього міжнародного сьогоднішнього стану українська політична еміграція,зокрема УНҐ, мусить зробити відповідні практичні висновки,а вони є слідуючі: Визвольні організації української політичної еміграції мусять очиститися від людей,для котрих революційні кадри є "під егідою КПСУ",бо цей внутрішній ворог колись встромить українському антикомуністичному рухові ніж в спину; знайти форму координації всіх національних антикомуністичних сил на еміграції на відтинку хоча би зовнішних виступів перед світом,а членству УНҐ зокрама,посилити організаційну діяльність і підсилити фінансову базу для розгорнення праці і пропаганди засад Християнського Солідеризму.

В.Н.

"Світогляд та ідеологічні підстави Християнського Солідаризму відбирають грунт від ідеології комунізму з його псевдонауковими "залізними законами" розвитку суспільства".

З ідеологічних засад
Християнського Солідаризму.

МОСКВА ЛАЄТЬСЯ.

Одночасно з практичними міроприємствами по знищенню політичної еміграції,Москва посилила і очорнювальну акцію по відношенні до окремих українських національних організацій та їх керівників.

Кілька місяців тому в Москві видана російською мовою груба книжка В.Беляєва і М.Рудицького "Під чужими прапорами". Вся книжка присвячена наклепам і лайці "українських буржуазних націоналістів". Судячи по рецензії на цей твір,що була вміщена в "Літературній Газеті" з особливою люттю КГБ СССР знов напав на Петлюрівців,УНРаду,"бульбівців","мельниківців" та "бандерівців". Впадає в око,що як і в попередніх радіопередачах ТАСС і статтях в Сов.Пресі,так і в цій книжці,майже нічим не облаяно УРДП. Чи ця повна іґнорація з боку КГБ СССР на сторінках цієї книжки до ..."найбільшої і найнебезпечнішої для СССР антикомуністичної організації" - як казали уердепівці самі про себе на своєму останньому з"їзді - є тому,що всі ці хвальби і демагогія являються мильною банькою,чи спеціяльною толеранцією до них - покищо тяжко встановити.

От.Т.Бульба-Боровець.

ОСОБЛИВА ВІЙНА КОМУНІЗМУ.

Такої політично-стратегічної ситуації в якій опинилося ціле людство в другій половині 20-го століття,ще не знає історія. Причин до цього є дві: перша,поява ідеологічно-політичних йдей,що сягають своїм маштабом буквально на цілий світ, друга,розвиток науки й техніки до таких мір,що той же цілий світ - буквально зробився тісним. Людина вже цілком реально готовиться до поширення своїх впливів на інші планети.

Головною перешкодою для вселюдського генія добра у використанні його науково-технічних досягнень на благо людства,являється ґеній зла,що спрямовує всю енергію та всі засоби не для мирного будівництва, а на воєнну руйнацію. Цьому генієві зла вічно всього замало,тому він проводить війну за постійне поширення своїх володінь.

Таким ґенієм зла сьогодні являється комунізм. Йому було мало опанування одної російської держави. Він негайно об"явив війну цілому світові. Завданням цієї статті є блище приглянутися до цієї нової особливої війни.

Що ховається за туманом "мирної" офензиви?

1955 рік,це початок комуністичної "ери чудес". Вона позначується такими основними двома подіями: перша - несподівана зміна Маленкова, що на його місце прийшов Булганін; друга - неймовірне посилення Москвою та Пекіном пропаганди та дипломатичної акції за мир,коекзистенцію двох систем та невтручання до внутрішніх справ інших держав. Ця друга подія позначилася такими досі нечуваними в історії комунізму "компромісами": 1/ нагла згода Москви на підписання австрійського договору, що так чи інакше колись мусів бути підписаний; 2/ нагле "замирення" поміж Москвою і Белградом,де фактично не існувало жодної війни; 3/ несподівана згода на зустріч чотирьох великодержав,яка була найбільш потрібна для Москви; 4/ блискавичне запрошення на переговори в Москву ..."реакціонера-реванжиста" Союзного Канцлера Д-ра Аденауера й нав"язання дипломатичних відносин,помимо того,що Зах.Німеччина підписала паризькі догоди; 5/уступлення форту Поркалля для Фінляндії; 6/ ще більше несподіване запрошення на переговори в Пекін ..."архиреакціонера" Чян-Кай-шека; 7/ запрошення Го-Ші-Міном на переговори південних індокитайців; 8/ звільнення червоним Китаєм певної частини американських "шпигунів" і т.п..

До цього доходять ще численні факти в самому СССР,а саме: дозволено всім людям відвідувати московський Кремль; запрошено голодних на сенсацію міжнародніх журналістів відвідувати цілий СССР; введено систему відкритих пресових конференцій на західній зразок;перший раз в історії СССР большевицький прем"єр запросив цілий дипломатичний корпус в Москві разом з жінками на "кев"яр" до свого приватного осібнячка; Бабтиська церква в Москві молиться за видужання През.Айзенгауера і т.д. Всюди пропонується мирне співжиття,нормалізація відносин, культурна співпраця і саме головне - якнайширша торговля поміж Сходом і Заходом.

Майже всі кола на Заході з ентузіязмом ствердили,що в СССР видко

проходять великі зміни. Боротьба поміж кліками. Банкроцтво комунізму. Загниваня системи. До влади приходить армія,яка краще знає,що означає війна,аніж партійні фанатики. Там грозить економічна криза. Економіка СССР та його сателітів не готова до війни. В Китаї от-от грозить антикомуністична революція. Індустрія СССР не здібна забезпечити потреб молосадьного бльоку. Він "душиться"... А тому є шанси на мирне співіснування.

В тумані цієї мирної офензиви ці кола світової опінії зовсім не звертають уваги на першу головну подію: чаго знято уряд Маленкова? Про це нема часу цим людям думати,бо що не день,то Москва виждає якесь нове "чудо".Політики готуються до сотень нових конференцій. Журналісти готуються облітати всі показові "досягнення соціялізму в СССР",щоб заповнювати газети звітами про новітні потьомкінські села. Тимчасом Маленкова знято за те,що він пробував дати пріорітет легкій індустрії, замість тяжкої,тобто воєнної. Його замінив Булганін,щоб запровадити сталінську політику переваги тяжкої індустрії, - засобів до війни. На що працює совєтська тяжка індустрія та яку мету собі поставила і продовжує її осягнути комуністична партія,показує передова газети "Красная Звезда" від 30.7.1955:

"Зростання промисловости,і перш за все тяжкої індустрії,дозволило партії та урядові ще більше посилити обороноспосібність нашої Батьківщини. Совєтські Збройні Сили отримують від промисловости найновішу бойову техніку та забезпечуються у всі необхідні види модерного озброєння"...

"Наша партія на всіх етапах соціялістичного будівництва невідхильно і рішуче перетворювала та далі перетворює в життя заповіти В.І.Леніна та Й.В.Сталіна"...

"Створена і виковала ґеніяльним Леніном,комуністична партія являється керуючою,направляючою та організуючою силою совєтського суспільства. Вона веде наш народ по шляху всесвітньо-історичних перемог"...

Тут коментарі зайві.

Що таке заповіти Леніна-Сталіна?

Всі дотеперішні успіхи комунізму та поразки його противників,випливають з дуже докладної інформації та правильної оцінки противника комуністами і навпаки,слабої інформації та випливаючої звідси неправильної оцінки комунізму,всіма його противниками разом взятими. Необхідно ближче приглянутися до основних засад комунізму.

Основою основ комуністичного руху,як відомо,являється войовнича матеріялістична філософія. Вона є загально відома і ми тут не будемо її коментувати. Треба тільки підкреслити той факт,що оригінальність цієї філософії полягає в тому,що вона не ограничується тільки до теоретичних світоглядових проблем,а рівночасно дає свою зовсім особливу розв"язку всіх соціяльних і екнономічних проблем. Таким чином вчення Маркса перетворилося на всеобіймаючу теорію нової світоглядово-політичної концепції - комунізму,з власним світоглядом,з власною ідеологією,політичною системою та соціяльною програмою. Мало того,сам Маркс,а пізніше його спадкоємець Ленін,створили також засади стратегії і тактики,якою треба реалізувати на практиці ту теорію. Ціле вчення марксизму в основі заперечує всі дотеперішні світогляди та випливаючі з них політично-економічні системи,а ставить своїм завданням: побудову зовсім нового суспільства.

Розв"язка цілого комплексу цих проблем у Маркса і особливо у Леніна, зовсім проста: щоб перевести теорію в практику потрібно новими методами та всіма засобами, грунтовно знищити попереднє:

"В той час, коли демократичні дрібні буржуа хочуть через проведення по можливості більшого числа вище наведених домагань якнайскорше закінчити революцію, наші інтереси і наші завдання полягають в тому щоб зробити революцію безперервною до тієї пори, заків всі більше або менше посідаючі багатші кляси не будуть зовсім усунені від панування, заків пролетаріят не завоює державної влади"... /Карл Маркс: "Звернення до Союзу Комуністів" 1850 р./

"Ви повинні пережити 15, 20, 50 літ громадянської війни та міжнародніх баталій не тільки на те, щоб змінити існуючі відносини, але й на те, щоб самим змінитися та стати здібними до політичного панування"... /Маркс і Енгельс, том.УІІІ, стор.506/.

Такий заповіт дав Маркс і саме він є підставою політики комунізму, не дивлячись на те, яку вона має форму, військової чи "мирної" офензиви.

Звідси випливає друга ціла теорія так званої "пролетарської революції", що за її допомогою має бути побудований комунізм в цілому світі. Ця теорія вже опрацьована та частинно реалізована Леніном і Сталіном. Ленін її називає не інакше, як нова форма війни. Ця війна не має нічого спільного зі всіма поняттями та теоріями про війну, що їх знає світ. Це є війна ідей та зовсім нова метода їх реалізації тільки проломом, деспотичним насиллям чи "мирними" офензивами. Сам Ленін цю війну так окреслює:

"Вести війну за знищення міжнародньої буржуазії - це вести війну стократно більше затяжну, більше тяжку, більше складну, ніж найвпертішу із звичайних війн поміж державами"./Ленін: Том ХХУ, ст.210/.

Він назвав імперіялізм "вміраючим капіталізмом", бо "імперіялізм доводить протиріччя капіталізму до останньої точки, до крайніх меж, за якими починається революція".

Цю теорію Ленін базує на історичних студіях протиріч. Протиріччя поміж працею й капіталом, конкуренція поміж рівними фінансовими групами та колоніяльними державами і колоніями, ведуть цілий світ до пролетарської революції. Але цю революцію пролетаріят, по його словах, може реалізувати тільки шляхом безоглядної диктатури. Тому Ленін дає таку директиву-заповіт своїй партії:

"Диктатура пролетаріяту, це найбезоглядніша та найбезпощадніша війна нової кляси проти ще могутнішого ворога, проти буржуазії, що її спротив удесятирився по її скиненні ...диктатура пролетаріяту, це вперта боротьба, кривава і безкровна, насильна і мирна, воєнна і господарча, педагогічна і адміністративна, проти сил і традицій старого суспільства"... /Ленін, том ХХУ, ст.178, 190/.

Прогнози Леніна для напрямку революційних рухів:

"Західньо-европейські країни довершать свій розвиток до соціялізму ...не рівномірним "визріванням" в них соціялізму, а шляхом експлуатації одних держав другими, шляхом експлуатації першої з переможених в часі імперіялістичної війни, держави, сполученої з експлуатацією цілого Сходу. А Схід з другої сторони ввійшов в вир революційного руху якраз в наслідок цієї першої імперіялістичної війни та остаточно втягнувся в круговорот всесвітнього революційного руху"... /Ленін, том.ХХУІІ, ст.415-416/.

Основний закон Леніна для революції такий:

"Для революції недостатньо,щоб експлуатовані та поневолені маси відчули неможливість жити по старому та домагалися зміни; для революції необхідно,щоб експлуататори не могли жити та правити по старому;... революція неможлива без всенаціональної /що займає і експлуатованих і експлуататорів/ кризи. Це означає,що для революції треба: по перше,добитися щоб більшість робітників /або на всякий випадок бодай більшість свідомих,політично думаючих активних робітників/ в повні зрозуміла необхідність перевороту та була готова йти на смерть за нього; по друге,щоб правлячі кляси переживали урядову кризу,котра втягає в політику навіть найвідсталіші маси ...,обезсилює уряд та дає можливість революціонерам на його швидке скинення"... /Ленін,том ХХУ,ст.222/.

"Рішаючий бій можна рахувати вповні назрілим,якщо всі ворожі нам клясові сили достатньо заплуталися,достатньо перегризлися одні з другими,достатньо обезсилили себе боротьбою,яка не по їх силах"; "якщо всі непевні,хиткі,неустійливі та переходові елементи,тобто дрібна буржуазія,дрібнобуржуазна демократія,на відміну від буржуазії,достатньо виявили себе перед народом,достатньо осоромилися своїм практичним банкроцтвом"../Ленін,т.ХХУ, стор.229/.

Стратегія і тактика комунізму.

Сталін дає таку стратегію і тактику,що вже призначена для третього етапу,тобто світової революції:

"Він /етап/ розпочався після жовтневої революції. Ціль - закріпити диктатуру пролетаріяту в одній країні,використовуючи її як опірний пункт для знищення імперіялізму /тобто всіх інших світоглядів та систем. Т.Б.Б./ у всіх країнах. Революція виходить за рямки однієї країни,започаткована епоха світової революції. Основні сили революції: диктатура пролетаріяту в одній країні, революційний рух у всіх країнах. Головні резерви:півпролетарські та мало земельні маси в різних країнах,визвольні рухи в колоніях та залежних країнах. Напрям основного удару: ізоляція /тобто: винищення. Т.Б.Б./ дрібнобуржуазії,ізоляція партій II-го Інтернаціоналу,що являють собою основну опору політики угодовства з імперіялізмом. Плян розположення сил: союз пролетарської революції з визвольними рухами колоній та залежних країн. Стратегія оперує головними силами революції та її резервами. Вона змінюється з переходом революції від одного етапу до другого,але в основному залишається без змін"... /Сталін: "Вопросы Ленинизма", Госполиздат,Москва 1947,ст.52-53/.

Про новий тип своєї партії-армії,Сталін говорить так:

"Звідси необхідність нової партії,партії бойової,партії революційної,досить сміливої на те,щоб повести пролетарів на боротьбу за владу,досить досвідченої для того,щоб розібратися у всіх ускладнених умовах революційних обставин / в кожній окремій країні - Т.Б.Б./ і достатньо гнучкої для того,щоб обійти всі та всякі підводні каміння на шляху до цілі"../Сталін,таже,ст.65/

Одначе навіть такої досконалої партії ще мало. Тому Сталін вказує які допомогові організації червона Москва використовує в кожній чужій

країні:

"Партія - це організоване з"єднання робітничої кляси /тобто большевицької деспотії,що прикривається робітничою клясою. Т.Б.Б./. Але партія не є одинокою організацією робітничої кляси. Пролетаріят має ще цілий ряд інших організацій,без яких він не може вести успішної боротьби з капіталом: професійні союзи,кооперативи, фабрично-заводські організації,парляментарні фракції,безпартійні об"єднання жінок,преса,культурно-освітні організації,союзи молоді,революційно-бойові організації /тобто шпіонажа,диверсійні 5-ті колони та партизанські армії по всіх країнах. Т.Б.Б./. /Сталін,тамже,ст.69-70/.

Так виглядають заповіти Маркса-Леніна-Сталіна,що їх переводить в життя комуністична партія та уряд СССР і всі їх агентури - місцеві комуністичні партії по всіх країнах сьогодні. Жодний з"їзд КПСС та її сателітів,цих основних засад комунізму не уневажнив,а навпаки,всі з"їзди їх тільки постійно доповнюють новими положеннями,що їх вимагає інший час. Ця стратегія зовсім упростила поняття про противника і ворога. У неї всі внутрішні та зовнішні противники поставлені в один ряд як - ворог за такою формулою: "Хто не з нами,той проти нас;хто проти нас той наш ворог; хто наш ворог - тому смерть"!

Ця нова форма війни послуговується також зовсім новою воєнною стратегією. Воєнна стратегія не тільки переплітається з політикою,що їх тяжко відрізнити. Збройні сили комуністичних країн,це одна з багатьох складових частин комуністичної партії. Аполітичні армії давно в архівах. Непартійний командний склад в усіх комуністичних арміях послідовно втягається в партію,або опорні елементи винищуються. Стратегія,базуючись на вченні Маркса-Леніна-Сталіна,ставить головну ставку не на матеріяльно-технічні засоби,а на живу людину,за таким принципом: хто ідейно опанує народні маси,незалежно від того де вони знаходяться,в руках того опиняться і всі матеріяльно-технічні засоби,якими диспонують ті люди.Хто в такий спосіб опанує матеріяльно-технічні засоби через опанування людей, той виграє війну,тобто опанує світ.

Ця стратегія й тактика має ще одну особливість:вона ніколи не виступає офіційно проти якогось народу,а тільки проти його"поганого уряду" та ділить народи не тільки на ворогуючі кляси,але й окремі держави. Так поруч уряду України в 1917 році в Києві,постав комуністичний "уряд" України в Харкові, з його партизанською та регулярною армією. І це саме було примінене до Білорусі, Ідель-Уралу та кавказьких країн. Так само в часі II-ї світової війни були створені комуністичні "уряди" в Китаї, Польщі та Балканських країнах,а по закінченні війни в Німеччині,Кореї та Індо-Китаї. Це є не тільки випадові бази проти даних країн та їх сусідів,але й юридичний хаос міжнародного правопорядку.

Де знайдеться сьогодні такий міжнародній трибунал і на якій юридичній формулі він ствердить,що наприклад д-р Отто Йон,бувший шеф служби безпеки Німецької Федеральної Республіки,зрадив свою батьківщину тим,що втік як большевицький шпигун до Східньої Німеччини? Щастя німецького народу в тому,що доля йому післала нового Бісмарка в особі Канцлера Аденауера. Він,не чекаючи рішення міжнародного трибуналу,з шпигунською шкодою,що була нанесена довголітньою роботою Йона,справився. Але питання: чи Йон національний зрадник,чи національний герой - далі залишається відкритим. Бонн каже,що він зрадник,а Панков підносить його в небеса як "героя". Кому має вірити цілий німецький народ? Тому й не диво,що всі ці

свої "держави" Москва так намагається садовити за один стіл поруч з іншими. Це форсування їх визнання.

Чому Росія є центром комунізму?

Головна заслуга, що Росія зробилася центром світового комунізму, належить Ленінові, не тільки як завершникові і реалізаторові Марксової концепції світової пролетарської революції, але й як патріотові російськової імперії. Натомість головна вина за допущення реалізації, лежить на правлячих колах бувшої царської Росії, тимчасовому урядові російської демократії в 1917 році під проводом Керенського, та західній Антанті, що виграла І-шу світову війну, - тобто противника цієї концепції.

Всі вони разом взяті не здобулися на правильну оцінку, що собою фактично уявляє комунізм та не потрапили зорганізувати ефективної оборони проти войовничого російсько-комуністичного імперіялізму. В Леніна цей плян зродився ще в 1902 році і історія дала час, щоб демократія ці плани тоталітаризму унешкодливила, але Захід на це не звернув уваги. Ось що каже Ленін:

"Історія тепер поставила перед нами /тобто російськими марксистами. Т.Б.Б./ найблище завдання, яке являється найбільш революційним із усіх найблищих завдань пролетаріяту любої іншої країни"... "реалізація цього завдання, тобто розвал наймогутнішої опори не тільки европейської, але також і азійської реакції, могла б зробити російський пролетаріят аванґардом міжнародного революційного пролетаріяту". /Ленін. Том ІУ, стор.382/.

Дальші події показали, що Ленін в російському пролетаріяті не помилився. Його надії здійснилися. Росія зробилася центром та всесторонньою базою світового комунізму. Навіть така розумна неросійська людина як Сталін, не добачувала в цьому месіянізмові Леніна, поруч шукання бази для світової пролетарської революції на основах Росії, також шукання нової форми для збереження цілости російської імперії. Ба, навіть для її ще більшого поширення. Тому Сталін пояснює це так:

"Це сталося тому, що Росія була вузловим пунктом всіх названих протиріч імперіялізму ... царська Росія була гніздом всякого роду гноблення - і капіталістичного, і колоніяльного і воєнного взявши його в найбільше нелюдяній та варварській формі. Кому не відомо, що в Росії всесилля капіталу зливалося з деспотизмом царизму, аґресивність російського націоналізму - з палачівством царизму по відношенні до неросійських народів, експлуатації цілих районів Туреччини, Персії, Китаю - з захопленням цих районів царизмом з війною за нові терени?... Царська Росія була величезним резервом західного імперіялізму не тільки в тому розумінні, що вона давала свобідний доступ заграничному капіталові, який тримав в своїх руках такі вирішальні галузі господарства Росії, як топлива та металюргію, але й в тому розумінні, що вона могла поставити в користь західних імперіялістів міліони салдат... Царизм був найвірнішим союзником західного імперіялізму в справі Туреччини, Персії, Китаю і т.д....Ось чому інтереси царизму та західного імперіялізму перепліталися поміж собою та зливалися остаточно в один клубок. Чи могли російські комуністи при такому стані річей ограничитися в своїй роботі вузько-національни

ми рямками російської революції? Ясно,що ні.!!! Ось чому Росія зробилася вогнищем ленінізму,а вождь російських комуністів Ленін - його творцем". /Сталін.Тамже ст.4,5,6./

Сталінська характеристика царизму повністю правильна. Але як він пізніше,як кавказький інтернаціоналіст,міг допустити до того,що всі вичислені ним атрибути царської деспотії,включно з розпалюванням російського великодержавного повінізму,далі на ново запанували в СССР? Чому в комуністичній державі,де всі народи "рівні",появився "передовий російський народ"? Чому навіть всі технічні винаходи,обов"язково роблять росіяни і т.п.? Це данина інтернаціонального комунізму за азиль в російській імперії. Це є заплата російському народові за базу світової революції.

Коекзистенція - перестаріла пісня большевизму.

Комуністи не тільки політики і стратеги. Вони й першорядні психологи. Вони,наприклад,дуже добре вивчили,що кожен народ панічно боїться війни. Це зрозуміла і людська річ. Але для комуністів цей момент зробився одним з основних факторів пантажу народніх мас,щоб їх або заломдовати залякуванням,або перетягати на свою сторону,або демобілізувати бойовий дух табору противників. З таких причин комунізм від першого дня свого існування веде найголоснішу пропаганду "за мир в цілому світі".

Пропагандою "за мир без анексій і контрибуцій",большевицька фракція зовсім розложила російсько-німецький фронт по обох сторонах в 1917 році. Пропагандою"за мир",комуністи розкладали українсько-совєтський фронт в 1917-20 роках,хоч вони самі об"явили війну Україні. По закінченні цієї війни,розпочалася пропаганда за "мирне співіснування" СССР з сусідніми країнами. Потім це питання в пропаганді дещо було затихло,ак на ново підняв його Сталін на 17-му,а пізніше ще голосніше на 18-му з"їзді комуністичної партії в 1934 році. Все це зовсім зрозуміле,бо кому ж більше потрібна "коекзистенція" та "невтручання до внутрішніх справ іншої держави",як не для СССР,що відгородив себе від цілого людства залізною завісою,а в кожній державі світу насадив цілі маси своїх шпіснажних та диверсійних організацій,які послідовно завойовують їх з власного нутра? Заслуговує на особливу увагу той факт,що по 18-му з"їзді,тобто в 1934-40 рр.,була так посилена пропаганда "за мир" та співіснування держав з різними соціяльними системами,що дорівнює сьогоднішній такій самій пропаганді. І це діялося саме тоді,коли большевики всіма силами підготовляли та провокували II-гу світову війну,якою вони небезпідставно сподівалися значно поширити свої володіння.

По "віорломному" нападі Гітлера на СССР,червона Москва проявила ще більше "миролюбія" та бажання на "коекзистенцію" з демократичним Заходом,щоб видурити воєнну та матеріяльну допомогу. Для цієї мети навіть розв"язано Комінтерн та Союз безбожників і подано виїзди на "демократизацію" режиму. Жреці атеїстичної секти нагло зробилися "побожними",відновили московський патріярхат та навіть голосно заговорили про ліквідацію колхозів по закінченні війни. Одначе ще не була закінчена війна,коли керівник американської воєнної місії в Москві ген.Дін побачив,що це все була облуда. Зараз же по закінчені війни був створений на місце Комінтерну Комінформ,що його завданням було далі "поглиблювати коекзистенцію". Тут же СССР зламав багато міжнародніх договорів

захоплюючи насильно пів Европи та Китай.

На 19-му з"їзді комуністичної партії в 1952 році рупор Сталіна, Маленков, у головній доповіді, між іншим, виклав дві дуже цікаві заяви перша - що II-га світова війна поширила комунізм на 1/2 світу, а III-тя принесе перемогу комунізму в цілому світі; друга - що комуністична партія горяче закликає всі некомуністичні країни до дальшої "мирної коекзистенції" з народньою демократією. Такий цинізм безприкладний, бо якраз в той же самий час Москва розвинула дуже сильну диверсійну діяльність в Азії та Південній Америці.

Сьогоднішня гігантна "мирна офензива" світового комунізму переходить все те, що було нотоване досі. Це не диво, світова ситуація зовсім змінилася. Ми вступили в атомову добу, а комунізм вже володіє пів світом. Одначе, коли зважити той факт, що ця кампанія попереджена такими серйозними воєнними заходами, як зміна уряду в СССР та сформуванням Варшавського Пакту й появлення дії осі Москва-Пекін-Ганой, з великою допомогою п.Неру, тоді ця кампанія стає дуже підозрілою. Зрештою, відповідь всім тим, що покладав якісь надії на Женеву, дав Хрущов своєю заявою, що "ми їдемо в Женеву не з поломаними ногами", а Чу-Ен-лай на закритті свого "парляменту" 30.7.55 р. закінчив довжелезну промову з "мирними" пропозиціями цілому світові так:

> "Китайський уряд і народ будуть невіддільно, як й в минулому, прямувати до загального і довготривалого миру. Одначе, коли хто-небудь вважає наші намагання познаками слабости, або уявить собі, що натиск та погрози можуть вплинути на нас, той не тільки спіткає спротив народів миру, але й швидко виявить, що всі його розрахунки повністю помилкові"..../"Красная Звезда", 31.7.1955/.

Зрештою, вже сама Женевська конференція показала, що в основній справі, яку поставив През.Айзенгауер, тобто припинення підривної діяльности комуністичної партії в цілому світі, Булганін не поступився на один цаль. Чому? Бо це протирічить кінцевій меті ЦК КПСС. Те саме й в другому наглому питанні про об"єднання Німеччини. Булганін знає тільки одну об"єднану Німеччину - комуністичну. До того часу або "невтралізація", або має бути дві, щоб було відкрите поле дії для Червоної Німеччини на міжнародньому полі та готовий плацдарм для нападу на решту Німеччини й решту Европи.

Реасумуючи наведені факти, приходиться зробити висновок, що нова "мирна офензива", це ніщо інше, як стара й давно пересцівана большевицька пісня, перед новою війною. Вона дуже нагадує таку ж саму кампанію по 18-му з"їзді комуністичної партії.

Ілюзії опортуністів.

Комунізм на практиці багатьох держав показав, що собою уявляє ця концепція та якими методами вона послідовно крок за кроком, країна за країною та континент за континентом просовується вперед, наче лява вулкану. Сьогодні вже всім ясно, що боротьба з цією лявою, це обов"язок не одних тих народів, що вже нею залиті, а скорше тих, яким ще доля судила користати з найвищої Божої благодаті, якою є політична свобода. Вони всі добре знають, що та лява може завтра також і затопити їх, бо нема такого чуда, яке могло б саме її зупинити, одначе замість організувати її стримання, вони прокладають для неї безчисленні отвори в свої країни.

Чому уряди вільних країн не пояснюють обширніше своїм народам, що

собою уявляє комуністична ідеологія,соціяльна програма та яка її війна і якою вона послуговується стратегією? Чому вони не осудять через міжнародні організації Комуністичної Партії Совєтського Союзу та всіх її аґітурних організацій,як міжнародню конспіративну мафію,яка об"явила цілому світові війну,топче всі закони та топить міліони людей в морі крови? Чому світова демократія,разом з усіма її інститутами масового впливу на свої народи,замість твердо стояти на своїх же історичних ідейних позиціях чести,правди і лицарства,мобілізуючи всі народи світу до оборони,навпаки,в останніх часах чимраз то більше їх дезорієнтує,розкладає та демобілізує їх психіку ілюзорними надіями на "мир"? Який мир несе большевизм ми бачимо з найавторитетніших джерел і з практики комунізму в Европі та Азії. Світ щойно з жахом чекає на війну,тоді,коли комуністична війна є давно вже між нами. Вона послідовно розточує кожну націю з нутра,щоб під кінець - добивати її червоними партизанами та регулярними арміями з нутра і з зовні.

Найбільшою помилкою є те,що Захід трактує комунізм як нормальний політичний рух,а всі його "держави" як нормальні держави. Тимчасом,по суті воно не є так. Комуністична партія,це не є нормальна політична організація,а всеобіймаюча секта-армія зовсім нової віри,яка має своїх нових богів,пророків та жреців і міліони вірних в цілому світі. Так само вже опановані комуністами країни не є народоправні держави,а ґіґантні концтабори. Коли Еспанія ген.Франка досі не принята до ОН із-за тоталітарности її режиму,то цікаво було б устійнити наскільки і в чому саме СССР та всі його сателіти демократичніші від Еспанії? З наведених вище офіційних основних засад комунізму видно,на чому базується ця "народня демократія". А на чому базується "правосуддя" органів безпеки цієї мафії,також давно відомо.

Не менше шкідливими є помітні в останніх часах ілюзорні надії деяких фінансових кругів Заходу на корисну торгівлю зі Сходом,якою комуністи так сильно заманюють. Кожна торговельна операція Сходу з Заходом є планомірним скріпленням східного воєнного потенціялу. Навіть торгівля парасольками. Отримавши парасольки з Заходу,комуністи переставляють свої фабрики парасольок на виріб парашутів.

Необхідність реальної оборони.

Оборона перед небезпекою зовсім нової війни вимагає також і з противної сторони зовсім нових методів. Тут мало воєнно-технічної переваги та атомової зброї,що на неї так багато надій покладає цілий Захід. По перше,атомова зброя не потрапить відсепарувати комуністів від некомуністів. По друге,цю жахливу зброю також давно мають комуністи. Всякі поступки і компроміси з Москвою тільки підсилюють позиції аґресора і наближають ту збройну війну,якої людство так жахається. Протягом майже півстоліття,комунізм здолав вишколити та далі вишколює сотні тисяч і міліони політично високограмотних та фанатично ідейних офіцерів,що готові не щадити не тільки голів своїх ворогів але й своїх "друзів""проґресивних" людей з табору демократії,що будують їм мости порозуміння,але й свого власного життя. Друга світова війна,китайська,корейська і індокитайська війни повністю потверджують цю нашу тезу. Одночасно з переговорами про коекзистенцію,підсилюється діяльність 5-х колон,зокрема з кіл західніх інтелектуалістів. Що вартий для цілого англо-саксонського світу хача би один "червоний декан" Джонсон,що недавно демонстував в Лондоні бомби з бактеріями,що їх,по його словах,скинули ...англійсько-

американські літаки на беззахисних корейських селян? Тому він домагався негайно припинити це "варварство" та збирав масові підписи під комуністичний "маніфест миру". За що цей духовник отримав Сталінську премію від центру атеїзму? /!/ Натомість шпигунські процеси в Велико-Британії, Франції, США, Туреччині, Австралії і т.д. не більше минули світла на таємну підривну роботу комуністичних партій на всіх континентах.

Комуністична війна, це в першу чергу колосальна баталія за масову людську душу. Комуністичні паролі дуже приваблюючі на віддаль; з близька ж виявляється їх неправдивість, але вже запізно. Під диктатурою "пролетаріяту" нема місця на ревізію поглядів та найменшої опозиції проти режиму. Це режим купки диктаторів, що являються архиконспираторами світового маштабу. За те у вільних країнах є всі можливості на реальну оборону та ідеологічний контрнаступ проти ворога людства. Нам треба не тільки шукати ідейних паролів для оборони, але ще більше для наступу. Цей наступ мусить бути ведений такими новими політично-соціяльними ідеалами, що матимуть змогу конкурувати з світоглядом комунізму та його соціяльною програмою. Там також не все так гаразд, як це подає большевицька пропаганда. Там існує ціла низка протиріч поміж індивідуумом та колективом, вільною людською думкою та шаблоном, працею та державним капіталом, диктатурою та піддиктатурними масами, імперіялізмом та визвольними рухами всіх народів і т.п..

Українська Національна Ґвардія зробила скромний початок у цій ділянці. Вона розпочала дискусію над новою ідеологією та прийняла засади "Християнського Солідаризму" за основу нових шукань для національної і соціяльної правди. Філософічні основи цієї ідеології, при їхньому дальшому всесторонньому опрацюванні, мають всі дані на те, щоб позбавити "наукового" грунту комунізм і всі тоталітарні рухи, що замасковані тепер під демократію.

Комуністична стратегія так само послуговується не одним політичним але й фізичним винищуванням провідного елементу серед політичної еміґрації з усіх поневолених большевизмом країн. Це не припадок. Сам Ленін також був еміґрантом і комуністи дуже добре розуміють, яке колосальне значіння має серйозна політична акція масової еміґрації, розсипаної по цілому світі. Тому вони знищили російських генералів Кутепова та Міллер. Тому вони вбили Президента України Симона Петлюру. І тому вони недавно вбили Голову Словацької Національної Ради д-ра Чернака та багато інших визначних еміґраційних діячів. Такої послідовної війни на всіх відтинках, ще не знає історія людства.

Одначе тон масової еміґраційної преси на багатьох мовах явно доказує, що ця героїчна еміґрація не піддається терористичним залякуванням Москви, не впадає в паніку та не послаблює своєї антикомуністичної боротьби, а навпаки, ще більше її посилює. Це прямий наказ поневоленої Батьківщини для кожного еміґранта. Це прямий наказ Батьківщини для кожного члена Української Національної Ґвардії.

> "Найбільш досконалим втіленням органічности будови і яскравим проявом принципу солідаризму є в і й с ь к о".
>
> З ідеологічних засад Християнського Солідаризму.

Християнський Солідаризм – ідеологія УНР.

Кожна історична доба має свої особливості і ці особливості мусять диктувати, навіть при сталій меті, той чи інший зміст, ту чи іншу тактику і стратегію у визвольній боротьбі.

Національне і соціяльне звільнення України, поновлення нашої державної самостійности і встановлення в Україні справедливого демократичного ладу, все це не може бути відокремлене від світових проблем. Навпаки з перебігом часу, питання звільнення нашої батьківщини все тісніше і міцніше органично пов"язується з боротьбою світових демократичних сил з комунізмом, зокрема з його матеріяльним втіленням – СССР. Але стара метода знищення тиранії шляхом лишень збройної війни, не може бути вжита так, як вона вживалася 20 років тому. Останні винаходи – атомової і водневої бомби – не дозволяють на такий риск, особливо тоді, коли ними диспонує і поневолювач. В наслідок сучасної війни, може бути знищене все суспільство, а в наслідок атомових вибухів терени можуть стати непридатними для всього живого на протязі багатьох років. В наслідок навіть обмеженої атомової війни може статися таке, що буде наш нарід знищений і не буде кого кому визволяти. Якраз ці обставини і викликали "Дух Женеви" і політику, часто безпринципових, компромісів демократії супроти тоталітаризму.

В добу сучасного розвитку всезнищуючої техніки, для звільнення народів і націй, лишився тільки один шлях: шлях боротьби за людські душі. Це не є теоретична, але найгостріша практична проблема, від правильности розв"язання якої, залежить і доля нашої батьківщини і всього світу. Знищення тюрми народів – СССР, в нашу атомову добу, лежить в першу чергу в знищенні ідей комунізму в душах людей, котрі в ім"я цього комунізму тримають СССР при житті. Одна й та сама матеріяльна зброя може мати визвольний або поневолюючий характер, в залежності від ідейних настановлень тих людей, в руках яких вона перебуває.

Це вже починають розуміти і керівники демократичних держав. През. Айзенгауер вже кілька разів підкреслював в своїх промовах, що в нашу добу, проблема звільнення від тоталітаризму лежить в боротьбі ідей. В серпні ц.р., вже після Женеви, він знов підкреслив, що центральна проблема сьогодні, –"це боротьба двох великих філософій". Тому то і тепер так активно організуються і підсилюються відділи т.зв."психологічної війни" при штабах армій, творяться відповідні інститути, і справі боротьби з комунізмом як ідеологією, присвячується перше місце.

В цьому і полягають головні особливості сучасної історичної доби і для нас. Перша, –що визволення нашої батьківщини стоїть в тісному органичному зв"язку з загальним світовим розвитком подій, а друга, – що найактивніша і д е й н а б о р о т ь б а з к о м у н і з м о м лишається майже єдиним шляхом для визволення України. При чому, боротьба з комунізмом мусить йти з принципових ідейних позицій, незалежно від того, чи його фактичні носії є чужі окупанти, чи "свої" так звані націонал-комуністи.

Хто цих особливостей нашого часу не зрозуміє, той вже наперід сам себе виключив з фронту правдивої визвольної боротьби. Для подолання комуністичної ідеї в душах людей, потрібно двох елементів: знищуючої

критики самих філософських підстав, котрих тримається вся ідеологія комунізму, з тим, щоб підірвати остаточно віру в комуністичні псевдозакони розвитку суспільства і н е о б х і д н о дати нову, кращу і п е р е к о н л и в і ш у філософську систему і побудову на ній нову, кращу ідеологію, котра мала б вселюдський характер і разом з тим була пов"язана з нашими історичними традиціями, характером і внутрішнім положенням нашого народу.

Розробка такої ідеології і її поширення особливо серед українців і неукраїнців в частинах совєтської армії, тобто серед людей які тримають матеріяльну зброю, що їм дав до рук московсько-імперіялістичний комунізм, і є саме невідкладне і найголовніше наше завдання як військово-політичної організації.

Розпрацьовуванням такої ідеології займаються в теперішній час вчені і соціологи майже всіх демократичних держав. Світовий з"їзд вчених соціологів, що відбувся у вересні ц.р. в Штокгольмі теж приділив цій справі надзвичайну увагу. Але до цього часу створити потрібних філософських підстав і певну ідеологію, щоб могла конкурувати з комунізмом, ще не вдалося.

Розроблену схему органичного світогляду і ідеологію Християнського Солідаризму, ми вважаємо, з українського боку спробою створення потрібної ідеології. Часто дехто плутає ідею з світоглядом і ідеологією. Отож ідеї стають ідеологією тоді, коли вони розроблені в певну систему, де всі частини органично пов"язані між собою. Наприклад, ідея УНР не містить в собі світоглядово-ідеологічних засад, бо вона є тільки формою і державно-демократичним змістом української суверенної держави, що побудовані на певних політичних принципах. Як показала історія, для того, щоб протиставитися комунізмові, цього замало. Для нас уенерівців, бійців великого Пітлюрівського Руху, стоїть завдання, з ідеї УНР створити струнку ідеологічну систему, нарівні с у ч а с н и х вимог життя, щоб вона могла переможно боротися з комунізмом, схоронивши не тільки літери УНР, але і їх принципи. При чому, ми мусимо врахувати, що чиста ідеалістична філософія не витримала бою з матеріялізмом, в наслідок чого 1/3 світу є вже опанована комунізмом і він покищо переможно крокує далі.

Наша схема Християнського Солідаризму, в противагу матеріялістичній філософії, дає органичний світогляд, що вміщає в собі найкращі сторони так званого реального чи конкретного ідеалізму, що розбиває матеріялістичну філософію на підставі висновків модерної науки.

Замість принципу клясової боротьби в суспільстві, цієї підстави вчення Маркса-Леніна про суспільство, Християнський Солідаризм протиставить солідарність всіх кляс в справі служіння нації, на підставі поєднання інтересів колективу і окремої особи, при рівних економічних можливостях, і при цьому н е м о ж л и в о с т и з б а г а ч е н н я о д и н и ц ь к о ш т о м з а г а л у.

За підставу соціяльно-економічної концепції Християнського Солідаризму взяті відповідні принципи, що були проголошені Урядом УНР в універсалах, деклараціях і інших державних документах і законах як також і ідеях С.Петлюри, про які він писав. Отже ідеї УНР тут грають вирішальну ролю. Разом з тим ідеї УНР в схемі соціяльно-економічної концепції Християнського Солідаризму перекреслюють найголовніше обвинувачення комуністичного СССР, що визвольні рухи є "реставратором помещицтва і капіталізму". Християнський Солідаризм знайшов форму поєднан

Військові новини

Совітська армія начислює: 2 800 000 наземні війська, 800 000 летунство, 700 000 флот. До кінця року совети хочуть скоротити силу своєї армії на 640 000 вояків.

Сила сателітних армій: Албанія 50 000, Болгарія 165 000, Польща 450 000, Румунія 250 000, Чехословаччина 200 000 і Мадярщина 165 000. За прикладом совєтів сателіти мають замір також свої армії дещо скоротити, але всі ці скорочення виглядають дуже проблематично. Хто їх може перевірити?

Зброю й амуніцію для Австрії постачатиме Совєтський Союз. По словах совєтського посла Іллічева, австрійці одержуватимуть карабіни, малинові пістолі, гармати, танки, панцирні авта та літаки, як рівнож і всі запасові частини.

За повідомленням Головної Квартири канадійської армії, випробування діяльности протилетунської американської ракети "НІКЕ" в полярних обставинах, дали позитивні результати.

В слідуючому бюджетовому році США призначено 244 000 долярів на розбудову летовищ в Европі. Загальна сума, призначена на будівельні цілі армії США за океаном виносить 465,4 мільйонів долярів.

США і Канада вислали /дотепер найбільшу/ експедицію в Арктику з ціллю будови радарних станцій на півночі Аляски і Канади, що має служити повітряній охороні північно-американського континенту. В цій експедиції беруть участь тисячі робітників, три льодоколи, кілька інших кораблів та транспортові літаки.

В південній Англії розпочалися військові маневри, в яких мають бути створені умови атомової війни. В маневрах беруть участь 12 000 вояків. Маневри відбуваються під моттом: "Вкопатися, або - смерть".

В Міністерстві Оборони Німецької Федеральної Республіки до служби в майбутній армії зголосилося дотепер 161 500 добровольців. В цій кількості зголосилося 42 050 старшин, 92 650 підстаршин і вояків волишнього Вермахту та 26 800 що ще цілком не служили в війську.

Як недавно заявив міністр оборони Чехословаччини Чепічка, чеська армія оснащена наймодернішою зброєю і у всіх обставинах готова до бою. Можна припускати, що Чехословаччина має також від совєтів і атомову зброю.

Ціна 50 нім. пфенігів

ють і їх ця агентура не відтягає; друге - щоб регабілітувати бодай хоч частинно Василаки, дати змогу "воскресити" цілком скомпромітований федералістичний рух.

РАЙ ДЛЯ СОВЕТСЬКОЇ АГЕНТУРИ

Дня 1.9. ц.р. до американського шефа радіовисильні "Ліберейшен" /"Освобождение"/ п.Вільямса з"явився режисер і диктор російського відділу цієї радіовисильні Боріс В і н о г р а д о в і заявив, що він залишає працю в радіостанції, бо з дня 1 жовтня він має посаду диктора в радіостанції в Ленінграді. Пан Вільямс був таком вісткою "ошарашений" тим більше, що Б.Віноградов був одним з його кращих людей.

Після цієї заяви Віноградов виїхав до Парижу, а звідти до СССР. Разом з ним виїхала і його приятелька Соня З а х с е /яка працювала в цій же радіостанції-шефом відділу приймання відвідувачів /"Рецептіон"/

Б.Віноградов був принятий кілька років тому певними американськими чинниками на працю як заступник начальника конррозвідчого відділу при ЦОПЕ /Центральне Об"єднання Післявоєнних Емігрантів/ під керівництвом відомого Г.Клімова. З самого початку організації радіовисильні "Освобождение", він був принятий по рекомендації того ж Клімова, як режисер і диктор в радіостанцію. Соня Захсе працювала майже до часу організації тієї ж радіостанції в совєтській адміністрації в Карльсгорсті і була взята на працю по рекомендації того ж ЦОПЕ-Клімова /не помилимося, якщо так висловимося/ безпосередньо з Карльсгорсту.

Як відомо, цей останній випадок не є ані першим, ані остатнім. Останнім не є він ще й тому, що як мав Віноградов тому ж п.Вільямсу заявити, що його приятелі і однодумці ще в радіостанції залишаються. Зрештою, і без цієї заяви Віноградова загально відомо, що таких як він є дуже багато і то не тільки в радіостанції, але і в інших установах психологічної війни та в ЦОПЕ, НТС і т.д.. І ми абсолютно не здивуємося, якщо завтра ще й інші вернуться на свою політичну батьківщину, виконавши доручені їм завдання. Натомість дивним для нас є інша річ, а саме, для чого існують всі оті різні інституції "вимивання мозку"? Виглядає на те, що в психологічній війні з СССР існує засада боротися проти совєтів з допомогою совєтських агентів. Виходить те саме, що було при масовій еміграції: агентура без перешкод могла виїздити, а багато чесних людей затримувалося. Такі методи боротьби з комунізмом не тільки не мають шансів на перемогу, але ставлять цілу акцію цієї боротьби під великий знак запитання.

" Коли ми будемо солідарні
- ми будемо непереможні"!
З ідеологічних засад
Християнського Солідаризму

Советська амнестія

В середині вересня ц.р. советське радіо і преса повідомили,що постановою Верховної Ради СССР дана амнестія для всіх тих,хто в часі минулої війни співпрацював з німцями. Це стосується як тих,що свого часу повернулися до СССР /одні добровільно,другі насильно/ так і тих,які й повернуться тепер.

Ця амнестія передбачує звільнення тільки тих,які були засуджені по статті 58 карного кодексу РСФСР /антисоветська діяльність/,чи по відповідних статтях республіканських кодексів, по пунктах: 1,3,4,6, 10 та 12.

Треба сказати,що амнестія зроблена таки на советський лад і хитро продумана. На підставі указаних в амнестії пунктах 58-ї статті, фактично треба було б звільнити всіх засуджених. Але в дійсності кожного можна залишити далі в кацеті,бо пункт 11 58-ї статті під амнестію не підпадає. А в ньому говориться: "Всякого роду організаційна діяльність направлена до підготовки чи виконання передбачених в цьому розділі /значить у всіх пунктах 58-ї статті,в тому числі й тих,які підпадають під амнестію - прим.В.К./ злочинів, а також участь в організації,створеній для підготовки одного із злочинів передбачених цим розділом,тягнуть за собою міри соціяльного захисту,указані в відповідних пунктах цього розділу". Значить,по одному з указаних пунктів амнестії людина може бути звільнена,але по пункті 11 вона далі залишається в кацеті.

Для нас ціль амнестії цілком ясна. Вона проголошена виключно як пропагандивний трюк для зовнішнього світу,мовляв,дивися світе,советський режим міняється,стає гуманним і справедливим.

В.К.

РОСІЯНИ НАМАГАЮТЬСЯ ВИПРАВДАТИ ВАСИЛАКИ

Російський журнал "За свободную родину" в числі 3,за серпень ц.р. помістив замітку під заголовком "Правда про Василаки". В цій замітці росіяни намагаються доказати,що Василаки втік до СССР тому, що попав в конфлікт з німецьким законом,намагаючись отримати ренту. А це значить,що він советським агентом не був.

Нам зрозуміла така поведінка росіян,бо вони мусять виправдати себе,через виправдування Василаки. І це нас менше цікавить. Натомість нас цікавить інша сторона медалі.

Названий журнал видається невідомими людьми,а адреса його є також тільки на почтову скриньку. Приймаючи до уваги,що цей журнал являється ніби протиорганом михайловському "За возвращение на родину" - це трохи дивно. Крім того злі язики говорять,що цей журнал видається при фінансовій підтримці Американського Комітету.

Виникає при цьому питання, яка є ціль регабілітації Василаки? Тут може бути два припущення: перше - щоб доказати,що на "родину" репатріюються люди,які з советською агентурою нічого спільного не ма-

ня державно-національного і особистого на підставі приватної ініціятиви.

Проти комуністичної тези,що "всі засоби добрі,що ведуть до мети' Християнський Солідаризм поставив християнську етику і не в загальних словах,але в конкретній формі заклику сумління,сумління особистого, національного і вселюдського.

В замін комуністичного інтернаціоналізму Християнський Солідаризм дає органічну побудову національного суспільства і шляхи до майбутніх різних національно-державних об"єднань,тільки через створення повноцінних суверенних національних держав,що є частинами одного людського суспільства. Принципи державного будівництва в Християнському Солідаризмі є взяті з державної програми Уряду УНР і спираються на демократичних засадах проголошених С.Петлюрою,що і в сучасні часи служать за мету для більшости суверенних держав світу,навіть в умовах сучасної демократії.

Особливу вагу Християнському Солідаризмові дає те,що він побудований на останньому слові політично-соціяльних наук і висновків модерної філософії,з врахуванням українських традицій та характеру і разом з тим являється вселюдською ідеологією сприємливою для всіх.

Перед УНГ,як військово-політичною організацією українських християнських солідаристів,стоїть завдання найширшого розповсюдження засад Християнського Солідаризму,як уенерівської ідеології,серед частин совєтської армії і флоту. Саме в цьому і є найстрашніший удар,що може завдати визвольна організація на еміграції поневолювачеві свого народу.

Ці засади є притягаючі для кожної чесної людини,що бореться за свободу проти неволі. Вони гарантують вільну працю і рівні творчі і економічні можливості для всіх працюючих. Можливість самім розпоряджатися наслідками своєї праці при демократичних свободах особистого сумління і громадського становища і виключають експлуатацію людини державою,або людини людиною. В цьому і є запорука перемоги Християнського Солідаризму над комунізмом,а звідси і поновлення нашої державної суверенности.

Володимир Наддніпрянець.

"Християнський Солідаризм органічно пов"язаний з характером і з усією історією українського народу".

З ідеологічних засад Християнського Солідаризму.

Для членів і прихильників УГ-ХС!

Єднаймо дух і зброю
- чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ
-ХРИСТИЯНСЬКИХ СОЛІДАРИСТІВ

Жовтень-листопад Ч.9-10 /21-22/ 1955

УНГ на нових ідейних позиціях

Женевська конференція Голів 4-х держав, де Булганін відкинув пропозицію Президента Айзенгауера припинити диверсійно-розкладову акцію комунізму в цілому світі, заява Хрущова дня 18.9.ц.р. про те, що ті, хто вважає що КПСС відмовився від вчення Маркса, Енгельса і Леніна - глибоко помиляються та остання женевська конференція 4-х міністрів закордонних справ, - є найновішої дати докази, що большевизм не має заміру припинювати свою холодну війну. Поведінка Кремля вказує на те, що большевизмові сьогодні потрібне тільки політично-стратегічне відпруження світової політики, яке Кремль в 1955 році і вповні осягнув. Большевизм мусить закріпити здобуті в II-й світовій війні позиції та мати відповідний час на підготову дальшого завойовництва своєю ідеологічною офензивою. Коли комунізм при політичному відпруженні посилює свою ідеологічну боротьбу, то силою фактів те саме повинен робити також і антикомуністичний світ. Про фізичну перемогу над комунізмом може бути мова тільки тоді, коли в першу чергу буде переможена його ідеологія, на якій базується вся потужність большевизму. Багато противників комунізму цього фактора недооцінюють, тому вони й систематично терплять поразки.

Головні причини успіху комунізму та поразок його противників.

Студії причин постійних дотеперішніх поразок усіх противників комунізму приводять до таких висновків:

1/ всі успіхи комунізм завдячує своїй новій ідеології та випливаючій з неї соціяльній програмі, політично-воєнній стратегії й тактиці дії;

2/ натомість поразки всіх противників комунізму випливають з неактраційности їх ідеологічних засад та соціяльних програм і перестарілої стратегії й тактики дії;

3/ комунізм започаткував зовсім нову еру тотальних ідеологічно-соціяльних воєн, до яких він поза арміями втягає цілі нації, а майже всі противники комунізму далі послуговуються старими методами нормальної політичної та мілітарної боротьби;

4/ комунізм впровадив зовсім нову політично-воєнну стратегію і тактику боротьби, яка базуючись на вченні Маркса-Леніна-Сталіна, ставить головну ставку на опанування живої людини, натомість всі противники комунізму досі базували свою стратегію й тактику в першу чергу на наявних матеріяльно-технічних засобах та кількості дивізій;

5/ ці дивізії та їх евентуальна матеріяльно-технічна перевага, приходять до вирішального слова рідко, тільки в часі війни, а комуністична війна за опанування людської душі ведеться в кожній країні постійно. В результаті, боротьба в даній країні кінчається тим, що всі матеріяльно-технічні засоби опиняються в руках комуністів.

Історичні події в Росії та всіх інших країнах бувшої царської імперії в 1917-25 рр., як рівно ж події у всіх країнах опанованих комунізмом по II-й світовій війні, а особливо в Китаї, дають нам такі повчаючі факти:

1/ концепції російського монархізму та російської соціял-демократії як рівно ж китайського націоналізму, не могли встояти проти концепції комунізму. Сталося так не із-за одного комуністичного терору, як це багато антикомуністів себе виправдує, а в першу чергу тому, що нова динамічна ідеологія та соціяльна програма комунізму потрапили своєю атракційністю завоювати більшість народніх мас. В руках царської влади, тимчасового уряду Росії, білих генералів та режиму Чіян-Кай-Шека була повнота влади та колосальні матеріяльні засоби, але вони опилися з рукаx комуністів через ідеологічно-політичне опанування живої людини, яка володіла тими засобами.

2/ Де самої пропаганди замало, там з допомогою приходять партизанські та регулярні червоні армії, що насаджують комунізм грубою силою. Цим методом комунізм опанував насильно цілу Східну Европу. Ідеологічне опанування таких країн доконується пізніше.

З наведених фактів виходить, що успішну боротьбу проти комунізму можна вести тільки за допомогою таких старих та нових ідеологічно-програмових засад, які потраплять своєю атракційністю конкурувати з комуністичною ідеологією. Клясичним прикладом до цього є маленький фінляндський народ, де комуністична пропаганда не має жодних успіхів. Оборона цього народу базується на старих національних тради-

ціях та скарбах культури. Натомість в країнах вже опанованих комунізмом, де всі ці старі традиції сильно винищені, необхідно шукати для контрофензиви проти комунізму таких нових ідеологічно-соціяльних основ, які б потрапили:

1/ виявити й доказати наукову необгрунтованість комуністичної ідеології та нежиттєздатність її соціяльної програми;

2/ виставити на місце комуністичної ідеології та соціяльної програми такі нові ідеологічно-соціяльні засади, які своєю науковою обгрунтованістю та історичним досвідом кожної нації, потраплять перебороти впливи комуністичної ідеології і стати базою для побудови нового політично-соціяльного ладу кожної нації;

3/ не нести реставраторських тенденцій якогось реакційного старого ладу, бо тоді ці тенденції використає комуністична пропаганда.

Аналіза ідеологічно-програмової бази української політики.

Самокритичний перегляд ідеологічного арсеналу українських політичних партій дає такий образ:

1. Соціял-демократи: ідеологія всіх бувших соціялістичних партій, що по другій світовій війні злилися в одну соціялістичну партію, в своїй основі базується на вченні Маркса та інших більш поміркованих соціялістичних філософів. З уваги на те, що марксізм зробився біблією комунізму, всі соціялісти цілого світу або кажуть, що комунізм зфальшував Маркса, або зовсім відпекуються від нього та шукають нових ідей, що не є легким завданням. Соціялізм переживає тяжку ідеологічну кризу. Як з цієї кризи соціялізм вийде, тяжко передбачити. Ситуація соціялізму в Україні ще більше загрозлива як в вільних країнах. Спочатку комунізм зовсім скомпромітував усі партії II-го Інтернаціоналу та їх ідеали, а під кінець скомпромітувався сам як носій "соціялізму" і тепер соціялізм не може мати на Україні жодного успіху.

2. Націонал-комуністи: По II-й світовій війні на еміграції появилися т.зв. українські націонал-комуністи, що відійшли від комуністичної партії, але не влилися до соціялістичної партії. Ці групи повели голосну пропаганду в користь опозиції в комуністичній партії України, що рекрутувалася з "боротьбистів" під проводом Шумського, укапістів та розчарованих сталінців під проводом Скрипника і Фітільова-Хвильового. Їх ідеологія базується на вченні Маркса-Леніна з своєю власною інтерпретацією національного питання, яке з їхнього погляду, фальшиво інтерпретує червона Москва. Вони намагаються доказати, що вище названій опозиції в комуністичній партії Україна завдячує свій всесторонній ренесанс 1920-30 рр, та що концепція цієї опозиції - це єдино правильна лінія для української національної політики. Все це разом взяте неправда. Своє внутрішнє та міжнародне положення Україна завдячує всенаціональній революції, а не мізерній опозиції в комуністичній партії. "Концепція" опозиції цілком скрахувала. Її використано в боротьбі проти

української демократії і знищено. Всякі концепції "націонал-комунізму", це утопія і їх ідеалізація являється нічим іншим як ідеологічною агентурністю марксизму-ленінізму, яка тягне за собою політичну та всесторонню агентурність в користь червоної Москви.

3. Центрові ліберально-демократичні партії УНРади: По другій світовій війні на еміграції реактивували свою політичну діяльність та постали нові центрові ліберально-демократичні партії. Політично всі ці партії стоять на республіканьсько-демократичних позиціях, диспонують досвідченими авторитетними кадрами і відіграють високо позитивну ролю в українській політиці. Одначе, ніодна з цих партій не має своєї чітко сконкретизованої нової ідеології. Ідеологічний арсенал цих партій базується на старих загально-відомих ліберально-демократичних ідеалах, які вимагають ревізії та доповнень, стосовно до сучасної нової соціяльної доби. Роля і питома вага цих партій може бути підвищена на необхідний рівень тільки тоді, коли вони збогатять свій ідейний скарб новими ідеологічно-соціяльними засадами.

4. Націоналісти: Український націоналізм переживає таку саму кризу як і соціялізм. Його ідеологія була базована на вченні Дмитра Донцова, що в свою чергу базувався на філософії західньо-европейських волюнтаристів, а далі новітніх радикальних націоналістів. З уваги на те, що на цій ідеології була базована політика фашизму в Італії та націонал-соціялізму в Німеччині, вона була дуже сильно спопуляризована в цілій Західній та Центральній Европі аж до II-ї світової війни. Натомість українські націоналісти всіма засобами намагалися популяризувати цю ідеологію на еміграції та в Західній Україні. Але II-га світова війна принесла повний крах наці-фашизму.

Ще на початку війни ОУН розкололася на дві групи. Натомість по II-й світовій війні на еміграції ОУН-Бандери розкололася на кілька окремих груп. Цей розкол офіційно має ідеологічний характер, де частина кадрів групи Бандери виступили з демократизаційними проектами для цілої партії, що їх відкинув Бандера. Ці "демократизаційні" проекти нереальні, бо вони конюнктурні і не мають змоги так скоро знайти теоретично-наукове обгрунтовання. З уваги на те, що в ОУН досі не відмовилися від своїх старих ідеологічних позицій, особливо група Бандери, треба зробити висновок, що український націоналізм далі залишається на тих самих ідеологічно-програмових засадах, на яких він стояв перед війною. Досвід в другій світовій війні показав, що ця ідеологія, із-за випливаючого з неї тоталітаризму та зоологічного шовінізму, в Україні не може мати ніякого грунту. Вона чужа українській національній ментальності.

5. Монархісти: Існує добре науково обгрунтована ідеологія українського монархізму, опрацьована В"ячеславом Липинським, але сама концепція реставрації в Україні любої форми монархістичної держави дасно віджита. В 1917 році, коли була змога волевиявлення українського народу, він сприйняв республіканьсько-демократичну державну концепцію, за яку полягли та далі віддають своє життя міліони людей. Крім того, українські монархісти не були в 1918 р.

і не є сьогодні консеквентні. Вони не проклямували концепції української монархії з власним монархом, а створили й досі тримаються гетьманату, що так за гетьманської доби, як і в 1918 р. не був суверенною державою, а тільки васальним губернаторством чужої держави. При сучасних умовах подібного роду державність України зовсім не мислима і як з"ясувалося в другій світовій війні, український монархізм цілком не має жодних впливів.

Таким чином об"єктивна аналіза показує, що український визвольний політичний рух не диспонує такою ідеологічною базою, яка була б спроможна конкурувати з комуністичною ідеологією. Комунізм вбиває свою ідеологію насильно в найширші народні маси і її необхідно поборювати тільки такою самою динамічною ідеологією серед таких-же найширших народніх мас. Слаба сторона демократії полягає в тому, що вона не послуговується в боротьбі проти комуністичного масового централізму таким самим масовим централізмом. Це дає змогу комунізмові пляномірно винищувати всіх своїх противників поодинцем, через попереднє їх ідеологічне роз"єднання. Тут самого технічного об"єднання, що випливає з політичної конюнктури замало. Справа вимагає в першу чергу концентрованої ідеологічної єдности.

Шукання нових ідеалів.

Українська Національна Ґвардія, як військово-революційна організація, незабаром по II-й світовій війні, прийшла до вище наведеної констатації фактів і дуже болюче відчула в своїй діяльності брак такої ідеологічної бази, яку вимагає сучасна доба. На самому початку УНҐ була подумана як організація військово-політична, яле велика частина її членства, що була рівночасно членами різних політичних партій, стояла за те, щоб УНҐ була тільки чисто військовою організацією. Крім того, одна партія всіма силами намагалася перетворити УНҐ на свою однопартійну прибудівку, на зразок комуністичної партії та її всяких прибудівок. Натомість ще одна частина нашого членства, що не належала до жодної партії, тако ж стояла за те, щоб УНҐ не вмішувалася до жодної політики, а тільки вела свою діяльність як число військова організація. Почулися від партійних та безпартійних членів закиди, що Головна Команда хоче перетворити УНҐ на політичну партію і т.п..

Партійні члени діяли по директиві своєї партії і мали свою ціль. Натомість закиди безпартійного членства, що стояло за чисто військовий характер організації, не мали рації. Яку революційну діяльність може вести військова організація, коли вона не має своєї ідеології та її членство не є відповідно політично школене? Одні партії зовсім кадрів не вишколюють, а другі вишколюють для праці не в УНҐ, а для себе. Ідеологія і соціяльна програма цих партій, протилежна до тих ідеалів УНР, що на них поставила себе УНҐ. Спочатку УНҐ пробувала шукати тіснішої співпраці з деякими політичними партіями, але пізніше виявилося, що одна з них /УРДП/ розуміє цю співпрацю тільки в той спосіб, що УНҐ повинна, як військовий сектор, виконувати накази не Уряду УНР, а тільки ЦК однієї цієї партії. Такі тоталітарні методи абсолютно незгідні з

статутом УНҐ. Інші демократичні партії таких вимог до УНҐ не ставили і не ставлять, тому поміж нами існує дружня співпраця, як суверенних організацій.

З таких причин УНҐ, як молода організація, мусіла пережити тяжку внутрішню кризу та перейти окрес внутрішньої кристалізації й ідеологічно-політичного самоформування. В цих процесах вона утримала свою суверенність, встояла на засадах передбачених її статутом, частина її членства, що намагалася підпорядкувати УНҐ своїй партії усунена з її рядів, а решта продовжує свою попередню роботу. Першим і основним завданням організації тепер стало створити свою власну таку ідеологію, що її вимагає нова доба. Наша летючкова акція за залізну заслону це нам тільки підтвердила. Аполітичні армії ера комунізму перенесла в архів старовини гарних ліберальних часів. Сучасний вояк, а особливо революціонер, мусить бути в першу чергу вихований на глибоко моральних ідеологічних засадах, а в другу чергу всесторонньо вишколений політично. УНҐ не має і не відомо чи буде мати змогу організувати на чужині якісь чисто військові, бодай найменші одиниці, а мусить готовитися до організації революційним шляхом іррегулярні збройні сили на рідних землях. Це завдання, в якому політичний фактор грає основну ролю. Наші військові кадри проходять наймодерніший воєнний вишкіл в большевицькій армії, але ми повинні нашими ідеологічно-політичними ідеалами поставити ці кадри на службу не комуністичній партії, а своєму народові. Бодай частину такого завдання УНҐ зможе виконати тільки тоді, коли вона буде молодою повнокровною військово-політичною організацією з власними новими ідеологічно-соціяльними засадами, а не товариством старих ветеранів. Для цього існують суто ветеранські організації, що виконують це високо почесне завдання. Якраз в тісній співпраці з Союзом Українських Ветеранів творилася УНҐ та устійнювалися її завдання, які не входять до компетенції ветеранських організацій.

З посеред кількох проектів Головна Команда УНҐ вибрала схему нової ідеології Християнського Солідаризму, що її опрацював Д-р Володимир Наддніпрянець. Цю ідеологію УНҐ оприлюднила порядком дискусії в своєму часописі "НАСТУП" чч. 1-2, провела над нею дискусію, а пізніше постановою Головної Команди дня 12-13.3.55, Християнський Солідаризм прийнято як ідеологію УНҐ. Надзвичайною особливістю Християнського Солідаризму є те, що він пропагує не тільки нову ідеологію але і новий світогляд. Його органичний світогляд, побудований на останньому слові висновків модерної філософії, відбірає грунт від філософії марксизму-ленінізму. Органичний світогляд підриває віру підсовєтської людини в правильність псевдозаконів комунізму в розвиткові суспільства, що означає підрив віри в кінцеву перемогу комунізму. Другою особливістю Християнського Солідаризму є те, що його концепція національного солідаризму проти антаґоністичного клясового розщеплювання нації і соціяльно-економічна концепція є концепцією УНР, котрі були визначені в Універсалах і інших документах УНР на рідних землях. Крім того, що Християнський Солідаризм має український національний характер, він є ідеологією і всеславською, що дає можливість найтіснішої співпраці всіх народів і суверенних держав. Тобто, ідеологія Християнського Солідаризму є ідеологією не тільки сучасности

але і майбутнього.

По створенні та принятті своєї власної ідеології, яка базується на засадах християнської етики та клясової, національної й інтернаціональної солідарности суверенної одиниці та держави, УНҐ, таким чином, остаточно закінчила процеси своєї внутрішньої самокристалізації і прибрала той характер військово-політичної організації, що випливає з її ідеології, тобто організації християнських солідаристів. Для введення цього ідеологічно-політичного елементу також і в саму назву організації, постановою Головної Команди від 2.10.1955 внесено до назви організації такий додаток: "Українська Національна Ґвардія -Християнські Солідаристи", скрочено: "УНҐ-ХС".

Збагативши та скріпивши свій ідеологічний арсенал власною новою ідеологією, УНҐ-ХС розпочинає нову фазу своєї діяльності починаючи від виховання своїх кадрів на засадах Християнського Солідаризму та вояцького лицарства. Політичним ідеалом УНҐ-ХС є знищення комунізму та відбудова суверенної Української Народньої Республіки. Слідуючим етапом діяльності УНҐ-ХС має бути збільшення її членства та всесторонньої активізації нашої діяльності на рідних землях та на еміґрації. Ідеали Християнського Солідаризму УНҐ-ХС буде послідовно нести в найширші маси українського народу, як ту ідеологію, що вибиває грунт з-під комуністичної ідеології та несе нові науково обґрунтовані засади для розв"язки всіх національних, політичних, культурних та соціяльних проблем української нації.

Т.Бульба-Боровець.

" Християнський Солідаризм органично об"єднує інтереси людини з національно-економічними потребами нації на підставі особистої вільности ".

З ідеологічних засад
Християнського Солідаризму.

СОЛІДАРНІСТЬ - ЗБРОЯ НАШОЇ ПЕРЕМОГИ.

Аналізуючи причини невдач і поразок української держави ще з княжих часів, часів гетьманщини, часів національної- революції 1917-1921 рр. та сьогоднішнього стану, мусимо прийти до висновку, що однією з головних причин всіх невдач була і є відсутність належної національної солідарности.

Завжди було і так є і тепер, що навіть в часи національної небезпеки у нас бракувало національної солідарности поміж поодинокими клясами суспільства, в середині самих клясових груп, між політичними і державними проводами ріжних національно-політичних течій і навіть поміж людьми в середині одного і того ж політичного табору. Наша державна історія повна фактів взаємопоборювання поміж князями, за княжих часів, між козацькими отаманами в добу козаччини як тако ж і після неї.

Історія боротьби УНР на рідних землях і пізніше на еміграції - це історія боротьби за солідарність українського народу, повторення боротьби Мазепи з Кочубеєм і то в загальнонаціональних маштабах.

Правдивим солідаристом, що стояв на засадах християнської етики, національного сумління, був Симон Петлюра. Всі його промови, статті, проекти державно-національного будівництва, були закликом до українського національного сумління, до національної солідарности.

Тепер, коли ми вступаємо у вирішальні часи нашої визвольної боротьби, питання національної солідарности отримало також вирішальне значення. Від цього залежатиме основний успіх нашої перемоги. Але одні заклики до солідарности нам не допомогли колись і тепер та в майбутньому теж не допоможуть. Голими гаслами про солідарність не можна протиставитися струнній ідеологічній системі комунізму, що оперує концепцією клясової інтернаціональної солідарности і виводить цю концепцію з псевдонаукових філософських підстав. Саме ці псевдонаукові філософські підстави і тримають в полоні душі багатьох людей. Саме і це в великій мірі було і є передумовою успіху комунізму взагалі, а на Україні зокрема. Матеріяльна зброя як засіб поневолення, що її тримають в руках наші московські і "свої" поневолювачі, є лишень наслідком їхнього ідейного спрямування.

Не будемо самі себе обманювати, бо самообман, це шкідлива ілюзія, що завжди доводила і доводить до поразки. Москва в 1917-21 рр. збройно, війною, завоювала Україну, але окупація України утримувалася і утримується і сьогодні, тільки за допомогою місцевого апарату окупаційної влади, - українських комуністів. Вони, українські комуністи, організовують шляхом терористичних міроприємств, низовий апарат з позапартійних і навіть притягають і антикомуністів. Той факт, що при цьому українські комуністи спираються на московські багнети, тільки ще збільшує їхню відповідальність перед народом.

Не будемо тако ж самі себе обманювати щодо настроїв в Україні, особливо молоді, від якої залежить наше майбутнє. Серед українських комсомольців є багато ідейних комуністів. Всю українську не комсомольську молодь вже кілька десятків років, починаючи з дитячого садка аж до вищих учбових закладів та шляхом літератури, мистецтва і т.п., затроюють ідеями комунізму. Цю молодь годі звільнити від нас-

лідків комуністичного виховання тільки гаслами про національну солідарність, чи однією концепцією державної самостійности. Але вона буде нашою, антикомуністичною, національно-творчою молоддю, коли ми доведемо їй фальшивість і псевдонауковість підстав ідеології комунізму, захитаємо віру в його остаточну перемогу і дамо їй нову віру, - нову ідеологію національної солідарности і національного сумління на підставі наукових висновків, побудованих на засадах вселюдської етики християнства. Питання перемоги української національної революції є питанням боротьби за душі підсовєтських українців, зокрема молоді.

Щоб це питання розв"язати на українську користь, перш за все треба створити з гасла солідарности також струнку, переконливу ідеологічну солідаристичну систему. Схема християнського солідаризму є такою нашою спробою в цьому напрямку. Органичний світогляд християнського солідаризму вчить, що світ є неподільний і всі його частини органично пов"язані між собою та доказує на підставах розвитку всесвіту /суспільства, рослинного і тваринного світів/, що світ розвивається завдяки солідарній дії окремих частин одного цілого.

В суспільстві, християнський солідаризм найвищим цілим вважає націю, звідси і національна солідарність, через яку скріплюється і вселюдський солідаризм. Таким чином, національний солідаризм є неодмінним висновком наукового органичного світогляду і вперше отримав наукову підставу, що може протиставитися комуністичним клясовим принципам, що національну солідарність розбивають. Світ стремить і йде, хоч і повільно, до добровільних міжнаціональних об"єднань. Християнський солідаризм, на підставі наукової теорії, що органичне об"єднання може бути тільки між рівноцінними частинами одного цілого /світового суспільства/, розробив суспільну теорію міжнаціонального об"єднання тільки через державно-національні самостійні одиниці.

Таким чином, голе гасло солідарности серед нації і помiж націями виросло в ідеологічну систему на наукових засадах. На наукових підставах і на основі законодавства УНР є вирішені в християнському солідаризмі і економічно-соціяльні проблеми. Солідаритет соціяльних відносин в солідаристичній нації, вибиває грунт комуністичній теорії монопольности державного капіталу і формулі антагонізму між працедавцем і працюючим. Шляхотні, етичні засади християнства, на підставі ідей національного сумління, мусять перемогти вовчу етику комунізму, що "мета виправдує засіб". Одначе ідеологія християнського солідаризму буде мертвою, коли ми не будемо цю ідеологію розповсюджувати в масах, зокрема серед підсовєтських людей, а особливо в совєтськім війську, що тримає в руках зброю яку їм до рук дав комунізм.

Пропаганда християнського солідаризму в совєтськім війську є якраз справою військово-політичної антикомуністичної організації християнських солідаристів, якою стала УНГ. Християнський солідаризм як ідеологія, вкупі з державною концепцією УНР має всі передумови розбити вщент ідеологію комунізму і совєтську державну форму і тим спричинитися до перемоги української визвольної революції. Засади національного солідаризму і національного сумління мусять бути введені в практику дій антикомуністичних національних українських орга-

були дійсними творцями українського ренесансу 20 рр. і хто був його катом.

Однією з причин поразки УНР в 1917-21 рр. і невдач в нашій визвольній боротьбі і до сьогодні, була і є ліберальне ставлення українського національно-визвольного руху до українського націонал-комунізму і його діячів. Наближається час, коли боротьба за звільнення України прийме збройний характер і саме в ці часи новітні українські неонаціонал-комуністи знов будуть встромлювати ніж в спину українській визвольній революції, як це було і колись. Щоб не повторити помилок минулого, наш обов"язок запобігти цьому вже сьогодні, розкриваючи націонал-комунізм, в якій би замаскованій формі він не пропагувався.

Тому розповсюдження брошури В.Наддніпрянця "Чи сходяться дороги?" має надзвичайно важливе значіння. Брошура видається поки що дуже обмеженим накладом українською мовою, але з коротким змістом в англійській і німецькій мовах та коштує в Німеччині 1 НМ, а поза Німеччиною 50 центів або їх рівновартість.

Командантів Краєвих і Місцевих Команд, як також і ввесь актив УНГ, проситься якнайшвидче перевести підписку на брошуру та збірку пожертв на її видання. Одночасно редакція "Наступу" підготовлює видання ч.3 часопису "НАСТУП" з літературно-мистецькою сторінкою, де буде вміщена велика стаття з приводу 30-річчя літературної діяльности І.Багряного під назвою "Думки про творчість". Просимо сполучити кампанію підписки на брошуру В.Наддніпрянця зі збіркою пожертв на пресовий фонд.

Збіркові листи свого часу Господарчо-фінансовий Відділ розіслав. Просимо ці збірки перевести, бо від них залежить реалізація вище поданого. Брошуру замовляти: Verlag "NASTUP", München-Feldmoching, Postfach 14.

Політичний Відділ ГК.

"Бути чесним виконавцем всіх своїх обов"язків, гідно стояти на висоті кожного, хоч би найтяжчого завдання, без всякого огляду на час, місце, ситуацію та обставини - ЦЕ НАЙРАДІСНІШЕ ПАТРІОТИЧНЕ ПОЧУТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ВОЯКА !"

З ідеологічно-моральних основ УНГ.

З ПОСТАНОВ Г.К.

Постанова ГК УНГ від 2.10.55:

"В зв"язку з тим,що Українська Національна Ґвардія,постановою Головної Команди від 14-15 березня 1955 року,прийняла як ідеологію УНГ християнський солідаризм,Головна Команда з днем 2.10.1955 року постановлює:

До теперішньої назви "Українська Національна Ґвардія" додати "ХРИСТИЯНСЬКІ СОЛІДАРИСТИ". Таким чином від дня 2 жовтня 1955 року УНГ має назву: "Українська Національна Ґвардія - Християнські Солідаристи",скорочено "УНГ - ХС"."

Постанова прийнята одноголосно.

Постанова ГК УНГ-ХС від 1.11.55.

Останнім часом п.ген.М.Капустянський виступив з проектом створення "Координаційного Центру Комбатанських Організацій" /КОЦКО/. До КОЦКО,згідно проекту,мали б входити всі українські комбатанські організації зі всіх країн поселення українців. По цьому питанні ГК дня 1.11.55 р. винесла слідуючу постанову:

" Ми вітаємо пропозицію п.ген.М.Капустянського,одначе,рахуючи, що координація всіх комбатанських організацій із-за їх політичної різнородности не має виглядів на реалізацію, пропонуємо створення координаційного центру комбатантів тільки з тих організацій,які стоять на плятформі УНР. При цьому зазначуємо,що з числа цих організацій виключається т.зв. "Легіон ім.С.Петлюри", який являється прибудівкою політичної партії,що не стоїть на плятформі УНР,а тільки нею прикривається,пропагуючи концепцію націонал-комунізму".

Постанова прийнята одноголосно.

НОВИЙ СКАНДАЛ В РАДІОСТАНЦІЇ "ОСВОБОЖДЕНИЕ".

Недавно Американський Комітет визволення від большевизму подав до відома окремим комунікатом про те,що співробітник Комітету і радіостанції "Освобождение" Колосов втік до СССР. Вже самий факт,що Комітет подав це офіційно,говорить сам за себе,бо досі з боку Комітету подібні випадки заперечувалися,тобто говорилося, що ті,що втікали,з Комітетом нічого спільного не мали.

Хто ж такий Колосов?

По його словах,він був перед війною полковником червоної армії.

Опинившись на еміграції, він десь в 1948 році виемігрував до Австралії. Там же попав зразу на чорну листу австралійської поліції, бо поліція мала дістати відомості, що він агент. З цього приводу австралійський уряд виніс рішення виселити Колосова з Австралії. Тоді відомий українжер п. Вайнбаум з "Нового Російського Слова", безперечно що при допомозі деяких чинників, забрав Колосова до США, а звідти в 1951 році він приїхав, вже з американськими документами до Мюнхену та почав працювати в радіостанції "Освобождение" і працював там до самої втечі.

Підводячи підсумок цього нового акту "боротьби за визволення народів", ми можемо тільки сказати, що пора вже декому нарешті усвідомити, що боротися проти совєтів з допомогою совєтської агентури - це те саме, що гратися бумерангом, який кинутий безцільно прилітає назад і вбиває того, хто його кинув.

ЄДИНОНЕДЕЛИМСТВО ДИРЕКТОРА ІНСТИТУТУ.

Новий Директор Інституту для вивчення історії і культури СССР /поза радіостанцією "Освобождение", друга установа Американського Комітету/ проф. Мерцалов, дня 18 жовтня ц.р. виступив перед Науковою Радою Інституту з обвинуваченням неросійських науковців Інституту за "урази і образи російському народові". Ми не будемо зупинятися на всіх його закидах "ураз і образ", але подамо лишень основний, на якому базувалися і інші закиди:

В передмові до українського і білоруського "Збірників", що були видані українськими і білоруськими науковцями Інституту, СССР названо "штучним конґломератом різних рас, народів і національних груп, об"єднаних в одну державу терором і підкореній одній диктатурі". Проф. Мерцалов протестує проти називання "СССР а тим самим і Росії конґломератом". Мерцалов заявляє, що "Росія, переіменована большевиками в СССР, являє з себе цілість, є державою, що зложилася закономірно і яка вже існує понад 100 років".

Якже можна надіятися, що поневолені Москвою народи можуть одержати допомогу для вибореня своєї самостійности, коли офіційні особи установ, що ту допомогу мали б дати, так офіційно заявляють??

Ціна:
В Німеччині-50 нім.пфенігів.
Поза Німеччиною - 20 ам.центів,
або їх рівновартість.

Адреса:
Verlag "NASTUP"
München - Feldmoching
Postfach 14. West Germany.

Для членів і прихильників УНГ-ХС!

Єднаймо дух і зброю
- чекає нас рішальний бій!

БЮЛЕТЕНЬ

ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ
- ХРИСТИЯНСЬКИХ СОЛІДАРИСТІВ

Січень Ч.1 /23/ 1956

Головна Команда Української Національної Ґвардії - Християнських Солідаристів найсердечніше вітає з Різдвом Христовим та Новим Роком: весь Український Народ, його визвольно-революційне підпілля на Батьківщині і всіх українців-вояків, що перебувають в приязних і ворожих арміях; Президента УНР пана Д-ра Степана Витвицького і Віцепрезидента пана генерала Олександра Удовиченка; Президію УНРади і її Виконавчий Орган; Ієрархію і вірних всіх Українських Церков; всі українські політичні, військові та громадські організації і наукові установи; всі Краєві і Місцеві Команди УНГ-ХС і всіх членів та прихильників Петлюрівського Руху.

Головна Команда УНГ-ХС.

От.Т.Бульба-Боровець.

1955 - 1956

-:-:-:-:-:-:-:-:-:-:-:-:-

Знову один рік за нами. Треба признати,що його політично-стратегічний баланс в порівнанні до інших років дуже імпозантний. Спробуємо в коротких словах його переглянути,щоб можна було зробити собі деякі висновки.

Міжнародна політика.

В міжнародній політиці та глобальній стратегії 1955 рік стояв під знаком одної особливої події. Маємо на увазі женевську конференцію 4-х великих держав. На цю конференцію обидві протилежні сторони ставили велику ставку. Большевики - для використання її в своїй диверсійній пропаганді,а західні демократії - для збереження миру. Обидві сторони прорахувалися. "Дух Женеви" дуже скоро зник наче пара. Всі надії західніх оптимістів закінчилися великим розчаруванням,а большевикам також не пощастило далі обдурювати цілий світ чадом "духа Женеви". Після проваду переговорів,послідували зовсім інші наслідки як ті,що їх сподівалися большевики. Хоч нам і соромно за політичних діячів західніх демократій,які ведуть політику не передбачуванням,а розчаровуванням,одначе,з приємністю треба об"єктивно ствердити, що їх реакція на провал Женеви була гідна.

Активи балансу червоного бльоку за останній рік: 1/ організація Варшавського пакту для координації комуністичних европейських політично-мілітарних сил; 2/ посилення політичних впливів на Азію та Африку через конференцію в Бандунгу; 3/ заключення цілого ряду політично-мілітарних договорів СССР з азійськими країнами; 4/ вдала спроба затягання балканської діри в залізній завісі замиренням з Тіто; 5/ вміло використовуваний напружений стан на цілому Близькому Сході; 6/ амбасада СССР в Боні; 7/ введення кількох нових сателітних держав до ОН; 8/ успішна проба совєтської водневої бомби; 9/ поява совєтської стратегічної авіації; 10/ закінчення реорганізації збройних сил усіх комуністичних держав з новим озброєнням,зменшенням чисельності бойової одиниці та більшої її ініціятивності,тобто підготовка до атомової війни.

Активи балансу демократичного блоку за останній рік: 1/ посилення НАТО через консолідацію Західньої Европи реалізацією паризьких угод, 2/підготова оборони цілої Океанії та Східної Азії пактом СЕАТО; 3/ економічна допомога Далекому Сходові конференцією держав Коломбо; 4/економічна допомога США всім іншим відсталим країнам; 5/ організація оборони Середньої Азії Багдадським пактом; 6/ заключення турецько-грецько-югославського воєнного союзу; 7/ вступ кількох некомуністичних країн до ОН; 8/ поширення сітки американських воєнних баз в Іспанії та інших стратегічних пунктах світу; 9/ раптовий спад ілюзій в цілому вільному світі на пропаговану Москвою "коекзистенцію" і реалістичне автоматичне підвищення видатків на

озброєння та організацію збройних сил; 10/запланована на січень конференція Айзенгауер - Ден в Вашінґтоні, на якій правдоподібно Вашінґтон доб"ється ревізії дотерерінньої політики Лондону на Далекому Сході, що давно визнала уряд червоного Китаю та домагається прийняти його в ОН.

Таке поверхове зіставлення головніших позицій балансу обох бльоків вказує на те, що обидві сторони не сплять. Матеріяльно-технічну й наукову перевагу демократичного бльоку над большевицьким бльоком цей останній дати надолужує єдиностичністю своєї політичної концепції для кожної частини світу. Особливо ця концепція має успіх не тільки в колоніяльних, але навіть і в бувших колоніяльних просторах.

Одначе не так-то вже легко реалізуються всі большевицькі пляни в бувших колоніяльних країнах. Тріумфальна подорож Хрущова та Булганіна по Азії, із-за агресивної політики Кремля, якої ніяк не поділяє Індія, виявила також багато суперечностей, яких не так легко розв"язати Москві. Азійські народи за всяку ціну хочуть зберегти свій невтралітет. Хоч заява Неру, при співпраці з червоним Китаєм та Москвою про нетотожність ґандізму з марксизмом-ленінізмом виглядає більше ніж наївною, то все-таки це є фактори які паралізують большевицькі пляни. Ні індійці ні бірманці добровільно на комунізацію своїх країн не погодяться. Натомість, штурмувати їх партизанськими "народніми арміями" та "китайськими добровольцями" ще не дозволяє ситуація цих країн. Помимо того, західні демократії вповні здають собі справу з того, що комунізація решти Азії стоїть на порядку денному і роблять відповідні протизаходи.

Загально-еміґраційна політика.

На цьому відтинку минулий рік був дуже промовистий. Сама Москва і всі комуністичні держави повели дуже гостру боротьбу проти діяльності всіх національних політичних еміґрацій. Ця боротьба велась політичною пропаґандою і терором. Справа зайшла так далеко, що Москва, яка нормально старалася замовчувати існування антикомуністичної еміґрації, тепер офіційно признала її існування та діяльність, створила спеціяльний комітет для репатріяції і т.п.. Проведено багато терористичних актів, поновлено вимоги від Німеччини та інших країн про заборону діяльності та репатріяцію еміґрантів, затоковано шантаж німецькими полоненими, поставлено домагання про ліквідацію всяких американських організацій та радіостанцій, що співпрацюють з еміґрацією.

Всі ці факти вказують на те, що діяльність політичної еміґрації у вільному світі виявилася дуже серйозним фактором антикомуністичної боротьби. Особливу ролю тут грають ідеологічно-програмові засади, що їх плекають у вільному світі всі національні організації, як головного антипода комуністичної ідеології та її соціяльної програми. Їх найбільше боїться большевизм, бо він тримає всі поневолені народи під впливом своєї монопольної ідеології, яка не має офіційної конкуренції, але та конкуренція всюди існує підпільно серед найширших мас народу та отримує різними шляхами духове посилення від

вільної еміґрації. Велику ролю тут грають вільні радіопередачі, - особливо ті,що мають повну політичну свободу,як хочби радіо "Вільна Европа",що має право без жодної цензури вести політично-ідеологічну боротьбу проти комунізму в сателітних державах. Передачі радіо "Визволення",що транслюються на всіх мовах народів СССР,такої ролі ще не грають,бо вони стоять під гострою цензурою,яка не допускає національних та політично-ідеологічних факторів пропаганди. Тим часом,якраз ці фактори є основні,від яких повинна починатися кожна антикомуїнстична пропаганда. Хто сьогодні їх в пропаганді оминає,той фактично допомогає большевикам,бо таким чином послаблюється прорив залізної завіси. Міродайні еміґраційні чинники ведуть постійну акцію за усунення названих недоліків передач радіо "Визволення". Всеж таки поворотці з СССР стверджують,що навіть такі безідейні,тільки інформативні передачі грають там досить велику ролю. Тому їх треба вітати як позитивне явище і старатися якнайшвидше поставити на необхідний рівень. Це буде одним з завдань національних еміґрацій з СССР на наступний рік.

Еміґраційну буденщину прорвало в цьому році дві цікаві події: подорож представників НТС та ОУН-Бандери з Европи на Формозу. Спочатку поїхав керівник НТС п.Поремський,а за пару місяців його слідом пішов п.Стецько. Обох їх дуже сердечно вітали національні китайці аж до самого маршала Чіян-Кай-Шека включно. В пресі НТС появилося дуже багато заяв китайців про те,як вони ненавидять комунізм,але шанують російський народ,а в пресі ОУН-Бандери про те,як-то китайці ненавидять в першу чергу російський імперіялізм,а в другу комунізм. Отже автентичність цих заяв стоїть під великим знаком запитання. Це вияснить час. Зараз варто поставити таке запитання: хто цих обох панів возив на Формозу і наскільки подорож п.Стецька пов"язана з подорожжю п.Поремського? Коли місія п.Стецька нічим не пов"язана з місією п.Поремського,то чому він не поїхав раніше,абож й пізніше на пристойну віддаль від російського фашизму? На Формозі вони вели розмови з тими самими китайськими чинниками та представниками одної американської організації.

Треба ствердити,що росіяни там були багато скромніші від п.Стецька. Цей останній виступав там не як провідний член своєї партії, а в першу чергу як бувший "прем"єр-міністр" України та сучасний президент АБН,хоч загально відомо,що ніякого уряду п.Стецько ніколи не очолював,а АБН давно розлетівся,як фіктивна чергова прибудівка до партії Бандери. Одначе,шум зроблено дуже великий. Преса цього середовища докотилася до того,що почала навіть протиставляти подорож п.Стецька до ...тріумфальної азійської подорожі Хрущова і Булганіна. В світлі цього останнього твердження,попередні звіти газети "Шлях Перемоги",що такого то і такого дня президент АБН був прийнятий їх екцеленцією Х..."де обидва достойники обговорили цілий ряд актуальних проблем",перестає бути куріозом.Шкода,що люди,маючи беззаперечний успіх організацією такої події,пізніше самі зводять її до куріозу,своєю старою манією "ґрандіоза",яка вже нераз приносила ганьбу та трагічні наслідки для українського народу. Вільний Китай, це прямий союзник України в її боротьбі проти московсько-комуністичного імперіялізму. І про серйозну репрезентацію України перед віль-

ним Китаєм повинен був своєчасно подбати Державний Центр УНР. Це не було аж так тяжке завдання, бо в США та цілому ряді европейських країн існують посольства національного Китаю, з якими можна нав"язати ділові контакти, бо національний Китай - демократична країна. Таке саме становище й Корейської Республіки, з якою ВО УНРади повинен нав"язати дружні контакти.

Політика української еміґрації.

Коли мірять по наслідках, то успіхи української політичної еміґрації в минулому році, нажаль, не великі. На внутрішньому відтинку в питанні консолідації всіх сил, за яку всі партії та бльоки так голосно моляться, справа не покращала, а погіршала. Не тільки кожен бльок, але й кожна партія далі веде свою сепаратну політичну акцію. В УНРаді справа диференціяції поглядів набрала такого розміру, що привела до нової кризи, яка на переломі описуваного року позбавила цю всенаціональну політично-державну установу навіть її голови. Пан інж. О. Бойдуник з фракції ОУН подався до димісії, а обраний його заступник п. проф. Є. Гловінський з фракції УНДС відмовляється перебрати керівництво Президією Ради. Відбуваються постійні міжфракційні наради, які ставлять своєю метою ліквідацію кризи в Президії та евентуальне формування нового ВО. Хочемо вірити, що ці переговори принесуть позитивні наслідки на початок цього року.

На зовнішньому міжнародньому відтинку в минулому році ВО УНРади проявив досить серйозну меморандну акцію з нагоди Паризької та Женевських конференцій та в обороні еміґрації від зазіхань Москви перед компетентними міжнародніми організаціями та урядами західніх держав. Ця акція має позитивні результати. Під особливою загрозою опинилася наша еміґрація в Німеччині, бо припускається, що Москва із-за неї була стримала транспорти німецьких полонених, домагаючись видачі еміґрації. Проти цієї вимоги протестував ВО УНРади до всіх компетентних західніх урядів та Високого Комісара ОН по охороні прав втікачів, на що звідусіль отримана відповідь, що мова може бути тільки про добровільну, а не примусову репатріяцію. Отже плян Москви цією дорогою дістати в свої руки велику частину антикомуністичної еміґрації скрахував. Одначе цей хвилевий успіх не повинен нам давати спокійний сон. Комітет Михайлова напевне підготовляє проти нас якусь нову ще більше перфідну всесторонню акцію. Перш за все, ми не повинні під ударами ворога заломлюватися, а навпаки мусимо ще більше висилити свою чуйність та всесторонню діяльність.

З нагоди Нового Року ми вважаємо за доцільне дещо ближче приглянутися до самих себе, тобто до нашого демократичного табору, що стоїть на позиціях Української Народньої Республіки. Про інші табори нема чого говорити, бо поперше вони дбають самі про себе і до нашого голосу зовсім не прислухаються, а подруге, якби навіть і прислухалися то не зусіма ними нам по дорозі. Отже, це є постійний "глас волющого", який ми вважаємо за даремну витрату часу та енергії.

З виступів п. інж. Бойдуника в США та проектів ОУН для резолюцій конференції ПАУК в Канаді виходить, що ця фракція УНРади в ім"я досягнення повної консолідації, пропонує перевести зміну конституції

УНР щоб в такий спосіб уможливити участь в Раді буквально всім політичним угрупованням. Яка ж причина,що ті угруповання не хочуть входити до УНРади,або навіть ОУН-Бандери в ній була й вийшла? Їм всім на перешкоді стоїть той факт,що УНРада побудована на базі традицій Державного Центру УНР. Вони цих традицій не визнають /а чи визнають 4-й Універсал УНР? - прим.друкарки/ та відкидають всякі форми екзильного уряду,а пропонують створити якийсь новий всенаціональний визвольний комітет. Це не є їх примха,а принципові проблеми Гетьманці й бандерівці ніколи не визнавали демократичної концепції УНР і практика показує,що вони її ніколи й не збираються визнавати Отже,щоб задовольнити домагання п.інж.Бойдуника,УНРада повинна відмовитися від усіх політично-державних традицій та цілої концепці Української Народної Республіки,перервати урядову тяглість,позбутися свого демократичного характеру і зійти на плятформу дикого поля. Нас дуже дивує як фракція ОУН могла виступити з подібними пропозиціями. Щодо питання консолідації,то нам здається,що буде куди правильніше коли українська демократія в першу чергу сконсолідує свої власні сили,зактивізує їх діяльність через посилену політично-виховну роботу серед членів окремих організацій,наведе стабільний порядок в Державному Центрі,сама власними силами забезпечить його фінансовими засобами та заставить вести планомірну визвольно-національну політику. Тоді і справа консолідації всіх навколо Державного Центру набере більшої актуальності. Постійними кризами Державний Центр далеко не заїде. Результати дотеперішнього курсу явно вказують на те,що він не правильний.

Ніодин Петлюрівець не може погодитися на те,щоб антидемократичні елементи змінювали конституцію нашого Державного Центру,позбавляли його всіх осв"ячених кров"ю Героїв демократичних традицій,відкидали цілу державну концепцію УНР та виводили національну політику в дике поле безконцепційности,на плятформу якогось "визвольного комітету". Нам не потрібні жодні "комітети",бо ми маємо ту точно і чітко сконкретизовану державну концепцію,що її створив наш народ в часі Великої Національної Революції 1917-21 рр. Мало того,ми також на велике щастя маємо тяглість лігітимного уряду цієї самої державности. В ім"я чого ми повинні сьогодні від цих колосальних історично-політичних факторів відмовитися? На таке політичне і фізичне самогубство українська демократія не повинна собі дозволяти. З таких причин ми стояли постійно і далі будемо стояти за консолідацію в першу чергу тільки ідеологічно однородних елементів на базі демократичної концепції УНР та її Державного Центру.

Українська Національна Ґвардія.

В житті нашої організації минулий рік позначився одною дуже важливою подією: ми розробили і прийняли свою власну ідеологію Християнського солідаризму. Таким чином УНГ-ХС збогатила свою ідейну базу науково обгрунтованими світоглядовими засадами і тимсамим вона поважно підсилили свою позицію як військово-політична революційна організація. Наша нова ідеологія випливає з концепції УНР і має служити для оборони цієї ж концепції. Ставлення наших приятелів і противників до факту прийняття нашою організацією нової ідеології

є позитивне і негативне. Інакше й не могло бути. Адже й існує свобода погляду. Є поважна оцінка нашої ідеології і є спроби або замовчування, або навіть висміювання. Це також нормальна річ. Хто має рацію, а хто помиляється - покаже час.

Вступаючи в Новий Рік Головна Команда УНГ-ХС має глибоку надію що наша організація в цілому світі протягом наступного року добється ще більше успіхів у своїй всесторонній роботі, яких від неї вимагає наша поневолена Батьківщина.

Щоб виконати ці завдання Батьківщини, ми повинні: 1/ бути активними і революційними воїнами України; 2/ постійно поглиблювати грунтовне знання наших ідеологічних засад; 3/ студіювати ідеологічні засади нашого ворога-комунізму та всіх інших форм московського імперіялізму; 4/ постійно студіювати всі політичні концепції та засади соціяльних програм ворога як тако ж і його тактику дії; 5/ вивчати основні засади всіх демократичних країн; 6/ не відставати зовсім від військової справи через військову пресу та модерну військову літературу; 7/ постійно розбудовувати свою організацію через приєднування нових членів і прихильників як тако ж фінансовим її скріпленням; 8/ сприяти постійному зміцненню пропаґанди наших ідеалів серед чужинців, серед еміґрації та на рідних землях; 9/ вести дружню співпрацю з усіма іншими нашими демократичними організаціями; 10/ підтримувати морально і фінансово наш Державний Центр УНР з правом конструктивної критики його діяльности.

Діючи менш-більш за такою простою схемою ми потранимо переборо ти багато всяких труднощів та зробити велику патріотичну послугу своїй Батьківщині. Завдання політичної еміґрації високо почесні і ще більше відповідальні.

З Новим Роком Дорогі Друзі - до нових успіхів!

Т. Бульба-Боровець.

Дня 22 січня 1918 року на Софіївській Площі в Києві Центральна Рада Української Народної Республіки своїм 4-м Універсалом проголосила:

"Народе України!

Твоєю силою, волею, словом, стала на Землі Українській Вільна Українська Народня Республіка...

Однині Українська Народня Республіка стає самостійною, не від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу...Власть в ній буде належати тільки народові України.

...в самостійній Українській Народній Республіці всі нації користуються правом національно-персональної автономії...

...кличемо непохитно стати на сторожі добутої волі та прав нашого народу і всіма силами боронити свою волю від ворогів селянсько-робітничої самостійної Української Республіки."

" ХІНДИ - РУСИ, БХАЙ, БХАЙ"

/Міжнародній огляд/

В Індії в листопаді цвітуть троянди. В вінках з троянд й ясмину стоїть Хрущов на трибуні в Калькуті в індійському тірбані на голові Завеликий для голови Хрущова турбан, щохвилини сповзає йому на ліве вухо. Хрущов прикладає за індійським звичаєм руку до грудей і кланяється багатотисячній індійській юрбі.

- "Хінди - руси, бхай, бхай"! /індійці і росіяни-брати/ - кричать приведені школярі, що стоять в перших рядах юрби. За школярами повторює ціла юрба - "хінди - руси, бхай, бхай"!

Хрущов, що стоїть поруч з Булганіном, рухом голови спрямовує турбан з лівого вуха на праве, знов притискає руки до грудей і знов кланяється. Кланяються обидва, Булганін також.

Саме ці фільмові кадри з Індії і показували в грудні в кінохроніці у всіх кінотеатрах СССР. Але за цими смішними кадрами, нібито взятими з еґзотичної кінокомедії, ховається справа світового значення. Комуністична Москва проникає в Індію. Колись Ленін писав, до коли до комуністичної Москви приєднаються сотні міліонів китайців і індійців, то світова комуністична революція буде непереможною. Цю думку повторював також і Сталін. Саме заради цього завоювання індійських душ і приймали гучно в Москві "індійського Керенського" /так з призирством називали Неру ще недавно в совітській пресі/. Заради цього Хрущов обіцяв поділитися з Індією "останнім шматком хліба". Тільки заради цього Хрущов і Булганін ходили босоніж до урни Ґанді, якого вони за життя називали "махровим реакціонером".

Ціль КПСС ясна. Але чого добивався Неру, запрошуючи Хрущова і Булганіна в гості? Конкретні наслідки візити двох головачів КПСС в Індії, Бірмі і Афґаністані виявляться в найближчому майбітньому. Одне вже цілком ясно: ця подорож московських диктаторів є найважнішою політичною подією 1955 року. Вона вкупі з іншими потягненнями Москви наблизила 3-тю світову війну. Коли після 2-ї женевської конференції віра "знавців сходу" в можливості коекзистенції Заходу і Сходу тільки захиталася, то після подорожі Хрущова і Булганіна до Індії, ця віра майже цілком пропала.

Як офіційно неурядова особа, а тільки керівник Компартії СССР, Хрущов дозволив собі в Індії прилюдно назвати британців "тиранами"; обвинуватив США, Велику Брітанію і Францію в тому, що вони "нацькували" Гітлера на СССР; постарався розпалити ще більшу ворожнечу між Індією і Пакістаном в питанні Кашміру; кинув заклик про "допомогу" Москви колоніяльним народам, і т.д. і т.п..

Одночасно Москва далі інтенсивно озброюється. Вона зброєю і фахівцями допомагає Египтові і арабським країнам. Мета, - викликати війну з Ізраелем. Взагалі вона посилила свої місії в Африці, бо там є великі запаси урану. Вона несподівано почала протягувати руку "дружби" до ген. Франко, якого ще недавно лаяла всім арсеналом лайливих слів російської мови.

Особливу гру московські диктатори провадять навколо Німецької Федеративної Республіки. Всякими шляхами: шантажом, обіцянками, непос-

тупливістю і знов обіцянками, вони добиваються невтралізації Західної Німеччини з тим, щоб з"єднати її пізніше з совітською зоною під егидою німецького ГПУ Ґротеволя, Піка і Ульбріхта.

Цю активність совєтської політики, поруч з декламацією співіснування, розглядаємо як один з кроків до підготовки великої війни. Саме з цього погляду треба розглядати і питання політичної еміґрації з СССР, яке Москва поставила вже на міжнародній форум і вживає всіх заходів щоб цих людей знищити. Вони знають, що тільки ці люди є здібні розкласти совєтську армію в часі війни і тим унеможливити дальший наступ московсько-комуністичного імперіялізму. Президія КПСС знає краще ніж хтось інший на Заході, що комуністична система поневолення не може витримати співіснування з свободою, а соціяльно економічні порівнання життєвого стандарту населення в московській імперії і на Заході, що їх мимоволі будуть робити совєтські громадяни при співіснуванні, ще більше загострять внутрішні протиріччя совєтського суспільства. Національні і соціяльні внутрішні протиріччя, які роз"їдають тіло СССР, загострюються з кожним роком. Векселі, що їх видала народам СССР президія КПСС після смерти Сталіна про суверенність національних республік і про неодмінне "изобьілие" харчових продуктів і товарів широкого вжитку, лишилися неоплаченими. Тепер, замість пшеничної булки, Хрущов, як відомо, пропагує кукурузу. Економічна криза в СССР не зменшується, а поглиблюється. Все те, що Москва відриває для сателітів, Китаю і тепер буде відривати для Індії і Абісинії, йде за рахунок зменшення власних ресурсів. Останні вісти з СССР, що їх принесли німецькі поворотці доказують, що революційний процес в московській імперії повільно але неухильно посувається вперед. Повстання в кацетах і відкриті заворушення на Україні в Сумах, "безпорядки" на Кавказі, стали можливими після смерти Сталіна, бо люди почали втрачати почуття страху перед фізичною силою. Особливо важливе є те, що майже всі німецькі поворотці розповідають про подивугідну поставу українських в"язнів в концентраційних таборах. Там, де є ґрунт для незадоволення, там неодмінно, в свій час, прийде до вибуху. Поруч з наявністю непримиренних протиріч в середині СССР, виринають для Москви найнебезпечніші ознаки і на міжнародньому полі.

Поширення російського імперіялізму і комунізму на світовій карті має одну особливість, що загрожує самому існуванню Москви як імперіяльного комуністичного центру. Це звучить парадоксально, але це є так. Разом з поширенням комуністичних впливів, щоразу то більше послаблюється сама Москва. Вона розпорошує свої військові сили, щоб тримати в послуху країни "народньої демократії" і з кожним роком мусить зменшувати господарчу допомогу іншим комуністичним країнам. Ті векселі, про велику господарчу допомогу "сателітам", що їх колись виставили керівники КПСС, лишилися також неоплаченими. Господарча криза все більше і більше охоплює сателітні держави. До цього долучається ще і гостра національна опозиція сателітних держав до Москви. Особливо загрозливим для Москви є стан в червоному Китаї. Червоний Китай переживає величезну і затяжну, як господарчу так і ідейно-комуністичну кризу. Червоний Китай голодує і не може сам своїми силами розбудувати свою індустрію. Обіцянки всебічної допомоги Москва не здійснила і здійснити не може, бо сама вона знаходиться в тяжкій кризі. Звідси ростуть в Китаї незадоволення та збочення з ідейних позицій комунізму і розстріл багатьох членів ЦК Китайської Компартії являєть

сь покравим і логічним наслідком цього: В політичному відношенні комуністичний Китай не має тенденції до безумовного підпорядкування Москві. В Азії інтереси Москви і Пекіну є протилежні. З цього погляду відвідини Хрущова і Булганіна Індії поліпшанню відносин цих двох великих комуністичних країн не сприяють. Таким чином Москва все більше і більше запутується в протиріччях на міжнародньому полі. Вже сьогодні замість одного комуністичного центру в Москві, вже є 3: в Москві, Пекіні і Белграді. Москва шукає виходу в організації і провокації "малих" локальних війн на всіх континентах. Коли вільний світ буде послаблений, то вона вдарить на нього всіма засобами, що має до свого розпорядження.

Але це вже зрозуміли і на Заході. Такої можливості Москві не дадуть. Стара стратегія і тактика бити кожного зокрема, вже тепер пройти не може. Тому то і американський та англійський уряди і дали зрозуміти Москві, що війна на Близькому Сході або в Азії може викликати світову війну. І коли Москва перейде цю межу, то війна неминуча. В 1955 році Москва до цієї межі вже підійшла. Очевидно, що в заплянованій на січень 1956 р. розмові Ідена з Айзенгауером буде обговорюватися і місце цієї межі. Мимоволі згадуються слова Молотова під час бльокади Берліну. Він сказав, що гарантує, що до 1956 року війни не буде. А в 1956 році і після?.... Відповідь на це дає зовнішня і внутрішня політика КПСС в 1955 році.

Таке політичне становище в світі диктує і лінію поведінки нашої політичної еміграції. Надзвичайний час вимагає від нас і надзвичайних міроприємств. Перше і основне наше міроприємтсво мусить бути консолідація всіх наших політичних сил навколо Державного Центру УНР. Коли не хочемо програти вдруге, то мусимо хоч вперше бути солідарними.

Наявність великого числа різних політичних партій на еміграції не є цьому перепоною, коли в керівників цих партій буде добра воля і бажання цю національну солідарність здійснити. Ця наявність є нормальним явищем, бо люди думають по різному і по різному підходять до вирішення однієї основної для нас всіх проблеми, - визволення і відбудови нашої суверенної національної держави. Але нас роз"єднує отрута партійности, що створює нетерпимість до інших думок і на практиці провадить до боротьби, шляхом огидних наклепів і провокацій в часописах і поза ними, у відношенні до своїх політичних противників. Ця самовбивча "активність" за останній час також вже переходить всі межі.

Солідарність і консолідацію ми не розуміємо механічно. Солідаризуватися з наклепниками і провокаторами, ґльорифікаторами осіб з комуністичного Олімпу, хоча би й українського роду, що задушили нашу державну суверенність і далі душать наш нарід, - н е м о ж е м о . Навпаки, з ними треба енергійно боротися, бо це не є політичні противники але вороги нашого народу і саме в боротьбі з ними буде скріплюватися солідарність більшости.

Перш за все треба довести до консолідації всіх демократичних сил, що стоять на плятформі УНРади. Не виключаємо а прагнемо солідарних дій з політичними групами і поза УНРадою, стараючись випуклювати все те, що нас об"єднує.

Єдиний фронт українських національних сил є передумовою нашої перемоги. Хай солідарна постава українських в"язнів в концентраках Москви буде нам прикладом.

ВН.

К Р У Т И

29 січня 1918 р., лише один тиждень після святочного проголошення 4-м Універсалом незалежности Української Народної Республіки, 300 українських юнаків в героїчному бою віддали своє життя, в обороні цієї, ще так молодої відновленої державности. Героїзм цих українських патріотів порівнюється сьогодні з героїзмом спартанців, що боронили свою батьківщину під Термопілями і там полягли. Так як сьогодні під Термопілями стоїть величавий пам"ятник цим лицарям, так і наш народ у відповідний час, такий же величавий пам"ятник поставить і нашим спартанцям — г е р о я м К р у т . До того часу, цю пошану і пієтет кожен з нас носить в своїй душі.

Сьогодні, з пошаною і пієтетом згадуючи цих наших лицарів, бодай коротко мусимо пригадати теж і про причини, чому саме ця горстка київської молоді мусіла стримувати ворога перед ворітьми Києва і віддати своє молоде життя? А основна причина цього була та, що українізовані частини кол. російської армії були розагітовані в більшості українськими комуністичними політруками і або перейшли на сторону большевиків або оголосили "невтралітет". Ці українські комуністи, які боролися в рядах ворога і на сторону ворога перетягували мало свідоме українське населення, власне і в першу чергу несуть відповідальність за Крути і за дальші українські національні жертви та за остаточне уярмлення України большевиками. І сьогодні, коли ми схиляємо наші голови перед маєстатом наших героїв Крут, мусимо заявити, що в нас є одні національні герої, — це ті, які ввесь час безкомпромісово боролися за свободу нашої Батьківщини і як чесні борці в цій боротьбі полягли. Натомість ті, що в ворожих рядах, якраз проти наших національних героїв боролися, — є з р а д н и к а м и н а ш о г о н а р о д у !

К Р У Т И — це доказ голосного, кривавого протесту проти насильства загарбників!

К Р У Т И — це доказ патріотизму, ідейности та самопосвяти українського вояка!

К Р У Т И — це непереступима межа між Україною і Росією!

К Р У Т И — це свідок вчорашнього, а "мементо" на сьогодні і завтра!

ГРЦ.

З актів Української Соборности:

"Українська Національна Рада, виконуючи право самоозначення Українського Народу, проголошує торжественно з"єдинення з нинішнім днем Західно-Української Народної Республіки з Українською Народною Республікою в одну одноцільну, суверенну Народну Республіку".

З постанови Укр. Нац. Ради Зах. УНР з дня 8.1.19.

Дня 22 січня 1919 р. на Софійській площі відбулося святочне проголошення акту з"єднання. В Універсалі з"єднання читаємо:

"Від нині во єдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західньо-Українська Народня Республіка /Галичина, Буковина й Угорська Русь/ і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили й за які вмирали кращі сини України. Від нині є єдина, незалежна Українська Народня Республіка".

МОРАЛЬНА МОБІЛІЗАЦІЯ

- ПЕРЕДУМОВА ХРИСТИЯНСЬКОГО СОЛІДАРИЗМУ.

Разом з розвитком цивілізації і техніки поширилися і різні теорії про об"єднання людства в одне світове суспільство. Засоби зв"язку, як радіо, телефон, телевізія, засоби повітряного транспорту і особливо будова швидкісних атомових двигунів, роблять в 20-му сторіччі проблему просторів майже не існуючою. Завдяки цьому, можливість обміну духовими цінностями, культурними надбаннями, торговельних зносин тощо, навіть між народами, що живуть на протилежних кінцях земної кулі, стала майже необмеженою.

Таким чином здобутки техніки 20-го сторіччя плюс добра воля людей, нібито дійсно створили передумови для майбутньої організації єдиного світового понаднаціонального суспільства.

Але в дійсності ми відмічаємо ще раз всім відомий факт, що саме тепер, як ніколи раніш, людство перебуває в духовому роз"єднанні. І це якраз тоді, коли постійний розвиток технічних досягнень дає майже необмежені можливості до об"єднання.

Сучасне роз"єднання людства проґресує і в духовій і в національній та в соціяльній площинах. Роз"єднання і антаґонізм збільшуються поміж націями і державами, природньо між поневоленими і поневолювачами, як також і в середині самих національних і багатонаціональних держав та між окремими клясами або групами. І над всім цим роз"єднанням тяжить ідейне розходження в національних і соціяльних питаннях. Ці розходження настільки глибокі, що людство, завдячуючи саме розвиткові технічної цивілізації, опинилося перед можливою світовою катастрофою загального знищення людства. Техніка обігнала свідомість людини. Створення найбільших технічних можливостей при одночасному занедбанні духових принципів і ідейних вартостей, виробило категорію механізованих людей без душі. В цьому й полягає небезпека дальшого розвитку техніки при дальшому духовому зубожінню людства.

Перед лицем можливої катастрофи, про цю проблему духа і техніки заговорили не тільки вчені-філософи і діячі церков, але й політики та державні діячі світу. На це вказував багато разів кол. През. Труман, През. Айзенгауер; про це нагадував в Франції Шуман; в Англії на цьому зупинявся Черчіль як також і Етлі. Про це висловлювався і Сталін, хоча він цьому питанні давав свою, комуністичну, інтерпретацію.

І нарешті всі, крім комуністів, заговорили про необхідність створення нових ідейних кращих принципів, які мусять оздоровити людство. Нарешті багато з тих, від кого залежить доля цілих націй і держав, висловилися, що справу перемоги вирішують не тільки дивізії, панцирники, літаки і бомби, але в першу чергу духове і ідейне наставлення тих вояків, які цю зброю тримають в своїх руках.

Ця правильна точка зору дійсно може врятувати світ. На наш погляд, жодна штучно створена ідеологія свого завдання виконати не

зможе. Ми маємо неперевершені принципи і ідеї в християнстві, яких ніхто і ніщо замінити не може. На наш погляд, нашим завданням мусить бути, ці принципи і ідеї наблизити до політики, до практики керування державами і до взаємовідносин між народами і людьми. Не забуваймо, що саме свої принципи побудови людського суспільства в кінцевій формі, комунізм вкрав в християнстві, додавши клясову теорію і свою злочинну практику переведення в життя цих ідей. І саме ці ідеї, що їх вкрав комунізм в християнства і є підставою для багатьох ідейних прихильників комунізму.

Ніде в Святому Письмі немає визначення бажаних форм державної влади або соціяльних структур. Але в Св.Письмі ясно сказано, що кожна влада є обмежена найвищими моральними законами, що походять від Бога.

Християнство відкидає насильство як принцип, але Христос вигнав в ім"я правди торговців з храму. Духова боротьба зі злом є великою частиною змісту цілої Евангелії. В наших суспільних умовах, боротьба з тоталітаризмом, імперіялізмом і комунізмом є боротьбою з національним і соціяльним злом. Св.Апостоли гнівно вказували на моральний занепад і боролися зі злом. Тому принципи "непротивлення злу" є примітивізацією і вульгаризацією християнства.

Найголовніші принципи християнства, - любов до свого ближнього, тобто братерство національне, між націями і соціяльне, цілком укладаються в розуміння солідаризму. Одною з підстав християнства є внутрішня свобода і незалежність.

Але при переведенні в життя кожної ідеї, найважливішим питанням є: я к и м и з а с о б а м и ці ідеї будуть здійснюватися. Комунізм має утилітарну етичну підставу, - "мета виправдує засіб". Наслідки здійснення цієї теорії ми пізнали на власнім досвіді. Злочинність цієї етики не вимагає доказів.

Правдивий солідаризм не може мати іншої етичної підстави як християнської. Засоби, що ведуть до мети, тобто до національної і соціяльної солідарности нашого народу, мусять бути гідними цієї мети. Тому ми і дали нашій схемі солідаризму, як органічній системі, назву християнський солідаризм.

В основу цієї схеми беремо понадлюдські вартості, про які говорив ще Платон: - п р а в д а, д о б р о і к р а с а. Але ці вічні вартості ми беремо не абстрактно, а в практичному наближенні їх до національного, соціяльного і політичного життя нації. В світі є багато різних кодексів моралі, але наша спільна ціль мусить бути, стреміти до єдиної етики християнства. В моральному відношенні мусимо від відносної до абсолютної етики.

Ми знайшли конкретну форму етики християнського солідаризму в формулі "заклику сумління". Заклик національного сумління, що робить жертвенність для нації моральним закликом для кожного з нас, є основною передумовою для осягнення нашої національної цети. Моральна мобілізація кожного українця на служіння своїй нації і народові, мусить стати нашим моральним законом. Етика індивідуального служіння національному суспільству, на підставі принципів солідаризму, мусить перейти до так званої в філософії к о л е к т и в н о ї е т и к и. Етичне наставлення індивіда тоді буде пов"язане з інтересами колектива-нації.

Людина в сучасних умовах не може відкинути цілком особистий еґоїзм. Але наша моральна самомобілізація мусить на початках стреміти хоч би до так званого "розумного еґоїзму", тобто почувати себе членом колективу - нації. Координувати свої свідомі дії з інтересами нації, і в її інтересах, як національної родини, бачити свої власні інтереси. Суспільне життя не може бути без певних етичних підстав. Кожне національне суспільство в соціяльному житті будується на певних правових нормах, а кожне право має за свою підставу певні етичні засади. Тому питання етики не є теоретичним, але практичним питанням в національному і соціяльному житті.

Християнство в Римській Імперії було революційним чинником, не в сенсі революційного збройного вибуху, але в д у х о в о м у сенсі. Християнство як ідеологія створило духову революцію на всіх континентах і якраз відхід людства від духових революційних шляхів християнства і наближає світову катастрофу.

Моральна самомобілізація українців від індивіда до національного колективу, не тільки створить передумови для осягнення української національної і соціяльної справедливости на рідних землях, але одночасно буде чинником і до морального переозброєння людства. Це є єдиний вихід, щоб історія Содоми і Гомори не повторилася знов, але вже в світових маштабах.

Володимир Наддніпрянець.

Господарчо-фінансовий Відділ ГК складає якнайширішу подяку всім тим нашим членам і прихильникам, що останнім часом відізвалися на наші заклики і фінансовими пожертвами підтримали нашу працю.

Одночасно звертаємося з закликом не забувати і в майбітньому про те, що вся активність нашої праці узалежнена виключно від активної фінансової підтримки нашого членства та ширшого громадянства. Не забувайте про це в час святочних днів. Нехай при святочних тостах бодай кошти одної чарки будуть призначені на фінансову підтримку Вашої організації. Це буде реальний і корисний тост!

Есп.-фін. Відділ ГК.

Ціна:
В Німеччині - 50 нім. пфенігів.
Поза Німеччиною - 20 ам. центів,
або їх рівновартість.

Адреса:
Verlag "NASTUP"
München-Feldmoching
Postfach 14. West Germany